בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 66356-06-18 מדינת ישראל נ' שינאוי(עציר) **15 נובמבר 2021**

בפני כבוד סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן – אב"ד
כבוד השופטת יפעת שיטרית
כבוד השופט סאאב דבור

המאשימה **מדינת ישראל**

נגד

הנאשם **נור אלדין שינאוי (עציר)**

<u>נוכחים</u> :
בשם המאשימה : עו"ד יערה ברזילי
בשם הנאשם : עו"ד סאלח מחאמיד
הנאשם הובא באמצעות הליווי
מתורגמן מר ספואן פאהום משעה 09:20 עד השעה 10:05

<u>הכרעת דין</u>

ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן – אב"ד

מבוא

1. ביום 11.6.18, בשעת צהריים מוקדמת, נדקרה ש.מ. (להלן: "**ש.מ**" או "**הנערה**"), תלמידת אולפנה בת כ- 18 שנים בשעה שהמתינה לאוטובוס בעיר עפולה.

2. על פי כתב האישום הנאשם דקר את הנערה במסגרת ניסיון פיגוע, מתוך מניע לאומני, דתי או אידיאולוגי, תוך ביצוע העבירות הבאות:

א. ניסיון לרצח בנסיבות מעשה טרור - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, תשע"ו- 2016.

ב. הכנה לרצח בנסיבות מעשה טרור – עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור.

ג. החזקת סכין שלא כדין – עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק עונשין.

ד. כניסה שלא כדין לישראל (ריבוי מקרים) – עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב- 1952.

עובדות כתב האישום

3. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הינו תושב ג'נין, ולא החזיק מעולם באישור שהייה בישראל.

4. ביום 27.12.15 נהרגו חבריו של הנאשם, מחמוד ונור סבאענה, במהלך פיגוע דקירה אשר ביצעו כלפי חיילים במחסום חווארה, בכניסה לשכם. מאז מותם של חבריו, חש הנאשם שנאה כלפי יהודים, וכלפי יהודים דתיים בפרט.

5. במהלך תקופת חג הרמדאן בשנת 2017, ביקרו הנאשם ואמו באזור הר הבית בירושלים. אמו של הנאשם עוכבה בכניסה ועברה בידוק בטחוני על ידי שוטרים חובשי כיפה. הנאשם חש השפלה נוכח אירוע זה, ושנאתו כלפי יהודים גברה.

6. החל מחודש יוני 2016 ועד ליום 4.3.18, במספר רב של פעמים, נכנס הנאשם לישראל שלא כדין, דרך אזור קלקיליה, ושהה שלא כדין בישראל לתקופות של כ-3 חודשים. במהלך שהייתו בישראל נהג הנאשם לעבוד בעבודות מזדמנות. בתום כל תקופה היה שב הנאשם לביתו למספר ימים, ואז היה שב ונכנס לישראל שלא כדין.

7. ביום 4.3.18 נכנס הנאשם לישראל תוך שימוש בהיתר חד יומי למטרות תיירות, ביחד עם קבוצת מטיילים פלסטינים, אשר טיילה בחיפה ובטבריה. בהגיע הקבוצה לטבריה, עזב הנאשם את הקבוצה ונסע באוטובוס לאכסאל. מאז ועד ליום מעצרו, 11.6.18, שהה הנאשם שלא כדין בישראל ועבד בעבודות מזדמנות.

8. ביום 11.6.18, על רקע שנאתו של הנאשם ליהודים ובעקבות האירועים המפורטים בסעיפים 3 ו- 4, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לרצוח אדם יהודי דתי (להלן: "**הפיגוע**"), ולאחר מכן לשוב לביתו בג'נין. הנאשם העדיף לרצוח אדם צעיר ככל האפשר.

9. לצורך ביצוע הפיגוע, ארז הנאשם בשעות הבוקר של ה- 11.6.18 תיק ובו בגדי החלפה, אותם תכנן ללבוש לאחר הפיגוע, על מנת להקשות על זיהויו ולאפשר לו להימלט לג'נין.

10. הנאשם הצטייד בשתי סכינים לצורך ביצוע הפיגוע: האחת סכין מטבח שאורך להבה כ-15 ס"מ (להלן: "**הסכין הגדולה**"), והשנייה סכין טפט בעלת להב נשלף (להלן: "**סכין הטפט**"). את שתי הסכינים הסתיר הנאשם במכנסיו, מתחת לחולצה שלבש.

11. סמוך לשעה 11:00, עלה הנאשם על אוטובוס באכסאל לעפולה, במטרה לבצע את הפיגוע. בהגיעו לעפולה, ירד הנאשם בתחנת האוטובוס בצומת הרחובות יהושע חנקין והבנים (להלן: "**התחנה**"). באותה השעה, המתינה הנערה בתחנה. הנאשם הבחין כי הנערה היא בעלת חזות יהודית דתית והחליט כי היא יעד מתאים לביצוע הפיגוע. בליבו של הנאשם גמלה ההחלטה לרצוח את הנערה על ידי דקירתה.

12. הנאשם החליט להמתין עד שהנערה תתיישב בתחנה, שכן סבר שאם ידקור אותה בעודה עומדת, קיים סיכוי שהנערה תצליח להתנגד לו ותיוותר בחיים. משכך, הלך ושב סביב התחנה והמתין לשעת כושר. בשלב מסוים, התיישבה הנערה בתחנה והחלה לקרוא ספר. באותה שעה הייתה הנערה לבדה בתחנה והנאשם החליט כי בשלה העת לרצוח אותה.
הנאשם שלף את הסכין הגדולה, התקרב אל הנערה מלפנים ודקר אותה בעוצמה באמצעות הסכין הגדולה, כלפי מטה, באזור הצוואר ועצם הבריח, במטרה להביא למותה. הנערה קמה והחלה לצעוק ולנסות להימלט, תוך שהיא מסובבת את גבה אל הנאשם. הנאשם, במטרה לרצוח את הנערה, הוסיף ודקר אותה 8 פעמים נוספות, באמצעות הסכין הגדולה, בבית החזה האחורי ובגב. כשחש הנאשם כי כוחותיה של הנערה אוזלים, וסבר כי מותה קרב, נמלט הנאשם מהמקום, לכיוון אשר סבר כי יוביל אותו לאזור ג'נין.

13. חרף הפציעות הקשות שנגרמו לה, הצליחה הנערה להתקדם ברגל מרחק קצר, עד סמוך למסעדת "ארומה", שם פגשה בעוברי אורח, מסרה להם כי נדקרה, והתמוטטה. עוברי האורח הזעיקו סיוע רפואי, והנערה הובהלה לבית החולים "העמק", כשמצבה קשה ונשקפת סכנה לחייה.

14. הנאשם נמלט בריצה לכיוון היציאה מעפולה. בדרכו, השליך את הסכין הגדולה ואת התיק. בהגיעו לאזור היציאה מעפולה לכיוון כביש 65, הבין הנאשם כי טעה בדרכו. הנאשם עלה על מונית אשר בה הבחין בתחנת דלק סמוכה, וביקש מהנהג להסיע אותו למחסום ג'למה. המונית החלה בנסיעה בחזרה לכיוון עפולה. אזרח אשר עבר במקום ושמע על הפיגוע, הבחין בנאשם, אשר התנהגותו עוררה בו חשד, עולה למונית, ודיווח על כך למשטרה. באזור "שדרות

מנחם בגין" נוצר פקק תנועה, והנאשם סבר כי הוא עלול להיתפס על ידי המשטרה. משכך, ירד הנאשם מהמונית. באותה עת, בעקבות דיווח האזרח, הגיעה ניידת משטרה אל מאחורי המונית. הנאשם הבחין בניידת ופתח במנוסה רגלית לכיוון רחוב הגלבוע. שלושה שוטרים דלקו אחר הנאשם, תוך שהם קוראים לו לעצור. הנאשם לא ציית להוראות השוטרים והוסיף להימלט, אף שאחד השוטרים ביצע ירי אזהרה באוויר.

15. במהלך מנוסתו, נכנס הנאשם לחניון של בניין מגורים ברחוב הגלבוע 45. בליבו של הנאשם גמלה ההחלטה לדקור את אחד השוטרים ולרצוח אותו, במידה וזה יתקרב אליו. לצורך כך, שלף הנאשם את סכין הטפט ופתח את להבה.

16. הנאשם הביא בחשבון את העובדה כי ייהרג על ידי השוטרים לאחר הדקירה, ואף מלמל את תפילת השהאדה, שכן ראה במוות זה "מות קדושים".

17. לאחר מכן עצר הנאשם, הסתובב במקום לכיוון השוטרים והניף את סכין הטפט באוויר, תוך שהוא מאיים באמצעותה על השוטרים בפגיעה. אחד השוטרים ירה בנאשם ברגלו. הנאשם נפל ואז נעצר על ידי השוטרים, ופונה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

18. על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לנערה 9 פצעי דקירה חודרים בבית החזה האחורי, באזור הגב ובצוואר, שבר בעצם השכם, 2 קרעים באונה בריאת ימין ו-2 שברים בצלעות. בנוסף, חלק של צלע חדר לכבד וגרם בו לדימום. הנערה פונתה ע"י מד"א לחדר הלם בחדר מיון בית החולים "העמק". עם קבלתה עברה הכנסת נקז לבית החזה, טופלה בשתי מנות של כדוריות דם אדומות. לאחר 5 ימים במחלקת טיפול נמרץ, הועברה הנערה למחלקת אשפוז. ביום 20.6.18 הועברה הנערה לבית החולים רמב"ם, לצורך הוצאות הנקז ובדיקת אופן המשך הטיפול, וביום 24.6.18 הוחלט לשחררה לביתה ולהמשיך במעקב.

19. במעשיו האמורים לעיל ניסה הנאשם לגרום למותה של הנערה שלא כדין, מתוך מניע לאומני, דתי או אידיאולוגי, תוך שימוש בסכין אותה החזיק שלא כדין. בנוסף, הכין הנאשם כלי נשק לצורך ביצוע רצח, ממניע לאומני, דתי או אידיאולוגי. בנוסף, במספר רב של מקרים, נכנס הנאשם לישראל ושהה בה בניגוד לחוק.

<u>תשובת הנאשם לכתב האישום</u>

20. הנאשם מכחיש את מעורבותו בפיגוע.

בתשובתו לאישום מיום 8.1.19, הודה הנאשם בסעיף 1 לכתב האישום, קרי, בהיותו תושב ג'נין שלא היה מורשה להיכנס לישראל.

הנאשם הודה חלקית בסעיף 2 לכתב האישום, כאשר אישר כי חברו אכן נהרג בסוף שנת 2015, במחסום חווארה, אולם טען כי הוא אינו יודע מה היו הנסיבות בהן מצא החבר את מותו והאם ניסה לדקור מאן דהוא או להימלט.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בסעיף 4 לכתב האישום, בכל הקשור לאירוע שהתרחש בהר הבית.

הנאשם הודה במיוחס לו בסעיף 5 לכתב האישום, לפיו נכנס לישראל שלא כדין החל מחודש יוני 2016 ועד ליום 4.3.18 במספר רב של פעמים, שהה בישראל שלא כדין ועבד בעבודות מזדמנות. הנאשם אף הודה כי ביום 4.3.18 נכנס לישראל, תוך שימוש בהיתר חד יומי למטרות תיירות, ומאז ועד יום מעצרו- ביום 11.6.18, שהה בישראל שלא כדין ועבד בעבודות מזדמנות.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בסעיף 6 לכתב האישום, לפיו על רקע שנאתו ליהודים ובעקבות מות חברו והיחס לאמו עת ביקרו בהר הבית, גמלה בליבו ההחלטה לרצוח אדם יהודי דתי, רצוי צעיר ככל האפשר, ולאחר מכן לשוב לביתו בג'נין. הנאשם הכחיש כי לצורך ביצוע הפיגוע ארז תיק ובו בגדי החלפה וכן הכחיש כי הצטייד בסכין הגדולה ובסכין הטפט. לטענת הנאשם, הוא החזיק באותו יום בסכין יפנית, אותה נהג להחזיק על גופו מרבית הזמן, הן לצרכיו האישיים והן לצרכי עבודתו.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בסעיף 7 לכתב האישום. הנאשם הודה כי לקח באותו יום אוטובוס מאכסאל לעפולה, בסביבות השעה 11:00, על מנת לחזור לביתו בג'נין, אולם הכחיש כי הייתה לו כל כוונה לבצע פיגוע או מעשה בלתי חוקי אחר. לטענת הנאשם, הוא ירד מהאוטובוס בתחנה בעפולה במטרה לנסוע למחסום ג'למה, אולם הוא אינו יודע באיזה תחנה או כתובת ירד. לטענתו, נאמר לו שהמחסום נמצא באחד הכיכרות איפה שיש דקלים, לכן הוא ירד שם בתחנה. הנאשם הוסיף והכחיש מעורבות כלשהי בפיגוע, לרבות הטענה שהבחין בנערה יושבת בתחנה. הוא הכחיש כי החליט לרצוח אותה, כי ניסה לבצע פיגוע ע"י דקירתה של הנערה וכי נמלט מהזירה.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בסעיף 8 לכתב האישום, לפיו לאחר ביצוע הפיגוע נמלט מהזירה תוך שהוא משליך את התיק והסכין הגדולה בדרכו. הנאשם הודה כי היה בסביבה בה התרחש הפיגוע, כשהוא מחפש את הדרך למחסום ג'למה. לטענתו, בשלב מסוים הבחין כי יש אווירה מוזרה בסביבתו, ועל כן, בהיותו חסר אישור כניסה, החל לזרז את יציאתו מהמקום. הנאשם הודה כי על מנת לזרז את יציאתו עלה על מונית וביקש מהנהג כי ייקח אותו לכיוון מחסום ג'למה, אולם לטענתו, נהג המונית אמר לו שאיננו יכול להסיעו למחסום אלא רק אל מרכז העיר. הנאשם טען עוד כי בעת שנסע במונית הבחין במשהו שמתרחש בחוץ ובניידות משטרה סוגרות על המונית או בכיוון המונית, ועל כן, מחשש שייתפס ללא אישור שהייה, ירד מהמונית והחל להימלט מהמקום. הנאשם הודה כי שמע ניידות ואנשים צועקים, אולם הוסיף להימלט מן המקום כיוון שלא היה לו אישור שהייה בישראל.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בסעיף 9 לכתב האישום, לפיו במהלך מנוסתו גמלה בליבו החלטה לדקור את אחד השוטרים. הנאשם הודה כי אכן היה מרדף אחריו, במהלכו הוא נמלט לתוך אחד הרחובות בשכונת מגורים, (הכתובת הספציפית לא ידועה לו). לטענתו, כאשר הייתה סביבו מעין מהומה ובוצע כלפיו ירי, הוא אכן הוציא את הסכין היפנית והניף אותה במעין התגוננות ובמעין התרסה, אולם לא הייתה בליבו כל כוונה לפגוע במישהו , שכן הוא ידע כי אם יעשה כן הוא עלול למצוא את מותו. הנאשם הוסיף וטען כי גם אם מלמל במהלך האירוע תפילה כלשהי, או אמר "אללה אכבר", הרי שהדבר מהווה התנהגות שגרתית של אדם הנמצא בצרה. הנאשם הודה כי נורה ע"י אחד האנשים במקום והובהל לבית החולים.

הנאשם הכחיש מחוסר ידיעה את המיוחס לו בסעיף 10 לכתב האישום, קרי, הנזקים שנגרמו לנערה.

<u>טענות הזוטא</u>

21. במהלך הדיון שהתקיים ביום 8.1.19 העלה ב"כ הנאשם בתמצית מספר טענות זוטא באשר לקבילות הודאותיו. לטענתו ההודאות נלקחו ממנו תוך נקיטת אמצעים פסולים, כאשר היה בבית החולים וסבל מכאבים עזים בעקבות פציעתו, לרבות על ידי הפעלת לחצים נפשיים קשים, איומים בהריסת ביתו ובית הוריו ומניעת מפגש עם עו"ד ללא כל הצדקה. בהמשך, הגיש הנאשם טענות זוטא מפורטות בכתב, אליהן אתייחס בהרחבה בהמשך.

22. בהתאם להחלטתנו מיום 17.1.19, נשמעו הראיות, לרבות בכל הנוגע לטענת הזוטא כמכלול והן תידונה ותוכרענה במסגרת הכרעת הדין.

<u>יריעת המחלוקת</u>

23. על פי כתב האישום הנאשם דקר את הנערה באמצעות הסכין הגדולה, תוך ניסיון לרצחה, מתוך מניע לאומני, דתי או אידיאולוגי. כתב האישום מייחס לנאשם גם הכנה לרצח בנסיבות מעשה טרור, בכך שהצטייד בסכין הטפט, הסתיר אותה על גופו ובהמשך שלף אותה במהלך מנוסתו והניף אותה לעבר השוטרים. לבסוף, כתב האישום מייחס לנאשם כניסה לישראל, ללא היתר, פעמים רבות וכן החזקה של שתי הסכינים שלא כדין ושלא למטרה כשרה.

24. כעולה מתשובתו לכתב האישום, הנאשם מודה שנכנס לישראל ללא היתר פעמים רבות, במהלך התקופה המפורטת בכתב האישום, והכל למטרות עבודה. מכאן, כי איננו חולק על כך שביצע עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, במספר הזדמנויות.

כן מודה הנאשם כי החזיק בסכין הטפט ואף שלף אותה לעיני השוטרים, אולם בסיכומיו טען כי החזיק בה למטרה כשרה (צרכי עבודה), באופן שאינו מקיים את יסודות העבירה של החזקת סכין שלא כדין.

הנאשם אינו חולק על עצם קיומו של הפיגוע ואף מודה כי שהה באזור בו התרחש, אולם מכחיש כל מעורבות בפיגוע עצמו. לעניין זה מבקש, כאמור, הנאשם לפסול את הודייתו בביצוע הפיגוע בפני החוקרים, מאחר ומדובר לטענתו בהודיית שווא, אשר נלקחה ממנו תוך נקיטת אמצעים פסולים.

הנאשם הודה באירוע במסגרתו נמלט מהשוטרים, הוציא את סכין הטפט והניף אותה באוויר, אולם לטענתו פעל מתוך התגוננות והתרסה, מבלי שהייתה בליבו כוונה לפגוע במי מהם.

מלבד האמור העלה הנאשם במסגרת סיכומיו טענות שונות הנוגעות, בין היתר, לסתירות רבות העולות מגרסאותיו ומגרסאות העדים השונים בבית המשפט, אשר לא בוררו כנדרש

ע"י החוקרים, אשר מכוחן ניתן ללמוד כי אין ממש בהודאה שמסר. לעניין זה הפנה הנאשם בעיקר לסוגיית התחנה בה ירד עם הגיעו לעפולה ולשעה בה נדקרה הנערה.

לבסוף, טוען הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה רבים מטעם החוקרים, אשר זיהמו את החקירה וגרמו לנזק ראייתי קשה, באופן המצדיק את זיכויו של הנאשם מכל אשמה.

25. במסגרת הכרעת הדין נבחן, אם כן, האם עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה, להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם הוא אשר ביצע את הפיגוע ואת יתר המיוחס לו בכתב האישום.

<u>פיגוע הדקירה</u>

26. פיגוע הדקירה עצמו אינו שנוי במחלוקת, אם כי הנאשם טוען, כאמור, שהוא אינו אחראי לו. עפ"י ראיות התביעה, לרגע הדקירה לא היו עדים שיכולים היו לזהות את הדוקר ואף הנערה לא זיהתה את הנאשם כאדם שדקר אותה. על כן, יובאו העדויות בכל הנוגע לאירוע זה בתמצית, תוך התמקדות בסוגיות הרלוונטיות ליריעת המחלוקת.

27. העדה העיקרית, שמפיה ניתן היה ללמוד על מהלך הדברים עד לאירוע הדקירה ומיד לאחריו, הייתה הנערה ש.מ, שהייתה בזמן הפיגוע כבת 19, תלמידת כיתה י"ב. בעדותה הראשית, (עמ' 253 -266 לפרוטוקול הדיון מיום 21.11.19), סיפרה הנערה כי ביום הפיגוע הייתה בדרכה לבחינת בגרות באולפנה בבית אל. היא לבשה חולצה שחורה וחצאית. לדבריה, היא הגיעה לתחנה בסביבות השעה 11:40, התיישבה בה והחלה לקרוא ספר. בזמן בו ישבה בתחנה חשה הנערה כי מישהו מסתכל עליה, אולם לא ייחסה לכך חשיבות כי הייתה עסוקה בלימוד לבחינה. לגרסתה, כעשר דקות לאחר שהתיישבה בתחנה, התקרב אליה מישהו והיא חשה כאב חזק מאוד בכתף שמאל. היא הרימה את מבטה וראתה אדם עומד מולה עם סכין בידו הימנית. בשלב זה היא זרקה את הספר והחלה לרוץ לכיוון סניף ארומה, הנמצא מעבר לכביש, שם פנתה לאנשים בבקשת עזרה עד שהתמוטטה.
מעדותה של הנערה עלה כי בשלב שבו התרחשה הדקירה, היא ישבה לבד בתוך התחנה. אנשים שהיו סביבה קודם לכן התפזרו.

28. בחקירתה הנגדית הבהירה הנערה כי הדוקר הגיע מצד ימין שלה, (מכיוון הכניסה לעפולה) אולם היא אינה זוכרת שראתה אותו מרחוק. הנערה נשאלה כיצד היא זוכרת את השעה בה

ישבה בתחנה ואת פרק הזמן שחלף עד לדקירתה והשיבה: "**אני לא יודעת אבל אני זוכרת שהסתכלתי בשעון ב- 11:40 ראיתי שכבר ישבתי בתחנה**" (עמ' 259, ש' 8 -9 לפרוטוקול). לשאלת ב"כ הנאשם האם היא בטוחה שבשעה 11:40 עוד ישבה בתחנה טרם הדקירה, השיבה הנערה: "**כן, בטוחה**" (עמ' 260, ש' 26 לפרוטוקול).

בהמשך, העידה הנערה כי לפני שהתיישבה בתחנה היו במקום מספר אנשים, אולם היא לא ידעה לומר אם אחרי שהתיישבה ובזמן שנדקרה היה במקום מישהו מלבדה. היא העריכה שהיה אדם נוסף ליד התחנה, אבל לא ידעה לומר בוודאות האם נכח שם גם בזמן הדקירה. הנערה הוסיפה כי במהלך הדקירה ראתה את חזות הדוקר. לשאלת ב"כ הנאשם האם בזמן שגבו את עדותה הראשונה בבית החולים, הייתה הנערה במצב בו יכולה הייתה לזהות את האדם אותו ראתה לפני כן, השיבה הנערה בחיוב.

29. בחקירתה החוזרת של הנערה ניסה בא כוח המאשימה לברר עימה כיצד מתיישבת תשובתה האחרונה לעיל בנוגע ליכולתה לזהות את התוקף עם הדברים שמסרה בחקירה, שם השיבה לחוקר באומרה: "'**לא ראיתי את הפרצוף שלו בכלל**'". הנערה הסבירה כי התכוונה שלא ראתה את פניו לפני הדקירה: "**לפני. הכוונה לא ראיתי עד, עד לאותו אירוע לא ראיתי את הפרצוף שלו קודם**" (עמ' 264 לפרוטוקול שורות 3 עד 5) **.** היא אף הוסיפה כי נתבקשה לזהות את הדוקר: "**ביקשו. הראו לי תמונה אחת ואמרתי שזה לא, אחר כך, אחר כך זיהיתי**" (עמ' 264, ש' 10 לפרוטוקול). לשאלת ב"כ המאשימה מי הראה לה את התמונה השיבה הנערה: "**בהתחלה? אני חושבת שאחד מאנשי המשטרה או גוף כזה או אחר, לא זוכרת בדיוק מה, הראה לי תמונה שאמרתי לו שזה לא, שזה לא זה**" (עמ' 264, ש' 32 -33 לפרוטוקול). בהמשך, הבהירה הנערה כי היא אינה בטוחה בוודאות שהתמונה הוצגה לה ביום האירוע ("**אני חושבת שזה באותו יום אבל אני בעצם לא יכולה להיות בטוחה בוודאות**" שורה 8 בעמוד 365 לפרוטוקול). כן הבהירה כי את התמונות בהן זיהתה את הנאשם ראתה בעצמה באינטרנט. הנערה נשאלה שוב באשר למועד בו הוצגה לה התמונה והשיבה: "**בסיום החקירה, אני ביקשתי אם יש להם תמונות, זה מה שאני זוכרת במטושטש, אני לא זוכרת זיכרון צמוד של זמנים**" (עמ' 265, ש' 30 -31 לפרוטוקול).

30. עדותה של הנערה בהקשר זה הייתה מבולבלת ומהוססת ולא ניתן לבסס עליה ממצאים. היא זכרה שהוצגה לה תמונה, על ידי מאן דהוא מגורמי החקירה, שבה לא זיהתה את הדוקר. עם זאת היא לא ידעה לומר באיזה שלב היה הדבר ומי הציג לה את התמונה. לעומת זאת זכרה הנערה כי מאוחר יותר היא ראתה תמונה באינטרנט ובה זיהתה את מי שדקר אותה. נוכח

מצבה של הנערה בסמוך לאחר האירוע, מבחינה פיזית ומבחינה ריגשית – נפשית, ובהעדר תימוכין לכך שהיא נתבקשה לזהות את הדוקר בדרך כלשהיא, ובהתחשב בקושי שלה למסור גרסה ברורה, תוך שהיא מאשרת כי הזיכרון שלה מאותם רגעים איננו טוב, כאמור, לא ניתן לבסס כל ממצא על האמירות הללו.

31. למען שלמות התמונה אומר כי הנערה העידה כי היא חשה בדקירה רק באזור הכתף ואז החלה לטענתה במנוסה לכיוון "ארומה". בפועל נדקרה הנערה, ועל כך אין חולק, בחלקי גוף נוספים, כפי שניתן ללמוד מהממצאים הרפואיים.

32. עדותה של הנערה מקבלת חיזוק באמצעות עדותה של הגב' לוסי אלמקייס, שהודעתה **(ת/70)** הוגשה כעדות ראשית. (עמ' 292- 295 לפרוטוקול הדיון מיום 2.12.19). בהודעתה מיום 11.6.18, מסרה העדה כי בסביבות השעה 11:50 נסעה ברכבה בשדרות ארלוזרוב לכיוון סניף ארומה בעפולה, אז ראתה "**בחורה צעירה כבת 18 לערך לבושה חצאית וחולצה ראיתי אותה עומדת ומסבירה שהיא דקורה בגב כאשר היא צועקת אין לי כוחות ערבי יפה נפש דקר אותי אני לא יכולה לדבר ומבקשת עזרה**". העדה הוסיפה כי עצרה את רכבה, ביקשה עזרה מנהג אמבולנס שעבר במקום והתקשרה למוקד 100 **(ת/14)**. העדה הבהירה כי לא ראתה את רגע הדקירה עצמו, אך הנערה: "**הצביעה על התחנת אוטובוס לכיוון כללי רח' הבנים וצעקה ערבי דקר אותי**", כאשר לאחר מכן היא החלה לאבד את ההכרה.

משיחתה של העדה עם מוקדנית משל"ט ניתן היה להבין לכאורה כי היא הבחינה באדם ערבי בתחנה. אלא שבמסגרת חקירתה הנגדית הבהירה העדה כי דבריה נסמכו אך ורק על מה ששמעה מהנערה, אשר הצביעה לעבר התחנה ואמרה כי ערבי דקר אותה. היא עצמה לא ראתה את הדוקר.

33. גם עדותו של מר מנשה ברוך שופכת אור על מה שקרה ברגעי הדקירה. הודעתו של העד הוגשה חלף חקירתו הראשית (סומנה **ת/73**). במסגרת הודעתו מיום 11.6.18 מסר העד כי בסביבות השעה 11:30, עת ישב ברחוב ארלוזורוב בעפולה ושתה קפה עם חבריו, שמע צעקות מכיוון רחוב הבנים. הוא החל לרוץ לכיוון כללי של רחוב הבנים, שם הבחין בבחורה דתייה צעירה שוכבת על הקרקע מדממת וסייע לחובש שהזדמן למקום לטפל בה. לדבריו, על גופה של הנערה נראו פצעי דקירה ובהיותה באמבולנס היא נשאלה על ידי החובש מי דקר אותה, על כך הגיבה מספר פעמים באומרה כי נדקרה על ידי ערבי. העד לא ראה את רגע הדקירה ולא הבחין בדוקר עצמו.

בחקירתו הנגדית (עמ' 298 -300 לפרוטוקול הדיון מיום 2.12.19), הבהיר העד כי האירוע אכן התרחש בסביבות השעה 11:30, עם אפשרות סטייה של רבע שעה לכאן או לשם. משמע, העד העריך כי האירוע התרחש בסביבות השעה 11:30 ולא שלל את האפשרות שקרה זמן קצר מאוחר יותר, כפי שהעידה הנערה וכמו שעלה גם מעדותה של הגב' אלמקייס.

34. למעשה, לא יכולה להיות מחלוקת לגבי שעת האירוע, שכן מה שקרה בשניות שלאחר הדקירה תועד, בחלקו, במצלמות האבטחה של סניף קפה ארומה, שלעברו נסה הנערה מיד לאחר שנפגעה.

35. העד עמירן זינו, חוקר זירה טכנולוגית מיומן, העתיק את קבצי המדיה הרלוונטיים כמפורט בדו"ח שערך ביום 11.6.18 (ת/34, הכולל גם את הדיסק עצמו). בטופס הצהרת מחזיק במחשב (המהווה חלק מת/34), פירט העד כי בארומה היו 16 מצלמות אך רק אחת מהן מוקמה באיזור שבו הנפגעת נפלה, לכן העתיק רק את תוצרי המצלמה הזו. על פי בדיקתו זמן המצלמה היה 14:08 כשזמן האמת היה 14:05, כלומר זמן המצלמה ממהר בשלוש דקות לעומת זמן האמת.

36. במסגרת חקירתו הנגדית (עמ' 38 - 46 לפרוטוקול הדיון מיום 21.2.19), חזר ומסר העד כי רק מצלמה אחת מתוך מצלמות האבטחה של ארומה הייתה מכוונת לכיוון שבו נראתה הנפגעת כשהיא נופלת ארצה. יתר המצלמות הינן פנימיות או מופנות לעבר הכיוון הנגדי, לשדרות ארלוזרוב (עמ' 40, ש' 22- 24 לפרוטוקול). העד הוסיף והבהיר כי צפה בכל המצלמות של ארומה לפני ההחלטה להעתיק את החומר של המצלמה הרלוונטית. לדבריו: "**שפותחים את ה-DVR עצמו מופיעים כל המצלמות בלייב. כשהגעתי לזמן הזירה וגם לפני בזמן שהבחורה נפלה שמה, אז כל המצלמות נפתחו לי. בזמן הזה הסתכלתי בכל המצלמות, לא הבחנתי באיזה מישהו רץ מגיע, עוברים שמה עשרות אנשים ביום, מאות אנשים ביום. לא ראיתי מישהו חשוד רץ מכיוון של ארומה הפנימי. הדבר היחיד שראיתי שתפס לי את העין זה רק המצלמה הזאת שרואים את הבחורה מגיעה ונופלת על הרצפה**" (עמ' 43, ש' 16 -21 לפרוטוקול).

37. כפי שיפורט בהמשך, על פי מצלמות האבטחה של ארומה, הנערה התמוטטה ארצה בסביבות השעה 11:48, כך שאירוע הדקירה התרחש דקות ספורות קודם לכן.

עדי ההגנה שזימן הנאשם – מר יוסי לוי ומור שמאי מסרו אף הם למשטרה כי ישבו בארומה בסביבות השעה 11:30 כאשר הבחינו בנערה הפצועה מגיעה מסוחררת ונופלת. עם זאת גם מעדויותיהם עלה שעדויותיהם מבוססות על הערכה של הזמנים ובפועל אין סתירה ממשית בין מה שמסרו לשעת האירוע לפי המצלמות.

38. ראיות נוספות, כמו מצלמות שתיעדו את האזור אליו נמלט הנאשם והשעה בה טופלה הנערה, תומכות אף הן במסקנה כי שעת האירוע היא בהתאם למה שנקלט במצלמות ארומה.

יש לומר כי עדותו של הנאשם עולה בקנה אחד עם מסקנה זו. הנאשם העיד כי ירד מהאוטובוס בעפולה בשעה 11:30 לערך. הוא הסתובב כעשר דקות עד רבע שעה עד ששמע את ההמולה (עמ' 317 שורה 4), משמע, שמע את "הרעש" כפי שהגדיר זאת, בשעה 11:40 -11:45.

39. על מהות הפגיעה בנערה וממדיה ניתן ללמוד מן התיעוד הרפואי. כאמור לעיל, חובש מד"א שהזדמן למקום החל מייד לטפל בנערה, לאור קריאות העוברים ושבים לעזרה. בהתאם לדו"ח מד"א (ת/31), בשעה 11:56 החל הטיפול בנערה, בשעה 12:00 החל פינויה ובשעה 12:04 הגיע האמבולנס לבית חולים "העמק", כשמצבה קריטי.

התיעוד הרפואי, הן מבית החולים "העמק" (ת/22) והן מבית החולים "רמב"ם" (ת/21), אליו הועברה הנערה ביום 20.6.18, מלמד כי בגופה של הנערה אותרו 9 פצעי דקירה חודרים בגב (בית החזה האחורי), איזור הגב בצד ימין ובאזור הצוואר, שברים בעצם השכם (סקלופה), 2 קרעים משתי דקירות באונה העליונה של ריאת ימין, ושברים בשתי צלעות, אשר אחד מהם גרם לחדירת צלע לכבד ולדימום בכבד. הנערה טופלה ושוחררה אך בהמשך אושפזה שוב לצורך ניתוח איחוי קרע בריאה.

בבית החולים "העמק" טופלה הנערה על ידי ד"ר פואד שלבי, שהיה תורן בחדר המיון. הודעתו של ד"ר שלבי, (ת/69), הוגשה בהסכמה. (העד נחקר בחקירה נגדית, רק אודות הטיפול שהעניק לנאשם בבית החולים, ראו עמ' 289 -291 לפרוטוקול). בהודעתו פירט את כל הממצאים שתוארו לעיל, אשר אובחנו עם קבלתה של הנערה בחדר המיון וציין כי הפגיעות בכבד ובריאות היו מסכנות חיים. אוסיף בהקשר זה, כי על פי עדות הנערה היא נזקקה לאשפוז ארוך, סבלה מכאבים רבים ובהמשך אף עברה ניתוח נוסף.

<u>הימלטות הנאשם והמרדף אחריו</u>

40. במסגרת תשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי היה בסביבה בה התרחש הפיגוע בחפשו את כיוון היציאה מן העיר, וכי לאור האווירה שנוצרה במקום "**החל לזרז את יציאתו מהמקום**". הנאשם הודה כי חיפש מונית וכשמצא אחת כזו עלה עליה וביקש מהנהג לקחת אותו לכיוון מחסום ג'למה. כן הודה הנאשם כי בהמשך, כאשר הבחין בשוטרים, הוא ירד מהמונית והחל להימלט. עוד הודה הנאשם כי לאחר שנמלט לאחד מרחובות המגורים, הוא הוציא את סכין הטפט והניף אותה לעבר השוטרים, אז נורה ברגלו על ידי אחד מהם.

הנערה רצה, לפי עדותה, ממקום הדקירה לכיוון מרכז העיר עפולה. מסלול הריצה של הנאשם לעומת זאת, היה לכיוון הנגדי, לעבר היציאה מעפולה. כפי שנראה בהמשך, השתלשלות העניינים המתוארת אף נתמכת בסרטוני מצלמות אבטחה, בהם ניתן לראות את הגעת הנאשם לתחנת הדלק, עלייתו למונית, בריחתו מהשוטרים, עצירתו כשהוא מניף את סכין הטפט והירי בו.

נוכח הדברים האמורים, דומה, כי לא קיימת מחלוקת עובדתית ממשית לעניין אופן השתלשלות העניינים בהקשר האמור, כאשר עיקר המחלוקת נעוץ בסיבה בגינה בחר הנאשם להימלט ממקום האירוע ומהשוטרים (לטענתו מכיוון שלא רצה להיתפס ללא אישור שהייה), והשאלה אם התכוון הנאשם לפגוע בשוטרים באמצעות סכין הטפט אותה הניף לעברם. על כן, אף בכל הקשור לאירוע זה יובאו העדויות בתמצית, תוך הרחבה מקום בו הדבר נדרש לשם הכרעה ביריעת המחלוקת.

41. מי שהבחין בנאשם, כשהוא צועד לכיוון היציאה מעפולה (לכיוון תחנת הדלק הנמצאת ליד "מחנה עמוס") באופן שעורר את חשדו, היה מר תומר מזל טוב.

במסגרת הודעתו מיום 11.6.18, שהוגשה חלף עדותו הראשית (**ת/71**), מסר העד כי באותו יום, בסביבות השעה 12:15, בזמן שנסע עם הטרקטורון שלו בעפולה, בהסיעו חבר (מרק) לבסיס מחנה עמוס, התקשר אליו חבר ואמר לו שכנראה יש מחבל בעיר. העד הוסיף, כי כאשר הגיע עם רכבו לכיוון היציאה מעפולה, ליד תחנת הדלק בצומת "מחנה עמוס" הוא הבחין באיש חשוד הולך בצד ימין של הכביש, בשדות, לכיוון תחנת הדלק. האדם היה לבוש חולצה כהה ארוכה וג'ינס צמוד. בהמשך הוסיף כי החשוד היה גבוה, שרירי עם זקן שחור. לדבריו, האדם נראה לו חשוד מכיוון שהוא כל הזמן הסתכל ימינה ושמאלה. העד מסר כי התקשר למוקד 100 (**ת/14**) ונעמד עם הטרקטורון בתחנת הדלק, שם ראה את החשוד מתקדם לכיוון התחנה,

מסמן למונית שעמדה במקום ועולה עליה. העד הוריד את חברו כדי שיוכל להמשיך בדרכו לבסיס והוא עצמו החל בנסיעה אחרי המונית, תוך ששוב התקשר למוקד 100 (בשעה 12:20), ואמר להם שהוא זיהה אדם שהוא חושד בו כמחבל. המוקדנית ניתקה את הטלפון וכעבור מספר דקות התקשר אליו שוטר, לו מסר העד את מספר הרכב של המונית, תוך שהמשיך לעקוב אחריה ולדווח לשוטר על מסלולה. העד שמר על קשר עין רצוף עם המונית וידע לומר כי עד שנעצרה בשלב מסויים בפקק, לא עלה עליה אדם נוסף או ירד ממנה הנוסע החשוד. בעת שהמונית הייתה בפקק הבחין העד כי נהג הפעיל ארבעה וינקרים ואז ראה את החשוד יוצא מהמונית ומתחיל בריצה, כשהשוטרים רודפים אחריו. שיחתו של העד עם השוטר הוקלטה במכשיר הטלפון שלו והוגשה (סומנה - **ת/72**).

בחקירתו הנגדית (בעמ' 295 -298 לפרוטוקול מיום 2.12.19), הבהיר העד כי ראה את הנאשם כשהיה במרחק 100 מטר מתחנת הדלק וחשד בו הן בגלל התנהלותו, עת הסתכל ימינה ושמאלה, והן בגלל שלבש בגדים ארוכים בעת שהלך בשדה ביום קיץ חם:

> **"זה מקום שעושים בו הליכות. בשדה לא הולך בן אדם בשיא הקיץ עם ג'ינס ארוך, עם חולצה ארוכה, זה ישר מעלה את החשד".** (עמ' 296 לפרוטוקול שורות 20 -22).

עוד הבהיר העד כי המונית פנתה בצומת לכיוון שמאל (חזרה לתוך העיר עפולה). כפי שמסר בהודעתו היא המשיכה משם לכיוון בית העלמין בעפולה ובהמשך לצומת היציאה לכיוון יזרעאל, שם נעצרה בפקק.

כאמור לעיל, לאור גרסתו של הנאשם, אין ספק כי הוא היה אותו אדם שעורר את חשדו של העד, ואשר עלה על המונית שנעצרה בסופו של דבר בפקק והוא ירד ממנה, משהבחין בשוטרים.

42. נהג המונית שהסיע את הנאשם, מר באסם עומרי העיד (בעמ' 218- 229 לפרוטוקול מיום 18.4.19), כי ביום הפיגוע, עבד כנהג מונית שכיר. לדבריו, בסביבות השעה 12:20, כאשר היה עם המונית בתחנת דלק "רימון", סמוך ליציאה מעפולה לכיוון כביש הסרגל, ניגש אליו הנאשם וביקש ממנו לעזור לו להגיע לכיוון מגידו, כביש עזריה, מכיוון שהוא אינו מכיר את המקום. העד סיפר כי אמר לנאשם שהוא אינו נוסע לכיוון שלו, אך הנאשם התחנן לעזרה,

ביקש שיסיעו לכיוון מוקיבלה – סנדלה, אמר כי ישלם לו 100 ₪, והוא החליט לעזור לו בשל חודש הרמדאן:

"ת: הוא ביקש על הזה, התחנן והושיט ידיים.
ש: לא, אבל איך הוא רצה שתעזור לו, באיזה אופן?
ת: לעזור לו בכיוון שיחזור הביתה.
ש: הביתה לאן?
ת: לכיוון מוקבלה סאנדה לשמה.
ש: ואז אתה אמרת לו מה?
ת: אני אמרתי לו אני מצטער, לא יכול לנסוע לכיוון שלך, הוא אמר לי אני אשלם לך כסף, 100 שקל, אמרתי לו אני לא על כסף, אני לא, זה לא מתאים לי לקחת כסף. אני יכול לעשות, מה זה חודש צום ראמאדאן, זה סבלנות סבל, סבלנות, להרגיש אחד עם השני מה המשמעות של זה ועזרתי לו, קולט אותו בעפולה, רואה פקקים, אמרתי לו תרד פה".
(עמ' 219 לפרוטוקול שורות 1 -11).

כפי שעלה מעדותו של העד, בשלב מסוים כשהגיעו ליציאה מעפולה לכיוון ג'נין (לתענכים), נתקעו בפקק בגלל מחסום משטרתי. העד לא היה מודע לנסיבות שבגינן הוקם המחסום, אך ביקש מהנאשם לרדת מהמונית וזה נתן לו שטר של 20 ₪. הנאשם ירד מהמונית והלך בהליכה מהירה.

לגבי התנהגותו של הנאשם בעת שהיה במונית סיפר העד כי הנאשם "**היה רועד קצת וכאילו בלחץ כזה**" (עמ' 220 שורה 11 לפרוטוקול). ברגע הירידה מן המונית:

"... הוא יצא מהאוטו, פתח את הדלת, לא ירד ישירות, זה כל הקטע. לא ירד ישירות, פתאום אני אומר לו תרד פה, זהו, אני בפקק תקוע, אני לא יודע מתי אני משתחרר מהפקק. אחרי זה ירד, פתאום הלך מסביב לאוטו, לא יודע, לימין, לשמאל, נעלם" (עמ' 220 שורות 18 – 21).

העד התקשה במשך מספר דקות לחזור על מה שמסר במשטרה לגבי מה שאמר לו הנאשם בעת שהיו במונית, וביקש כי הדברים יוקראו מתוך הודעתו, על מנת שלא יצטרך לחזור עליהם. בסופו של דבר מסר כי הנאשם סיפר לו שהוא תושב ג'נין וכאשר הוא ראה את הפקק

ביקש שיוריד אותו מהמונית. הוא גם סיפר כי כששמעו צופר של רכבי המשטרה התחיל הנאשם לרעוד:

"ש: ואיך הוא התנהג כשהוא שמע את הצפירה של המשטרה?
ת: הוא כזה כאילו רועד קצת ופתח דלת, ירד. אמר תעזור לי, אמרתי לו זהו, סליחה, אני לא יכול לעזור לך יותר מזה. אני תקוע בפקק, אני לא יודע מתי משתחרר מהפקק". (עמ' 222 שורות 14 -17).

"ש: ואז כשאתם מגיעים לפני המחסום ושומעים את הצפירות, בוא תספר שוב לבית משפט איך הוא התנהג?
ת: הוא יצא כזה, לא רצה לרדת ישירות מהאוטו" (עמ' 225 לפרוטוקול).

"ת. הוא אומר הוא יושב על הכיסא, אומר לו תרד, לא רצה לפתוח דלת ישירות.
ש: למה?
ת: לא יודע. שאולי שמע את המשטרה, צופר וזה, אחר כך הרגיש משהו," (עמ' 225 שורות 19 – 22 לפרוטוקול).

בעדותו סיפר נהג המונית עוד כי כאשר פגש בנאשם, לפני שעלה על המונית הנאשם הזיע ונראה כמי שעשה הליכה רבה.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הנאשם לא איים עליו ולא גרם לו להסיעו בכוח. עוד אישר כי אמירתו לפיה הנאשם נראה לחוץ התייחסה לשלב בו עמדה המונית בפקק.

מגרסתו של הנאשם עולה למעשה כי גם עדות זו איננה שנויה במחלוקת. הנאשם אישר כי חש מצוקה וחשש, אך טען כי חשש להיעצר בהיותו שוהה בארץ ללא אישור שהיה כדין.

43. תיאור דומה לגבי מה שקרה מרגע שדווח על הימצאותו של חשוד בביצוע הדקירה, הובא בעדויותיהם של אנשי המשטרה שעסקו בחיפוש אחר הדוקר.

44. רס"מ אושיק יחיא, שוטר יס"מ עמקים, מסר בהודעתו **(ת/65** מיום 11.6.21, שהוגשה חלף חקירתו הראשית), כי ביום האירוע, בסביבות השעה 12:00, קיבל הצוות שלו טלפון מסגן מפקד היחידה, אשר הודיע על פיגוע הדקירה וביקש מהם להגיע לזירת האירוע בעפולה. הצוות הגיע לזירת האירוע ברכב סוואנה משטרתי, קיבל הסבר מהקמב"ל על כיווני הבריחה של החשוד והחל בסריקות עם הרכב מכיוון הזירה לכיוון תל אביב. לדברי העד, במהלך הנסיעה קיבלו דיווח בקשר על אזרח שטוען כי הבחין בחשוד הלובש ג'ינס כחול וחולצה כהה, אשר עלה על מונית ביציאה מעפולה לכיוון תל אביב. מיד לאחר מכן התקבל דיווח נוסף כי המונית נמצאת באזור בית העלמין של עפולה.

לדברי העד, אשר נהג ברכב, הוא נסע למקום תוך שהפעיל סירנה, ועקף את הרכבים שלפניו על המדרכה מצד ימין. בשלב זה הבחין במונית הנמצאת כחמישה עשר מטר מהם, ממנה יצא בחור עם ג'ינס כחול וחולצה כהה. הבחור יצא מהמונית והסתכל לעבר הרכב המשטרתי. אנשי הצוות הסתכלו לעברו ואז לפתע הוא החל לרוץ מהר לכיוון רח' ירושלים. העד סיפר כי שלושת השוטרים שהיו עימו, אהרון יוסף, רן אלוני וולד דובינסקי ירדו מהרכב והחלו במרדף רגלי אחר החשוד, בזמן שהוא החל בנסיעה ברכב לכיוונם. תוך כדי נסיעה שמע העד קולות ירי, אך לא הבחין מי ירה. לדברי העד, כשהגיע לחניה של הבניין ברחוב ירושלים כבר היה החשוד, שירד קודם לכן מהמונית מנוטרל על הרצפה ופצוע ירי ברגלו, ולידו סכין יפנית פתוחה. בעקבות המתואר לעיל הגיעו כוחות מד"א ומז"פ למקום.

בשלב זה התבקש הצוות לבצע סריקות לאורך כל המדרכה החל מתחנת האוטובוס בה בוצע פיגוע הדקירה. העד סיפר כי הלך רגלית וסרק את כל המדרכה לכיוון תל אביב, כאשר סמוך לבית הכנסת הבחין בתוך השיחים בסכין גדולה עם ידית עץ. הוא קרא באופן מידי למז"פ שהגיעו למקום והחלו לטפל בזירה.

בחקירתו הנגדית (בעמ' 267 - 269 לפרוטוקול מיום 21.11.19), מסר העד כי הסריקות שבוצעו מזירת הפיגוע לכיוון היציאה לתל אביב נערכו בהתאם להנחיות קצין תורן. לא נערכו סריקות לכיווני מילוט אחרים פרט לכך.

בהתייחס לסכין שנמצאה על ידו הסביר העד כי זו נמצאה כשני מטרים מהכביש, בתוך שיחים, באופן בו נראה כאילו היא נזרקה מלמעלה. לדבריו: **"ירדתי מהסוואנה, אוקי? חנינו בצד הכביש, ירדתי, הלכתי לשיח שקרוב שם לבית כנסת, שיח גדול, התחלתי להיכנס**

פנימה עם הרגלים לפלס את הדרך, הסתכלתי כלפי מטה ראיתי את הסכין באמצע השיח מונחת" (עמ' 268, ש' 25- 27 לפרוטוקול).

העד הוסיף כי מדובר היה בסכין עם ידית מעץ ועליה כתמי דם. לדבריו השוטרים המשיכו בסריקות לכל אורך מסלול המילוט עד לכיוון היציאה מעפולה, לכל האורך ולא תפסו דבר נוסף.

45. אהרון יוסף, מפקד הצוות, אשר נסע עם רס"מ יחיא ברכב הסוואנה, מסר בהודעתו מיום 11.6.18 (שהוגשה חלף חקירתו הראשית וסומנה **ת/66**), כי ביום האירוע, בסביבות השעה 12:00, קיבל טלפון מסגן מפקד היחידה אשר עדכן אותו על אירוע הדקירה ושאל האם הם יכולים להצטרף ולסייע לכוחות בעפולה. כשהגיע הצוות לזירה הוא התבקש על ידי הקצין במקום לבצע סריקות לאיתור החשוד. בזמן ביצוע הסריקות שמעו בקשר על כך שיש מודיע שמזהה אדם חשוד אשר עלה למונית באזור היציאה מעפולה לכיוון כביש הסרגל. העד סיפר כי הוא הוציא מהמסוף המשטרתי את מספר הטלפון של המודיע, התקשר אליו ועודכן על ידו כי הוא נמצא בנסיעה אחרי המונית וכי הוא בקשר עין עימה. המודיע גם תיאר לו את לבושו של החשוד - חולצה כהה ומכנסי ג'ינס. הצוות נסע לכיוונו, ובמהלך הנסיעה עדכן המודיע כי המונית נמצאת באיזור בית העלמין, ליד הכיכר בכיוון היציאה מעפולה לכביש 60. בשלב זה צמצם הרכב המשטרתי את המרחק לכיוון המונית תוך נסיעה על השוליים ושימוש בסירנה. בשלב מסוים זיהו צעיר, לבוש חולצה כהה וג'ינס, יורד ממונית.

לדברי העד כאשר ירדו הוא וחבריו מהרכב זיהה אותם החשוד ופתח בריצה שמאלה לכיוון המבנים. העד הוסיף כי הוא, ועימו השוטרים ולד ורן, החלו במרדף אחרי החשוד. במהלך המרדף שארך כ- 2 עד 4 דקות, צעקו השוטרים, שהיו לבושים במדי משטרה של היס"מ, לחשוד לעצור והשוטר ולד אף ירה יריה אחת באוויר, אך החשוד לא נרתע והמשיך בריצת אמוק במטרה לברוח מהם. כאשר הגיעו לחנייה של בניין באזור רח' ירושלים, נעצר החשוד מעצמו וכאשר התקרבו אליו, זיהה העד כי החשוד מחזיק בידו סכין יפנית פתוחה עם הלהב. החשוד הסתובב לכיוונם כשהוא מניף את הסכין למעלה. לדברי העד, צעקו השוטרים לחשוד "עצור עצור" ושלפו נשקים לעברו. השוטר ולד ירה מספר יריות לכיוון רגליו של החשוד, אשר נפצע ונפל. הם התקרבו לחשוד, הרחיקו את הסכין מידיו ואזקו אותו מבלי שהוא מתנגד. (דו"ח המעצר של הנאשם אותו ביצע העד הוגש בהסכמה וסומן **ת/2**). לאחר מכן הגיעו לזירה כוחות נוספים אשר המשיכו בטיפול. העד סיפר כי החשוד לא אמר להם דבר וכי הוא והצוות שלו לא תשאלו אותו.

לדברי העד כחצי שעה לאחר מכן הם התבקשו ע"י מפקד היחידה לבצע סריקה לאיתור סכין נוספת, בחשד שמדובר בסכין שבאמצעותה בוצעה הדקירה. הצוות ביצע סריקות באזור רחוב הבנים, שם בוצעה הדקירה, כאשר באזור היו שוטרים נוספים שביצעו סריקות. בשלב מסוים שמע כי השוטר אושיק יחיא מצא סכין בתוך אחד השיחים הסמוכים לבית הכנסת "בית מאיר", אשר נמצא להערכתו כמאה מטרים ממקום הדקירה.

בחקירתו הנגדית (בעמ' 269 - 274 לפרוטוקול מיום 21.11.19), הבהיר העד כי כאשר הוא וחבריו ראו את החשוד יורד מהמונית החשוד נראה לחוץ. עוד השיב כי לאחר תפיסת הנאשם הוא לא תחקר אותו בשטח, שכן היה עסוק בסגירת הזירה. העד נשאל ע"י ב"כ הנאשם האם לאחר תפיסת הנאשם המשיך הצוות עליו היה אחראי לחפש חשודים נוספים, והבהיר כי הצוות טיפל באירוע בו נתפס הנאשם בלבד, כאשר בגזרה כולה היו כוחות נוספים שערכו חיפושים. העד שב והדגיש כי הצוות שעליו פיקד עסק אך ורק בחיפוש הממוקד אחר החשוד שפרטיו נמסרו על ידי המודיע:

"**עוד פעם אני עונה על זה שוב פעם, יש כוחות נוספים... אז הם מחפשים עוד חשודים, אני מבחינתי מטפל באירוע הזה, אני לא עכשיו פותח לעצמי עוד זירה, עוד אירוע. מבחינתי אני מטפל באירוע הזה. זה משהו שהוא שייך אלי, אני מטפל בזה**" (עמ' 272, ש' 27 -31 לפרוטוקול).

העד הסביר כי הוא הניח שנערכים חיפושים נוספים מתוך מה ששמע בקשר, אודות מעורבותם של כוחות נוספים בגזרה.

46. עדויות אלה נתמכו בעדותו של השוטר ולד (ולאדיסלב) דובינסקי, שהיה חלק מצוות היס"מ, כמפורט לעיל, ובמהלך המרדף אחר הנאשם, הוא הראשון שיצא מהרכב המשטרתי, השיג אותו וירה ברגליו, כשחש איום על חייו.
בהודעתו מיום 11.6.18, (שהוגשה חלף חקירתו הראשית וסומנה **ת/67**), תיאר ולד כמו חבריו את האופן בו נקראו לסייע לכוחות הביטחון בעקבות הפיגוע. לדבריו, כשהגיעו לזירה, קיבלו הוראה לסרוק את הסביבה ולחפש את החשוד בדקירה, אשר זהותו בשלב זה לא הייתה ידועה. תוך כדי סיור שמע בקשר כי יש אזרח שמודיע שהוא מזהה חשוד. ולד סיפר אף הוא על שיחת הטלפון שערך ראש הצוות עם המודיע, במהלכה קיבל תיאור של החשוד (על פי לבושו), שעלה על מונית. העד תיאר כי הצוות החל בנסיעה לכיוון בית העלמין, זיהה כי הכביש פקוק ולכן הרכב המשטרתי ירד לשוליים תוך כדי הפעלת סירנה ומערכת כריזה. על פי

הודעתו, כעבור כמה עשרות מטרים זיהו מונית ממנה יצא אדם אשר ענה על התיאור של המודיע. הנ"ל הסתכל לעבר הניידת והחל לברוח לכיוון הבתים. התנהגותו של החשוד הגבירה את החשד כנגדו ולכן מיד החל לרדוף אחריו. לאורך המרדף, תוך שמירת קשר עין רציף עמו צעק לו "עצור משטרה" מספר פעמים, אולם החשוד הגביר את המהירות. העד הוסיף כי צעק לו "עצור או שאני יורה", ומקום בו החשוד המשיך לברוח, דרך את נשקו וביצע ירי באוויר. לדברי העד, הוא ראה שהחשוד נכנס לשכונת מגורים וצמצם את המרחק לעברו. אז הבחין כי החשוד האט את קצב הריצה שלו, עצר והסתובב לעבר השוטר. בשלב זה הבחין ולד כי החשוד מחזיק בידו סכין יפנית, כאשר היד שלו מונפת כלפי מעלה במצב דקירה וכי הוא מתחיל בהליכה לכיוון השוטר. על פי הודעתו, חש השוטר סכנה לחייו ועל כן ביצע ירי לעבר פלג הגוף התחתון של החשוד, אשר נפגע ונפל על הרצפה. הסכין נפלה מידיו של החשוד. לאחר מכן התקרב ולד לחשוד ובעט בסכין על מנת להרחיקה ממנו. בשלב זה הגיעו לזירה כוחות נוספים והחשוד נעצר, קיבל טיפול ראשוני ופונה לבית החולים.

ולד גם סיפר בהודעתו על השלב בו חזר הצוות לזירת האירוע, על מנת לערוך סריקות, במטרה לאתר את הסכין, שבאמצעותה בוצעה הדקירה ותיאר את השלב בו נמצאה הסכין על ידי השוטר יחיא, כמאה מטרים מהזירה, בין השיחים ליד בית הכנסת.

בחקירתו הנגדית (עמ' 274 -278 לפרוטוקול מיום 21.11.19), נשאל גם עד זה לגבי חיפושים שבוצעו אחר חשודים נוספים והשיב כי היו כוחות רבים אחרים שביצעו חיפושים. על השאלה כיצד הוא יודע זאת השיב: "**אני ראיתי, אני ראיתי, כל עפולה הייתה מלאה בצוותים של המשטרה, של היס"מ, המון צוותים, כולם עושים את העבודה, כולם מחפשים, ואני יכול להגיד על עצמי שאני ממקום הזירה בעצם איפה שנתפס החשוד, התנתקתי למקום בו בוצע הפשע לחפש את הסכין, זה היה החלק שלי**" (עמ' 277, ש' 2- 5 לפרוטוקול).

ובהמשך:

"**כי אני ראיתי בעיניים שלי שכל עפולה מרושתת במשטרה וכל הניידות מסתובבות וסורקות**, (באותו עמוד בשורות 29 -30).

47. גם הודעתו של השוטר הרביעי שהיה בצוות, רן אלוני הוגשה במקום עדותו הראשית, (**סומנה ת/68**), בה הוא מוסר גרסה דומה לזו של חבריו ומחזק את הדברים. בהודעתו מסר אף הוא כיצד הוקפץ הצוות שלו לעפולה בעקבות אירוע דקירה, סיפר על הדיווח שקיבלו במהלך הסריקה אודות אדם חשוד, שעלה על מונית, ותיאר את הגעת הצוות אל האיזור שבו הייתה המונית, על פי הדיווח של המודיע. גם רן סיפר בהודעתו כי זיהה אדם העונה לתיאור שנמסר

להם יורד ממונית. אותו אדם הסתכל לכיוון הרכב המשטרתי, זיהה את השוטרים והחל להימלט בריצה מהמקום. רן תיאר בהודעתו את מהלך המרדף אחר החשוד, בזמן שהשוטר ולד, אשר היה הקרוב ביותר לחשוד, צעק לו מספר פעמים "עצור משטרה", ובהמשך אף ירה כדור באוויר. עוד תיאר את השתלשלות העניינים בהמשך בשלב הנטרול של החשוד, לאחר שולד ירה ברגליו והרחיק את הסכין שאחז בידו.

בחקירתו הנגדית (בעמ' 278 -284 לפרוטוקול מיום 21.11.19), נשאל העד האם הצוות קיבל הוראה לחפש רק חשוד אחד, בהתאם לתיאור אותו קיבלו, או לחפש אחר מספר חשודים אופציונאליים, בתאי שטח שונים והשיב: "**... בהתחלה אמרו שיש רק חשוד אחד שנמלט מהמקום, לא ידעו לאיזה כיוון, לא תיאור גם לא היה איזה משהו ספציפי ותוך כדי קיבלנו את, בעצם את ההודעה מהמודיע על תיאור של אדם חשוד שנמצא במקום מסוים ואת התיאור שלו**" (עמ' 283, ש' 30 -33 לפרוטוקול).

48. עדויות השוטרים היו מהימנות עקביות וברורות, הן נתמכות בראיות נוספות, כפי שיפורט בהמשך, לרבות צילומי אבטחה מסביבת מסלול המרדף, ובעיקר, הן נתמכות בגרסתו של הנאשם עצמו.

49. מרבית המתואר לעיל כלל איננו שנוי במחלוקת, אלא שלגרסת הנאשם, אין לו כל קשר לפיגוע והתנהגותו, בעת שהתחיל לזרז את צעדיו לכיוון היציאה מעפולה וכן בזמן שהבחין בשוטרים, נובעת כולה רק מהחשש שייתפס ויתברר כי הוא שוהה בארץ שלא כדין.

50. המאשימה טוענת כי הראיות המפלילות כנגד הנאשם מושתתות על 3 אדנים עיקריים: הודאת הנאשם בחקירתו, אשר כללה פרטים מוכמנים, ממצאים פורנזיים מזירת האירועים וסרטוני מצלמות אבטחה. לכך יש להוסיף, לפי הנטען, ראיות נסיבתיות המצביעות על אשמת הנאשם בפיגוע, לרבות העובדה שנמלט ברגל בריצה מהמקום, הימלטותו מהשוטרים, העובדה כי נשא עליו את סכין הטפט ואף שלף אותה לעיניהם וכך גם התנהגותו בחקירה.

להלן נבחן ראיות אלו בפירוט.

<u>ממצאים פורנזיים</u>

51. עיקר המוצגים הרלוונטיים אשר נתפסו בזירה, פורטו במסגרת דו"ח תפיסת מוצגים (ת/4) ודו"ח מסכם חקירת מז"פ (ת/3), (דיסק התמונות הוגש וסומן **ת/3א'**), אותם ערך חוקר המז"פ אלון שלו.

52. מעיון בדו"ח המסכם ניתן להפנות בעיקר לממצאים הבאים:

ראשית, תמונות מס' 1 עד 5 מתארות היטב את סביבת הזירה וניתן להתרשם באמצעותן ממיקום תחנת האוטובוס - ברחוב הבנים, מהמקום בו התמוטטה הנערה וטופלה – מעבר לכביש בפתח שדרות ארלוזרוב (בסמוך לכיכר ולקפה ארומה) ומקום מציאת הסכין, בכיוון הנגדי מזירת הפיגוע, לכיוון היציאה לתל אביב. עפ"י הדו"ח המרחק בין התחנה לבין המקום בו התמוטטה הנערה הינו 70 מטר לערך (ראו תצלום 3 המהווה חלק מן הדו"ח).

ממצאים אלה עולים בקנה אחד עם העדויות, שלפיהן, הנערה רצה מתחנת האוטובוס לכיוון שמאל לעבר הכיכר, חצתה את הכביש והתמוטטה בסמוך לקפה ארומה, השוכן בסמוך לכיכר על שדרות ארלוזרוב.

על גבי המדרכה, במקום בו התמוטטה הנערה וכן על גבי הכביש במעגל התנועה נמצאו מספר כתמי דם ונדגמו (ראו צילומים 6- 11 המהווים חלק מן הדו"ח).

תיקה של הנערה נמצא בתחנת האוטובוס ברחוב הבנים, בה אירע פיגוע הדקירה (ראו תצלומים 12 – 15 המהווים חלק מהדו"ח).

במקום מעצרו של הנאשם נתפסה סכין הטפט - סכין יפנית עם ידית בצבע כתום ולהב פתוח, (ת/62, תועדה בתצלום 23 לדו"ח), אשר הנאשם מודה כי אחז בידו עת נורה על ידי השוטרים. כ- 4 מטר משם נדגם גם כתם החשוד כדמו של הנאשם, שנפצע כתוצאה מהירי לכיוון פלג גופו התחתון ותרמילים המשוייכים לירי זה. (תמונות 19 עד 29 לדו"ח).

החשוד (הנאשם) תועד כשהוא לבוש בבגדים התואמים את התיאור שנמסר על ידי המודיע ובדיווחי השוטרים ועונה חזותית על התיאור שנמסר, לאחר הפציעה ברגלו (תמונות 30 עד 38 לדו"ח).

ברחוב הבנים, כ- 35 מטר דרומה מתחנת האוטובוס, מימין לשביל הכניסה לבית הכנסת, נתפסה סכין מטבח גדולה עם להב כסוף ועליה סימני דם (ת/61), אשר נמצאה ע"י השוטר

אושיק יחיא, בשיחים סמוך לזירת האירוע. (בדו"ח התפיסה כמו בעדותו השיב העד כי הסכין נתפסה במרחק של כ- 35 מטר מהתחנה. בדו"ח המסכם נרשם, ככל הנראה בטעות, כי הסכין הייתה במרחק של כ- 55 מטר מהתחנה).

ניתן להתרשם מזירת התפיסה של הסכין באמצעות התצלומים 40- 45 המצורפים לדו"ח וכן ניתן להתרשם מהסכין עצמה מתוך תמונות 46 - 47 לדו"ח.

בבדיקה עלה כי הדם אשר נמצא על הסכין הגדולה הינו דמה של הנערה. בהקשר זה ניתן להפנות לחוות דעתו של נפתלי עיינות (ת/30), אליה אתייחס בהמשך. (מטופס לוואי למוצגים (ת/43) עולה כי סכין המטבח הייתה בין המוצגים שהועברו למעבדה הביולוגית, כאשר על גבי הטופס נרשם לגביהם כי אין צורך בבדיקת ט.א).

53. בחקירתו הנגדית (בעמ' 28 -38 לפרוטוקול מיום 21.2.19) סיפר חוקר המז"פ אלון שלו, כי בשלב הראשון הגיע לזירה בה נדקרה הנערה ב- 11:55 וקיבל הסבר כללי על מה שהתרחש בה. הנערה כבר פונתה בשלב זה מהמקום. משם עבר לזירה בה נתפס הנאשם ובהמשך נקרא להגיע לזירה בה נתפסה הסכין הגדולה.

העד הסביר כי עודכן עם הגיעו לזירה לגבי מיקום הנפילה של הנערה, שם מצא את כתם הדם הראשון ומשם המשיך בסריקות ובחיפוש אחר ממצאים נוספים. בתחנת האוטובוס עצמה לא נמצאו כתמי דם. המרחק בין התחנה לכתם הדם הקרוב ביותר אליה הוערך כ- 55 עד 60 מטר.

לגבי הסכין הגדולה מסר מר שלו בעדותו כי היא נמצאה כ- 35 מטר מתחנת האוטובוס בה נדקרה הנערה. לדבריו: "**אני תפסתי את הסכין. היו כוחות שעשו סריקה על הציר מארומה עד המקום שהוא נתפס וסרקו את כל הציר לחפש ראיות. באיזה שהוא שלב שהיינו בזירה עם הפצוע עצמו, קיבלנו דיווח שהסכין נמצאה דרומית לתחנת האוטובוס שהיא הייתה. סיימנו את הטיפול בזירה של החשוד, וחזרנו לטפל בזירה של הסכין**" (עמ' 34, ש' 27 -31 לפרוטוקול). העד הבהיר כי הסכין הגדולה נמצאה כשהיא מונחת בתוך שיחים, כאשר לידה לא התגלה דבר נוסף ועליה ניתן היה לראות באופן גלוי סימני דם. הסכין נתפסה והועברה לבדיקת מעבדה כפי שהיא.

54. בטרמפיאדה במרחק של כ- 200 מטר מתחנת האוטובוס, נמצא זרוק ליד סבך של שיחים תיק ובו פרטי לבוש שונים (**ת/63**). התיק נתפס על ידי רס"ר תומר מעודה ודו"ח התפיסה **(ת/55)**,

הוגש בהסכמה (ישיבה מיום 17.1.2019). כפי שיפורט בהמשך, על פי חוות דעתו של נפתלי עיינות (**ת/76**), על חלק מן הפריטים האלה נמצאו ממצאי דנ"א התואמים את הנאשם.

55. מר נפתלי עיינות, ממעבדת ד.נ.א וביולוגית בחטיבה לזיהוי פלילי בחן בחוות דעתו (**ת/30**), ממצאים שנאספו בזירות כמפורט בחוות הדעת (**הוגש גם ת/75**- מזכר שערך העד לתיקון טכני של חוות הדעת). בחוות דעתו נמצאה התאמה בין הדם שהיה על סכין המטבח הגדולה שאותרה על ידי השוטר יחיא לדמה של הקורבן. בחוות דעת נוספת שערך מר עיינות (**ת/76**), נבדקו פריטי הלבוש שנמצאו בתיק הגב שנתפס על ידי רס"ר מעודה. על פי ממצאי הבדיקה על הג'קט שהיה בתוך התיק נמצא דנ"א התואם את הפרופיל של הנאשם וכן על חולצה שהייתה בתוך התיק נמצאה תערובת פרופילי דנ"א, שהבולט בהם הוא של הנאשם. יש לומר כי הנאשם עצמו הודה בעדותו, כי התיק שנתפס שייך לו וכי הוא זרק אותו בזירה.

56. אף שמחוות הדעת עולה בבירור מה הם המוצגים שבחן העד בכל אחת מחוות הדעת, בחקירתו הנגדית נשאל המומחה ארוכות על הדרך בה ערך את שתי חוות הדעת והקשר ביניהן והבהיר: "**קיבלתי בחודש יוני כמה מוצגים. בשלב הראשון ב-13 ביוני קיבלתי חומר מוצגים לבדיקה, שבגינם ערכתי את החוות דעת ב-18 ביוני. לאחר מכן קיבלתי ב-19 ביוני מוצגים נוספים, לאחר עריכת חוות דעת, במקרה הזה תהליך הבדיקה מאחר שמדובר בחודש יולי ואוגוסט שהם חודשים שחלק מהם תקופה של חופשה, אני לא זוכר בדיוק את התאריכים, אבל התהליך לקח יותר זמן מהחוות דעת הראשונה. מכיוון שכך, רק באוגוסט הצלחתי לסיים לכתוב את חוות הדעת, רק ב-09 באוגוסט סיימתי לכתוב, לסיים את הבדיקות של החומר הנוסף**" (עמ' 301 -302, ש' 5-31 לפרוטוקול).

העד הוסיף והבהיר כי יש לראות את חוות הדעת כמשלימות האחת את השנייה: "**אני מנסה להבין את השאלה, מה הכוונה היו? תיק העבודה היה לפניי, התוצאות של הבדיקות נעשו בחוות דעת הראשונה, היו לפניי גם בזמן עריכת החוות דעת השנייה, אבל לא התייחסתי בחוות דעת השנייה שוב לדברים שכבר כתבתי בגינם חוות דעת**" (עמ' 303, ש' 5 -8 לפרוטוקול). ובהמשך "**בסופו של דבר הטבלה שמסכמת את התוצאות היא טבלה משותפת לכלל הבדיקות, ומופיעות ביחד בתיק העבודה. כך שכשקיבלתי את התוצאות מהמוצגים בחוות דעת השנייה, היו בפניי גם התוצאות מהמוצגים בחוות דעת הראשונה, וביצעתי השוואה בסיסית ביניהם, אבל מכיוון שאני בחוות דעת עוד מתייחס להתאמה לחשוד ולא להתאמה בין המוצגים**" (עמ' 303, ש' 18 -22 לפרוטוקול).

57. כפי שניתן לראות הן חוקר המז"פ אלון שלו והן המומחה נפתלי עיינות נחקרו בבית המשפט והסבירו בפירוט את אופן עריכת חוות הדעת והדו"חות שערכו. עדויותיהם היו מקצועיות ומהימנות ויש לקבל את ממצאי בדיקותיהם כראיות מבוססות וטובות, מה גם שבכל הנוגע לתיקו של הנאשם, ממצאים אלה מתיישבים עם גרסתו של הנאשם. לכך יש להוסיף כי ב"כ הנאשם לא העלה בסיכומיו כל טענה בדבר שרשרת המוצג.

58. יוצא כי קיימות ראיות פורנזיות המעידות על כך שהסכין שנמצאה במסלול, בו נמלט הנאשם מזירת הדקירה לעבר היציאה מעפולה (תחנת הדלק בה עלה על המונית) היא הסכין ששימשה לביצוע הפיגוע. תיקו של הנאשם עצמו נמצא לא הרחק מתחנת האוטובוס, מה שמעיד ללא ספק על כך שהיה בזירה ואף השליך את תיקו במהלך הבריחה מהמקום.

<u>צילומי מצלמות אבטחה</u>

59. במסגרת החקירה נתפסו מספר סרטוני מצלמות אבטחה, הן סמוך לזירת הפיגוע והן בנתיב התנועה של הנאשם לאחריו.

כמפורט לעיל, מצלמת האבטחה של סניף ארומה הפונה לכיוון הכיכר ורחוב הבנים **(ת/34)**, תיעדה את השלב בו התמוטטה הנערה בסמוך למקום. על פי צילומי מצלמת האבטחה, בשעה 11:51:50 על פי שעון המצלמה, ניתן לראות את הנערה כשהיא מגיעה למקום, משוחחת מספר שניות עם עוברי אורח, ומתמוטטת על המדרכה בשעה 11:52:00. כפי שנאמר לעיל, הרי שכעולה מ- ת/34, זמן המערכת של מצלמות ארומה ממהר בשלוש דקות מזמן האמת, כך שזמן הגעתה הנכון של הנערה למקום נפילתה הינו 11:48:50.

מצלמות האבטחה של תחנת הדלק פ.מ אנרגיה (רימונית) **(ת/50)**, תיעדו את תנועות הנאשם בהגיעו לתחנת הדלק. במקום נתפסו שני מכשירי D.V.R ונבדקו על ידי חוקר מחשב מיומן, מר צחי סגל, אשר פירט בדו"ח ת/50 את זמן המצלמות לעומת זמן האמת. (קיים פער ב- D.V.R הראשון של שעה וארבע דקות, שבהם מאחרת המצלמה לעומת זמן האמת. ב- D.V.R השני מאחרת המצלמה בדקה לעומת זמן האמת). על פי מזכרו של רס"מ פואד אבו זידאן **(ת/40)** וכעולה מן הדיסק והתמונות שצורפו לת/50 - בשעה 12:17:46, זמן אמת, תועד אדם כשהוא מגיע בהליכה לכיוון תחנת הדלק לבוש בבגדים התואמים את לבושו של הנאשם. בתוצרי ה- D.V.R השני , נראה הנאשם בשעה 12:19:18 כשהוא עובר את הצומת ולאחר מכן חוזר לאחור לעבר מונית שעצרה בצומת. לאחר מספר שניות נראה הנאשם כשהוא עולה

על המונית שהתחילה בנסיעה, כשהטרקטורון, בו נהג העד תומר מזל טוב, נוסע אחריה. יצוין כי הנאשם זיהה עצמו בסרטון זה במסגרת חקירתו מיום 20.6.18 **(ת/17)**, וכן לא חלק במסגרת המענה לכתב האישום ובחקירתו הראשית על המתואר בסרטוני האבטחה של תחנת הדלק.

מצלמת האבטחה של הבית ברחוב גלבוע 45 נתפסה ונבדקה על ידי חוקר המחשב המיומן, צחי סגל, (ת/51). זמן ה- D.V.R ממהר בשתי דקות בהשוואה לזמן האמת. מצלמות אלה מתעדות את המקום בו נתפס הנאשם ואת השניות שקדמו לירי בו:

במצלמה 11 נראה הנאשם בזמן מצלמה 12:30:15, כשהוא חוצה בריצה את הכביש לכיוון חניון הבניין. בעודו רץ, ניתן להבחין בנאשם מכניס יד לכיס מכנסיו השמאלי, ומוציא ממנו דבר מה אשר נראה כסכין הטפט ואוחז בו בידו השמאלית. בהמשך ניתן לראות את השוטרים כשהם רודפים אחרי הנאשם.
במצלמה 8 נראה הנאשם בזמן מצלמה 12:30:25, כשהוא רץ בעודו אוחז בידו השמאלית חפץ אשר נראה כסכין הטפט.

במצלמה 7 נראה הנאשם בזמן מצלמה 12:30:26, כשהוא נכנס בריצה לחניון הבניין ומאט את ריצתו. בהמשך נראה הנאשם עוצר ומסתובב לעבר השוטרים שרדפו אחריו, תוך שהוא אוחז בחפץ הנראה כסכין הטפט בידו הימנית. בהמשך נראה הנאשם מניף את החפץ אותו הוא מחזיק בידו הימנית לכיוון השוטר, אשר בתגובה מכוון אליו את נשקו ויורה בו.

יצוין כי במסגרת המענה לכתב האישום, הודה הנאשם כי ברח מהשוטרים. עוד הודה, כי כאשר הייתה סביבו מעין מהומה ובוצע כלפיו ירי, הוא הוציא את סכין הטפט והניף אותה במעין התגוננות ובמעין התרסה. למרות האמור, כאשר הוצגו לנאשם הסרטונים במסגרת חקירתו הנגדית בבית המשפט, טען הנאשם כי אלו זויפו ועברו פוטושופ. לטענתו לא רואים בסרטונים ששוטרים רדפו אחריו (אף שהדבר נראה בבירור בחלק מן הפריימים), והוא כלל לא הוציא את סכין הטפט מכיסו בזמן הריצה. לדבריו, הרים את הסכין רק כאשר רצה להיכנע (עמ' 365 לפרוטוקול).

בהקשר זה יש לציין כי תוצרי מצלמות האבטחה שנתפסו ונבדקו על ידי החוקר צחי סגל הוגשו בהסכמה, תוך ויתור על חקירתו של העד (פרוטוקול הדיון מיום 17.1.2019).

פרט למצלמות אליהן התייחסתי לעיל נתפסו מצלמות נוספות בנתיב בריחתו של הנאשם, הכוללות את מצלמות רכב תמם בהנהלת נדב כהן **(ת/48)**, שתיעדו את הנאשם פוסע לכיוון היציאה מעפולה בשעה 11:53 לערך, מצלמות י.ב ליסינג (ת/49) ומצלמות מכולת הבנים **(ת/52)**, בהן נראה הנאשם בשעה 11:50 כשהוא רץ לכיוון כללי היציאה מעפולה. קרי, אף הן מתעדות את מסלול בריחתו של הנאשם מזירת האירוע לעבר תחנת הדלק בשעה הרלוונטית.

<u>הודעות הנאשם והודאותיו במהלך חקירותיו</u>

60. לאחר שנורה ונעצר, עבר הנאשם תחקור ראשוני בזירה ע"י חוקר שב"כ המכונה "גלילי". על פי דו"ח התחקור **(ת/64)**, (פראפראזה של הדו"ח המלא החוסה תחת תעודת חיסיון), מסר הנאשם בשלב זה כי נבהל וברח מהזירה, כיוון שאין ברשותו היתרי שהייה וכי לא עשה דבר מעבר לכך.

61. על פי פרפראזה של זכ"ד בדבר העברת מוצג שערך המכונה "גלילי" ביום 26.6.18 **(ת/20)**, לאחר תפיסתו של הנאשם בזירה, הוא תוחקר לגבי מספר הטלפון שברשותו ומכשיר הטלפון הנייד שלו נתפס על ידי שוטר שהיה בזירה. בבדיקה שערך חוקר השב"כ המכונה "אקי" עלה כי הנאשם מסר מספר טלפון אחר מזה שנתפס, אז העביר המכונה "אקי" את מכשיר הטלפון לידיו של העד וזה העבירו לחוקרת.

62. בעדותו בבית המשפט (עמ' 237- 241 לפרוטוקול מיום 12.9.19) הטיח ב"כ המאשימה בעד המכונה "גלילי" את טענות הזוטא של הנאשם, ככל שהן נוגעות לשלב בו נכח- שלב מעצרו של הנאשם וביקש את תגובתו.

העד נשאל האם כבר בשלב זה חרצו כוחות הביטחון במקום את גורלו של הנאשם כמי שביצע את הפיגוע והעיד: "**אני בבואי לזירה ראיתי את הנדון שוכב על הקרקע, ירוי, ומיד התחלתי לשאול אותו כמה שאלות ראשוניות לפשר הימצאותו בזירה ולמה הוא ברח. בוודאי שלא חרצתי את גורלו באותה עת והתמונה בכלל לא היתה ברורה ברגעים האלו שהגענו אליו**" (עמ' 238, ש' 11- 13 לפרוטוקול). עוד שלל העד את טענת הנאשם כי הופשט מכל בגדיו: "**הדבר לא נכון, לפחות עד השלב שאני ראיתי שהנאשם עוזב את הזירה, בוודאי זה לא נכון לשלבים שבהם הוא תוחקר על ידי, כשאני תחקרתי אותו זה היה כשהוא שוכב על הרצפה, אני יושב לידו, שואל אותו את השאלות וכשהוא לבוש מכף רגל ועד ראש, אפילו את הפצע לא רואים. ראינו את הדימום דרך מכנס הג'ינס, את הפצע לא ראינו והפצע הוא בחלק התחתון של פלג גוף תחתון, ז"א שגם החלק התחתון של פלג הגוף התחתון לא היה חשוף**

ברגע הזה" (עמ' 238, ש' 17 -21 לפרוטוקול). לבסוף שלל העד את טענת הנאשם כי החוקרים בזירה דרכו על ראשו ועל פצע הירי תוך שדרשו ממנו להסביר מדוע ביצע את הפיגוע: **"ממה שאני ראיתי בזירה, אף אחד לא נגע בנדון פיזית, בוודאי במובן האלים של המילה... ...אני יכול להניח שהנחתי עליו יד כשדיברתי איתו, כי הוא קצת צעק והיה נסער. אני זוכר שבשלב הזה אפילו ביקשתי מהשוטרים שיביאו מים כי היה יום חם, נראה היה מזיע וביקשתי שיתנו לו מים כדי שלא יתייבש ויאבד את ההכרה. אף אחד לא הפעיל אלימות בכל שלב שאני ראיתי אותו, בוודאי לא דריכה על הראש, מגע בפצע וכו'"** (עמ' 238, ש' 24 -29 לפרוטוקול).

העד הוסיף כי היחידים שדיברו על הפשטתו של הנאשם היו צוות מד"א. הוא עצמו הגיע לזירה בה נתפס הנאשם דקות ספורות אחר הירי, התשאול שלו ארך כ- 5 עד 10 דקות ובסך הכל הנוכחות שלו ושל המכונה "אקי" במקום ארכה בין חצי שעה ל- 40 דקות.

63. חוקר השב"כ המכונה "אקי" תמך בעדותו של המכונה "גלילי" וחיזק אותה. העד ערך זכ"ד העברת מוצג **ת/5**, לפיו הנאשם תוחקר בזירה אודות מספר הטלפון שברשותו. בכדי לאמת את המספר, קיבל העד את הטלפון של הנאשם, אשר נתפס ע"י שוטר בזירה. העד ניגש לנאשם וביקש שיקיש את סיסמת פתיחת הטלפון, כדי לאפשר גישה לתכניו. לאחר מכן, לצורך בדיקת המספר, נכנס לאפליקציית "ווטסאפ" ממנה עלה שהנאשם מסר מספר טלפון שונה מזה ששימש אותו בטלפון שנתפס. הטלפון נמסר על ידו למכונה "גלילי" אשר מסר אותו למחלקת חוקרים בתחנת עפולה – רפ"ק ואסים אלרשיד.

64. בעדותו הראשית (עמ' 230 -237 לפרוטוקול מיום 12.9.19) סיפר העד כי הפעם האחרונה שבה ראה את הנאשם הייתה בבית החולים "העמק", שם פגש את החוקר שהיה עימו, וזאת על מנת לקבל את הסיסמא למכשיר הטלפון שלו. העד הסביר כי בשטח הנאשם הקיש את הסיסמא (שהיא ציור מורכב על גבי המסך). הואיל והחובשים זרזו אותו לא היה לחוקר זמן להעתיק אותה, לכן חזר אל הנאשם לבית החולים על מנת שירשום שוב את הסיסמא (עמ' 235 לפרוטוקול).

העד עומת אף הוא על ידי ב"כ המאשימה עם טענות הזוטא שהעלה הנאשם, בכל הנוגע לשלבים בהם נכח במחיצתו. הוא נשאל האם כוחות הביטחון חרצו את גורלו של הנאשם כמבצע הפיגוע מיד כשנתפס והשיב: **"גורלו לא נחרץ באותו הרגע, הוא היה החשוד, ועל כן הועבר, במקרה שלי הוא תושאל כפי מה שמסרתי בעדות, על מנת לקיים את חקירת השטח**

כדי לראות אם יש מעורבים נוספים באירוע הזה שאנו לא מכירים וצריכים לחשוף אותם" (עמ' 231, ש' 5- 7 לפרוטוקול). העד שלל את טענת הנאשם כי הופשט מבגדיו בזירה ונחקר תוך שהחוקרים דורכים על ראשו: **"הוא הופשט לצורך טיפול בפצע, חבישה של הפצע. הפשיטו אותו חובשים של מד"א ואני זוכר שהם האיצו בי לסיים את התשאול כדי שיסיימו את הטיפול. אני לא ראיתי שדרכו עליו או שנגעו לו בפצע, או שהכאיבו לו באיזשהו אופן, בדיוק הפוך, אני הייתי בשלב שהחובשים של מד"א החלו לחבוש אותו"** (עמ' 231, ש' 14- 16 לפרוטוקול). בתגובה לטענת הנאשם שלפיה בכל הזמן בו הוא שהה בחצר שבה הוא נורה, הוא היה עירום ונחקר תחת לחץ, כשהוא מתבקש להסביר מדוע הוא דקר את הבחורה, עד שהגיע אמבולנס שפינה אותו לבית החולים השיב העד: **"הוא לא היה ערום כביום היוולדו, אלא הוא הופשט מהמכנס לצורך קבלת טיפול רפואי מצוות של מד"א, ובהתייחס לנקודה השנייה שהוא נשאל מדוע הוא דקר, לא שאלתי אותו שאלה כזו, השאלה הזו בתפקידו של החוקר, התפקיד שלי לשאול שאלות הרלוונטיות לבחינת השאלה האם יש מעורבים נוספים בזירה ולהבין את הציר שדרכו הוא הגיע כדי לשלול או להצליב את המידע שהוא מספק עם המידע שאנו מכירים"** (עמ' 231 לפרוטוקול).

העד הוסיף ותיאר את מצבו של הנאשם כפי שהתרשם ממנו כאשר הגיע לבית החולים על מנת לקבל את סיסמת הטלפון: **"אני הגעתי לבית החולים למעשה הדלת היתה סגורה, השוטר ישב מחוץ לחדר, כשנכנסתי פנימה היה חוקר אחד, האווירה היתה מאוד נינוחה, החשוד היה חייכן, אני זוכר שברמה האישית זה מאוד הציק לי לראות מישהו שחשוד באירוע כזה יושב נינוח ומחייך, אז הוא לא היה תחת לחץ או באיזושהי אווירה של איומים, כשביקשתי לקבל את הקוד של הפלאפון מכיוון שזה היה ציור ולא קוד מספרי, שאלתי אותו הוא לא הסכים לתת ואז החוקר אמר לי אני אטפל בזה, וביקש שאצא מהחדר ואז למעשה בגלל הזיקה שלו עם החוקר והקשר שנוצר ביניהם הוא באמת הסכים לתת לו את הקוד, ואז החוקר יצא עם דף מצויר ולמעשה פישט את הכל"** (עמ' 231 -232, ש' 2-29 לפרוטוקול).

65. במסגרת חקירתו הנגדית שב והבהיר העד כי התחקור שעשה בשטח נגע אך ורק לבירור מספר הטלפון הנייד של הנאשם, אשר היה רלוונטי לבדיקת רקע שרצה לערוך לצורך איתור מעורבים נוספים. העד הבהיר כי המספר שמסר לו הנאשם היה שגוי ולכן לא נרשם על ידו בזכ"ד. מעדותו עלה גם כי הוא ערך זכ"ד ביום האירוע (החוסה תחת תעודת החיסיון), ות/5 שנערך בדיעבד, ביום 26.6.18, הוא למעשה תמצות של הזכ"ד המקורי, במגבלות תעודת החיסיון.

העד הבהיר כי הוא ניגש לנאשם בזירה בה נתפס, בזמן שהנאשם טופל ע"י חובש מד"א ולאחר שקיבל את אישור החובש לתשאל אותו. העד הוסיף כי בשלב זה, אשר נמשך 2 -3 דקות, ראה בעיניו שרק מכנסיו של הנאשם הורדו לצורך הטיפול בו וכי היה לבוש בשאר הגוף: "**הוא לא היה עם בגדים מינימאליים כי אני זוכר שהוא היה לבוש, להגיד לך אם החולצה קרועה או לא, אני לא זוכר ברמה הזו, אבל הוא לא היה ערום לגמרי. זו עובדה. ברמה האישית המוסרית שלי לא הייתי נותן לו להיות שכוב ערום ברחוב ומסביב יש אנשים וקהל בטח כשמצלמים ויש טלפונים זה לא משהו שהיינו מאפשרים לו לקרות**" (עמ' 234, ש' 26 -29 לפרוטוקול).

בבית החולים ראה העד את הנאשם רק למשך כחצי דקה, שבה ביקש ממנו לצייר את הסיסמא לטלפון וסורב. העד חזר ואמר כי התרשם בשלב זה שהאווירה הייתה מאוד נינוחה והא הבחין בנאשם מחייך. העד לא התיימר לקבוע או לומר האם הנאשם סבל מכאבים בשלב זה אם לאו.

העד נשאל כיצד גרסתו מתיישבת עם הדברים שכתב ברדה, החוקר שישב עם הנאשם בחדר, מהם עלה כי הנאשם סבל מכאבים ומכאן כי לא היה נינוח, והשיב: "**ברדה ישב איתו כמה שעות. אני הגעתי כמה שעות אחרי האירוע לבית החולים, היה לו מספיק זמן לקבל טיפול רפואי, להנחתי, משככי כאבים, וכשאני הגעתי מבחינת העובדות הבן היה שכוב במיטה, נינוח, לא מתפתל מכאבים, עם פרצוף מחייך**". (עמ' 235 לפרוטוקול שורות 10 – 15).

66. לאחר שפונה לבית חולים "העמק" בעפולה, נגבתה גרסתו של הנאשם ע"י חוקר השב"כ המכונה "מריאנו". בזכ"ד החקירה (**ת/29**), נכתב כי החקירה החלה בשעה 13:35 והסתיימה בשעה 14:30, בנוכחות חוקרי השב"כ המכונים "מיקי", "כרמל" ו- "ברדה" (אשר נכח רק בסופה).

בראשית החקירה נאמר לנאשם כי החקירה מתנהלת בבית החולים לאחר קבלת אישור לכך. נמסרו לנאשם זכויותיו כנחקר והובהר לו כי הוא מנוע מלהיפגש עם עורך דין עד ליום 14.6.18. בתגובה, השיב הנאשם כי הוא מבין אולם לא עשה דבר. לנאשם נאמר כי החוקרים יודעים מה הוא עשה וכי ברצונם לברר מדוע עשה זאת. הנאשם השיב שוב כי לא עשה כלום. בשלב זה אמרו החוקרים לנאשם כי הם "**לא שואלים אותו האם הוא עשה או לא אלא אומרים לו ושאולים** (הטעות במקור – א.ה.), **מדוע**". בתגובה אמר הנאשם לחוקרים כי

בכוונתו לספר מה קרה. הוא טען כי הנערה התגרתה בו באמצעות כך שהסתכלה עליו, לאחר שהבינה שהוא ערבי ולכן דקר אותה.

בהמשך, לשאלות החוקרים, סיפר הנאשם כי צבע הסכין בה השתמש על מנת לדקור את הנערה הינו ירוק, כי זרק אותה יחד עם התיק שלו בו היו בגדים, וכי הסכין נמצאת ליד התיק.

בתחילה טען הנאשם, כי הוא הגיע לישראל באותו בוקר דרך ירושלים, אבל בהמשך, כשהוטח בו שגרסה זו איננה נכונה וכי החוקרים יודעים שהוא שהה באכסאל, הודה הנאשם כי הוא שהה באכסאל עוד מחודש פברואר, לצורך עבודה. בשלב זה נעצרה החקירה שכן הנאשם היה צריך לעבור צילום רפואי.

זו האמרה הראשונה שבה קשר עצמו הנאשם לביצוע הפיגוע ולמעשה הודה כי דקר את הנערה, הגם שטען כי עשה זאת בתגובה להתנהגותה ולא מתוך כוונה לבצע פיגוע.

67. חוקר השב"כ המכונה "מריאנו" העיד בבית המשפט (עמ' 68- 88 לפרוטוקול מיום 25.2.19) ומסר כי החקירה נשוא זכ"ד ת/29 התנהלה בשפה הערבית, במהלכה רשם את עיקרי הדברים בכתב ידו (הדף השלישי של הזכ"ד) ולאחר מכן ערך את העותק המודפס. העד הבהיר כי חקירת הנאשם נעשתה בחדר המיון, באישור הצוות הרפואי, אשר לא ביקש מהם לעזוב. העד הסביר מדוע הייתה דחיפות לחקור את הנאשם בבית החולים. העד ציין כי המתין כחצי שעה עד שאישר לו הצוות הרפואי לחקור את הנאשם, בדחותו את הטענה כי החקירה נערכה מיד לאחר שהנאשם פונה לבית החולים.

העד לא נכח בזירה בה נתפס הנאשם לכן לא יכול היה להגיב על טענות הזוטא שהעלה בכל הנוגע להפשטתו בזירה.

באשר לטענת הנאשם כי סבל מכאבים במהלך החקירה השיב העד: "**קודם כל החקירה התנהלה וברור שהוא סבל מכאבים כי לפני כמה זמן הוא נורה, אבל במהלך החקירה הוא ידע גם להכחיש, לעמוד על שלו. אני מזכיר שניהלנו חקירה לאחר פיגוע על מנת לאתר כמה שיותר אנשים נוספים, כלי הרצח וברגע שהצוות הרפואי לקח אותו לטיפול כפי שאפשר לראות בזכ"ד סיימנו את החקירה והצוות הרפואי לקח אותו להמשך טיפולים וצילומים**". (עמ' 69, ש' 19 -22 לפרוטוקול).

בהתייחס לטענת הנאשם לפיה החקירה לוותה בלחצים נפשיים ובאיומים בהריסת בית הוריו השיב העד: "**כמו שאפשר לראות החקירה באמת מתארת את מה שהיה שם, לא איימנו והחקירה נערכה בבית החולים, לא בוצעו איומים. אם הוא אומר את זה, אני לא יודע לבוא ולומר למה הוא אומר את זה**" (עמ' 69, ש' 25 -26 לפרוטוקול).

העד "מריאנו" שלל את טענת הנאשם, שלפיה, כאשר הועבר לחקירת המשטרה נאמר לו כי עליו לספר לשוטרים את מה שמסר לחוקרי השב"כ, אחרת יוחזר לחקירת שב"כ. כן שלל את טענת הנאשם כי הוא התבקש לבדות מליבו סיפור לעניין המניעים שהביאו אותו לבצע את הפיגוע: "**אני יכול להתייחס לחקירות שאני ערכתי. אנו נמצאים ובאים לשטח וחוקרים אנשים גם בבתי החולים, אנו רוצים את חקר האמת, ולא מועיל לי ולו מה, אם נחקר מוסר לי סיפור בדוי, אני רוצה את האמת, לכן הטענה ככל שהיא קשורה אלי, לא נכונה. אנו רוצים לקבל גרסת אמת לגבי מה שהוביל אותו לבצע את אותו מעשה. כל דבר שנחקר מוסר, אנחנו גם בודקים**" (עמ' 70, ש' 5 -8 לפרוטוקול).

העד שלל את טענת הנאשם שלפיה חקירתו נערכה בנוהל של "חקירת צורך". כן הבהיר כי מניעת המפגש של הנאשם עם עו"ד נעשתה בהתאם לעילות הקבועות בחוק ולא על מנת לשבור את רוחו של הנאשם.

בחקירתו הנגדית הוצג לעד, כי החוקרים לא ניסו לברר את האמת אלא גיבשו מראש עמדה כלפי הנאשם, לכן טענו בפניו כי הם אינם שואלים אותו האם ביצע את המעשה ורק רוצים לברר מה היה המניע לכך. בתגובה הסביר העד: "**החקירה החלה בבית החולים והזכ"ד שלי משקף את הפן הפרונטלי שלי מול הנאשם ובמקביל בוצעו המון המון פעולות שלמעשה הובילו לאיתור שלו ולמעצר שלו. דברים שבאו והציגו את אותו חשוד כמי שבסבירות גבוהה ביצע את זה, ולכן כשאני ניגש לחקירה כשיש לי את סך הראיות וסך המודיעין מול העניינים, אני בא ושואל אותו שאלה ברורה, למה עשית את זה**" (עמ' 71, ש' 5 -8 לפרוטוקול).

העד הוסיף והבהיר כי בשלב בו חקר את הנאשם, טרם נמצאה הסכין אשר שימשה לביצוע הפיגוע. לעניין זה העיד: "**תוך כדי החקירה שאני מנהל בבית החולים אותר התיק. בשלב הזה, לא אותרה הסכין. כשהוא מתחיל למסור את הגרסה שלו שהוא זרק את התיק בסמוך לאיזשהו שיח, אני שואל אותו איפה הסכין והוא אומר שזה ליד התיק. בשלב הזה, אני זוכר שהעברנו מידע מהחקירה לשטח להמשיך בחיפושים באיזור שאותר בו התיק, ואז אותרה שם הסכין. זה מה שאני אומר**" (עמ' 72, ש' 3 -6 לפרוטוקול). העד הוסיף והבהיר כי לאחר שהתקבלה גרסת הנאשם ולאחר שהסכין אותרה בהתאם לגרסה זו, ראה בנאשם כמי שביצע

את הפיגוע בסבירות גבוהה: "**יותר מזה, אני אגיד שתוך כדי החקירה כאשר אותר התיק, ולא אותר הסכין, והוא מסר על הסכין שזה זרוק בסמוך לתיק מבחינתי אפשר לקרוא לזה, בינגו. בינגו רק בן אדם שזרק את התיק שלו והחפצים שלו היו שם והסכין ליד, מסביר שהוא מעורב באותו אירוע**" (עמ' 71 שורות 22 עד 25).

העד שב והבהיר כי הגם שהנאשם סבל מכאבים הוא דיבר והיה בסדר בזמן החקירה. כן שב ושלל העד את הטענה כי הנאשם אוים באופן כלשהו כי ביתו ייהרס אם לא יודה בביצוע הדקירה. כאשר נשאל מדוע טען כך הנאשם השיב העד: "**אני לא יודע, אבל אני יכול להעריך. היום אנשים בשטח יודעים שכאשר מבוצע פיגוע טרור ישנם מהלכים וזה מפורסם להריסת בתים. אני לא יודע, יכול להיות שהוא אמר את זה מהכיוון הזה, אני לא בא ומאיים על בן אדם שאני יהרוס לו את הבית, אין לי סמכות ואין לי את היכולת, אני מנהל חקירה בה אני צריך למצוא את האמת על פיגוע טרור. למה אומר ? אני לא יודע**" (עמ' 73, ש' 2 -5 לפרוטוקול).

העד שלל את טענת ב"כ הנאשם לפיה החוקרים לא ביקשו רשות מהצוות הרפואי טרם החלו בחקירת הנאשם: "**אני לא מקבל את זה. אסביר איך זה הולך, אנו מגיעים לבית החולים , קב"ט בית החולים מסביר לנו מה הסטטוס. הוא בודק עם הצוות הרפואי אם אפשר להיכנס או לא, ישנם אני יכול להצביע על עשרות מקרים שלי מהעבר שהצוות הרפואי לא אישר לי להיכנס לחקירה. פה הצוות הרפואי כן אישר לי והתנהלתי בדיוק על פי ההנחיות שלו. בדקה שצוות הרפואי אמר לי שצריך לקחת לצילום עצרתי את החקירה ואני אוסיף ואומר, אין לי אינטרס לחקור בן אדם שאי אפשר לחקור אותו, שהוא לא מדבר, שהוא לא יודע לענות לי על שאלות, שהוא לא במצב ערות. הוא דיבר איתי, שיתף פעולה, כאב לו? כאב לו, הוא נורה לפני כמה רגעים. ברגע שהצוות הרפואי אמר שצריך לקחת אותו, עצרתי את החקירה**" (עמ' 73 שורה 30 עד עמוד 74, בשורה 4). העד הבהיר כי לא בירר האם הנאשם קיבל תרופות כמו מורפיום וסמך על הצוות הרפואי שאפשר לו לבצע את החקירה.

העד השיב כי למיטב זכרונו לא בוצע שחזור עם הנאשם בשטח, וזאת מאחר והמצב בעפולה בימים אחרי הדקירה היה מתוח מאד ונפיץ.

במהלך חקירתו הנגדית הוטחו בעד פעולות חקירה שלעמדת ההגנה היה על גורמי החקירה לבצע והן לא בוצעו, כמו בדיקת מסלול הנסיעה של הנאשם באוטובוס שהסיעו מאכסאל לעפולה, כדי לברר האם האוטובוס עובר ליד התחנה בה ארע הפיגוע, בדיקות במקום בו טען

הנאשם כי הוא התגורר באכסאל ומעקב אחר בדיקות מז"פ שונות. העד לא ידע להשיב בבירור אילו בדיקות נלקחו והועברו למז"פ והוסיף:

"לא זוכר שהתערבנו. לא יודע מה השיקול שהיה. אני זוכר את החקירה בבית החולים טוב ואני זוכר שחלק מהדברים שהובילו אותי לחלק מקבלת ההחלטות בניהול החקירה זה שמצאנו את התיק במרחק קרוב מאוד לזירה ולאחר שהוא מוסר על זה שהסכין זרוקה בסמוך לתיק ושזה בינגו, זה סוג של פח"מ, כי מבחינתי רק מי שהתיק שייך לו והסכין נמצאת שם, יודע את זה. לכן כשהוא אמר הסכין ליד ואני ביקשתי מהכוחות בשטח תחפשו, מבחינתי זה פרי חקירה מוכמן. אני בשלב הזה לא ידעתי כשאני חוקר אותו, וזה חלק מהדברים הובילו אותי לבצע חלק מפעולות החקירה וחלק לא לבצע. יכול להיות שבחלק מהשיקולים טעיתי, אבל לגבי התיק שהוא מסר שזה התיק שלו, הסכין שנמצאה בסמוך הוא אפילו מסר את תכולת התיק, הבגדים שהוא החליף, הימלטותו מהזירה, עוד הפעם הספקות תמיד קיימים אצלנו, אנו עוסקים בדיני נפשות, אני לא זוכר שהיה מקרה שזעזע אותי ויש לי הרבה חקירות שכן מזעזעות אותי ואז אני עושה אלפי פעולות כדי לאמת או להזים את האירוע אבל זה לא המקרה הזה" (עמ' 86, ש' 22 -32 לפרוטוקול).

68. חוקר השב"כ המכונה "מיקי" שנכח בחקירה שנערכה על ידי המכונה "מריאנו" (ת/29), העיד בבית המשפט ביום 25.3.19 (עמ' 136 -142). במסגרת חקירתו הראשית הגיב העד על טענות הנאשם בנוגע לנסיבות גביית ההודעה. העד שלל את הטענה שלפיה החקירה התנהלה תוך שהנאשם מתפתל מכאבים: **"כשאנחנו נכנסנו לחקירה הוא כבר היה אחרי טיפול, כי בהתחלה לא נתנו לנו להיכנס לחקור אותו כי טיפלו בו, כשאנו נכנסנו לחקירה הוא לא התפתל, לא ראיתי אותו מתפתל מכאבים, הוא שכב, היה אחרי טיפול ואז בעצם התנהלה החקירה"** (עמ' 136, ש' 19 -21 לפרוטוקול). כך גם הכחיש את הטענה כי החקירה לוותה בלחצים נפשיים ואיומים: **"לא היה ולא נברא דבר כזה. החקירה משוקפת בזכ"ד. לא אוים ולא היה דבר כזה"** (עמ' 136, ש' 24 לפרוטוקול). עוד לפי עדותו של המכונה "מיקי", הנאשם לא נדרש על ידי החוקרים לבדות סיפור בדבר המניעים שהביאו אותו לבצע את הפיגוע, ולא איימו עליו כי יוחזר לחקירת שב"כ אם לא יחזור על הודאתו בפני חוקרי המשטרה. עוד הבהיר כי מניעת המפגש עם עו"ד נעשתה על פי חוק וכי חקירת הנאשם כלל לא נוהלה תחת "הגנת הצורך", לדבריו: **"לא היתה הגדרה כזו ולא נוהלה שום חקירה באופן הזה"** (עמ' 137, ש' 17 לפרוטוקול).

המכונה "מיקי" הוא סגן ראש המחלקה ואף ניהל בפועל את המחלקה באותו זמן. עם זאת הבהיר בחקירה הנגדית כי מי שניהל את חקירת האירוע היה הצוות שפעל תחתיו, והוא לא

היה מעורב בניהול החקירה. (עמ' 137, ש' 30- 32 לפרוטוקול). העד שב והבהיר כי חקירת הנאשם החלה רק לאחר שהנאשם קיבל טיפול, לדבריו: "**קיבל טיפול. לא אמרתי קיבל את הטיפול. קיבל טיפול. בגלל זה לא נתנו לנו להיכנס. נתנו לנו להיכנס אחרי שהוא קיבל טיפול ראשוני וכשאישרו לנו להיכנס ולחקור אותו, רק אז נכנסנו**" (עמ' 138, ש 23 -24 לפרוטוקול). אשר למצבו של הנאשם בזמן החקירה הוסיף העד: "**היה איזושהי אי נינוחות מסוימת, אבל לא התפתלויות מכאבים, הוא גם עבר איזשהו טיפול לפני שהעבירו אותו לחדר, היינו עדים לאיזשהו טיפול שהוא עבר. לא אמרתי שהוא ישב בנוח ושתה קפה ועישן ואנחנו עכשיו יושבים, הוא היה אחרי אירוע זה ברור, הוא היה אחרי איזשהו טיפול, הוא דיבר איתנו, אנחנו דיברנו איתו, לא היתה התפתלות מכאבים, זה לא שסביבו לא היו אחיות, הוא היה במהלך טיפול, זה לא שלא היה**" (עמ' 139, ש' 1 -5).

בחקירתו הנגדית שב העד ושלל את טענת הנאשם, שלפיה החוקרים שמו מילים בפיו והבהיר כי השאלה שהופנתה אל הנאשם, בה התבקש להסביר מדוע ביצע את הפיגוע, נשאלה על מנת לקבל את גרסת האמת שלו.

69. כאמור, בחקירה זו נכח גם חוקר השב"כ המכונה "כרמל", שהתייחס בעדותו אף הוא לטענות הזוטא שהעלתה ההגנה (ראו עמ' 241 -249 לפרוטוקול) ושלל אותן. בתגובה לטענה כי החקירה התקיימה חרף העובדה שהנאשם סבל מכאבים עזים ולוותה בלחצים נפשיים ובאיומים, השיב העד: "**מיד כשהוא הגיע לבית החולים הוא קיבל טיפול רפואי, לא ניגשנו אליו ולא שוחחנו איתו עד שקיבלנו אישור מהצוות הרפואי. במהלך החקירה של מריאנו הוא התלונן מעת לעת על כאבים, כאשר הוא התלונן זזנו הצידה, ביקשנו מהצוות הרפואי לבדוק אותו ורק לאחר שקיבלנו אישור חזרנו לדבר איתו**" (עמ' 242, ש' 11- 14 לפרוטוקול). העד הוסיף כי לא היו לחצים נפשיים או איומים בזמן שהוא נכח בחקירה (עמ' 242, ש' 22 לפרוטוקול). עוד עלה מעדותו כי הנאשם הגיע לבית החולים כשהוא לבוש בחלוק.

בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי בזמן החקירה נכחו רופאים בחדר צמוד שבינו לבין החדר בו שהה הנאשם היה קיר זכוכית והם אף נתנו טיפול לנאשם כאשר זה התלונן על כאבים, לדבריו: "**ברגע שהנאשם התלונן על כאבים, עצרנו, הלכנו אחורה, נתנו לו את המרחב הרפואי הנדרש, ואת הכבוד, ולאחר שהצוות הרפואי סיים את הענקת הטיפול ונתן לנו אישור לחזור, רק אחרי זה חזרנו והמשכנו**" (עמ' 243, ש' 31 -33 לפרוטוקול).

70. בהמשך היום נחקר הנאשם ע"י חוקר השב"כ המכונה "ברדה". בזכ"ד החקירה (**ת/18**), נכתב כי החקירה החלה בשעה 16:00 והסתיימה בשעה 18:40.

בפתח החקירה נשאל הנאשם לשלומו והשיב כי הוא סובל מכאבים, אך יכול לדבר. בתחילת החקירה השיב הנאשם לשאלות לגבי הרקע המשפחתי והאישי שלו, שמות בני המשפחה, הרכב המשפחה, מקצועו ולימודיו. הוא סיפר כי היה תלמיד אלים, היה מעורב בקטטות, בחלקן עשה שימוש בסכין ולכן סולק מבית הספר. הנאשם גם סיפר כי עבד בישראל ומסר את שמות הישובים בהם שהה, לרבות הישוב אכסאל.

הנאשם הסכים למסור את הקוד לפתיחת הטלפון שלו והציע לציירו כיוון שמדובר בציור מורכב, כפי שהעיד המכונה "גלילי" וכפי שניתן להתרשם מהציור המהווה חלק מהזכ"ד. לא מדובר בקוד המורכב ממספרים אלא מקווים המשוכים בתבנית מסוימת. הנאשם הסכים לשתף פעולה עם דרישה זו בציירו את הקוד שיאפשר את פתיחת הטלפון שלו ובדיקתו.

בהמשך, התבקש הנאשם לספר אודות החודשים האחרונים בהם שהה בישראל והשיב כי הוא מתכוון לספר את כל האמת. הוא התעניין לדעת מה העונש הצפוי לו ובתגובה החוקר הסביר לו כי אין זה מתפקידו לומר. הנאשם סיפר כי בחודש פברואר/מרץ נכנס לישראל במסגרת טיול מאורגן לחיפה ולטבריה, תוך ניצול אישור כניסה למטרת תיירות שהיה בידו. במהלך ביקור בטבריה עזב הנאשם את הקבוצה, עלה על אוטובוס לאכסאל ובמהלך החודשים הבאים עבד ולן במספר מקומות, ביניהם - אכסאל, שפרעם, נין ובקה אלגרביה. לדבריו באכסאל הוא ישן במטע זיתים/שטח מיוער, בו נוהגים ללון שב"חים ומידי בוקר הגיע לנקודת האיסוף בכפר, שממנה נאספים שב"חים על ידי קבלנים לעבודות מזדמנות.

בשלב זה מסר הנאשם פירוט מלא של מעשיו מיום 10.6.18 (יום קודם לפיגוע) ועד מעשה הדקירה. בתמצית יאמר כי לפי דבריו ביום 10.6.18, לאחר שסיים את עבודתו ואכל את ארוחת שבירת הצום לבדו, החליט לחזור לביתו בג'נין לכבוד החג. ביום 11.6.18, התעורר בשעה 09:00 לערך, התפלל, החביא את הסכין צמוד למותן ימין, כך שלא ניתן יהיה לראותה והלך לתחנת האוטובוס באכסאל, שם עלה על קו 47 לעפולה. לדברי הנאשם, במהלך הנסיעה חשב על חבריו שנהרגו ע"י כוחות הצבא, ובהם מוחמד ונור סבעאנה, תושבי קבטיה, אשר נהרגו באזור חווארה. עם זאת, לדברי הנאשם, הגם שחשב על ביצוע פיגוע, הרי שבשלב זה טרם החליט במאת האחוזים כי בכוונתו לבצעו.

הנאשם הוסיף כי בהמשך, "**כאשר האוטובוס הגיע לקרבת התחנה בעפולה הבחין (הנדון) בנערה אשר מהלבוש שלה הבין (הנדון) כי מדובר במתנחלת ודבר זה "עצבן" אותו. הנדון החליט כי הוא ידקור אותה**". הנאשם הוסיף כי הוא רואה עצמו כאדם לאומני, גורס כי קיים חוסר שוויון בין יהודים לבין הפלסטינאים וכי כל מה שמתרחש בגדה הוא באשמת ישראל והכיבוש. באשר לטענתו כי עיצבן אותו לראות את הנערה "המתנחלת" הסביר הנאשם כי הוא שונא מתנחלים, נהיה עצבני בכל פעם שהוא רואה אותם בשטחי הגדה המערבית ומוכן להרוג אותם. עוד הוסיף כי מבחינתו קיים הבדל בין יהודי ובין מתנחל וכי אין לו בעיה עם היהודים "הרגילים", כהגדרתו.

לשאלת החוקר האם היו לו בעבר אירועי אלימות עם מתנחלים השיב הנאשם בשלילה. יחד עם זאת, הוא סיפר כי כשנה קודם לכן הגיע יחד עם אמו כדי להתפלל במסגד אל-אקצא, וכי שוטרי מג"ב שהיו במקום התנפלו על אמו, צעקו עליה והשפילו אותה. הוא חש מושפל והיה עצבני עד ששקל לתקוף את השוטרים. לדברי הנאשם, ההשפלה שחש במסגרת אירוע זה, מלווה אותו בכל יום, ויצרה, בנוסף לכל האירועים המתרחשים בגדה המערבית, את יצר הנקמה שלו ביהודים.

לבקשת החוקר תיאר הנאשם את מעשיו מרגע שהחליט לדקור את הנערה. הנאשם סיפר כי ברגע בו החליט לבצע את הפיגוע, קפץ במוחו האירוע עם אמו ועודד אותו לבצע את הפיגוע. "**הנדון ירד מהאוטובוס וראה את הנערה עומדת ליד התחנה והחליט כי אינו רוצה לבצע את הפיגוע בזמן שהיא עומדת והוא מעדיף לחכות לרגע בו תשב**". הנאשם הסביר כי אם היה דוקר את הנערה כשהיא עומדת, קיים סיכוי רב יותר שהיא הייתה מצליחה להתנגד ולברוח. מנגד, סבר הנאשם כי אם ידקור את הנערה כשהיא יושבת, קיים סיכוי גדול יותר שהיא לא תצליח להתנגד ותמות. הנאשם הוסיף כי הוא רצה לבצע את הפיגוע בצורה מוצלחת ולא "לפשל" ולכן החליט להמתין לרגע המתאים ביותר.

לדברי הנאשם, בזמן הזה שבו המתין לכך שהנערה תתיישב הוא עבר בסמוך לתחנה כ- 3 -4 פעמים, תוך שהוא ממשיך להסתכל על התחנה. ברגע שראה שהנערה התיישבה, הוא שלף את הסכין ואחז אותה בצורה שאינה נראית לעין. לאחר מכן התקרב לתחנה, דקר את הנערה מלמעלה למטה לכיוון הצוואר ופגע בה באזור עצם הבריח. לבקשת החוקר הדגים הנאשם את צורת הדקירה, מלמעלה למטה לכיוון עצם הבריח בצד שמאל.

הנאשם הוסיף, כי לאחר הדקירה הראשונה נעמדה הנערה, צעקה וניסתה לברוח. משסובבה הנערה את גבה אליו, דקר אותה הנאשם עוד 4 -5 פעמים בגבה, במטרה להרוג אותה. לדברי הנאשם, משראה כי עוצמת הדקירות משפיעה על הנערה ולאחר שנפלה ארצה, העריך כי הנערה תמות מעוצמת הדקירות ונמלט מהמקום, כשהסכין בידו, שכן רצה להספיק ולברוח. לשאלת החוקר הסביר הנאשם כי לא דקר אנשים נוספים בעת שנמלט כיוון שרצה להרוג רק מתנחלים ולא נתקל בעוד מתנחלים בזמן בריחתו.

באשר למעשיו לאחר הפיגוע, סיפר הנאשם כי לאחר שדקר את הנערה החליט לברוח לכיוון מעבר ג'למה והחל בריצה לכיוון זה. לאחר זמן קצר זרק את הסכין, אשר שימשה אותו לצורך הפיגוע ואת התיק עם חפציו האישיים. הנאשם הוסיף כי בכך עשה טעות, שכן יכול היה להחליף את בגדיו ולהסתיר את הסכין, כך שלא היו חושדים בו. לדברי הנאשם, עם הגעתו לאזור תחנת הדלק, הוא הבחין במונית לבנה ובה נהג בעל חזות ערבית, וביקש ממנו לקחת אותו למעבר ג'למה. הנהג הסכים לקחתו תמורת מאה ₪. לאחר נסיעה קצרה הבחין הנאשם בשני רכבי משמר הגבול מלפנים ושמע קולות של סירנת משטרה המגיעים מאחור ואמר לעצמו כי נתפס. על כן ביקש מנהג המונית לעצור והחל לברוח מהמקום בריצה, כאשר שוטרי יס"מ רודפים אחריו, תוך שהם צועקים לו לעצור. הנאשם הוסיף כי המשיך לרוץ, למרות קריאות השוטרים תוך שבמקביל שמע יריה בודדת באוויר.

לדברי הנאשם, עם הגעתו לכניסת החניה, הוא הבין כי הוא אינו רוצה לברוח ואמר בליבו כי או שהשוטרים יהרגו אותו או שיעצרו אותו. השוטרים צעקו לעברו לעצור ולבוא לכיוונם, והוא נעמד, אמר את השהאדה ועשה סימן לכיוון הרצפה עם הסכין היפנית, שמשמעותו כי אינו מפחד מאף אחד וכי הוא מוכן להילחם. לאחר מכן, נורה הנאשם ברגלו. הנאשם הוסיף כי כוונתו הייתה למות כשהיד.

הנאשם נשאל אודות הסכין שבאמצעותה דקר את הנערה וסיפר כי מדובר בסכין גדולה, המשמשת אותו כבר מספר שנים. הוא הדגים סכין באורך של 35- 30 ס"מ. לפי מה שמסר הנאשם, מדובר בסכין שבכוחה להמית (**"מדובר בסכין שהורגת על בטוח"**) ולו הדקירה הראשונה הייתה נכנסת כמו שצריך, הנערה הייתה מתה. עוד הוסיף כי במהלך הריצה ראה את כתם הדם על הסכין ולפיו הבין כי הסכין לא פגעה בנערה כראוי ולא חדרה לגופה עד הסוף.

הנאשם הוסיף, כי הוא חושב על משפחתו ושאל את החוקר האם הם בני משפחתו יסבלו בגלל מעשיו והאם הצבא הרס להם את הבית. החוקר השיב לשאלתו בשלילה. לאחר מכן שאל הנאשם באשר למצבה הרפואי של הנערה ואמר כי ברצונו להסגיר עצמו למשפחתה ושהם יהרגו אותו, שכן זה הפתרון הראוי עבורו. החוקר השיב לנאשם כי בית המשפט הוא שיקבע את גורלו וכי דמו אינו מותר.

71. בעדותו בבית המשפט (בעמ' 88 -101 לפרוטוקול מיום 25.2.19), סיפר העד המכונה "ברדה" כי הוא נכח בחקירה הראשונית, שנערכה לנאשם בבית החולים, אך לא השתתף בה בפועל. העד הוסיף כי החקירה נשוא ת/18 נערכה בשפה הערבית כאשר הנאשם היה שכוב במיטתו בחדרו ולאחר קבלת אישור מהרופא האחראי. (ראשי הפרקים שנרשמו בכתב ידו צורפו לזכ"ד).

ב"כ המאשימה ביקש מהעד המכונה "ברדה" להשיב לטענות הזוטא שהעלה הנאשם והוא התייחס בעדותו לטענות הרלוונטיות לשלבים בהם נכח במחיצתו של הנאשם.
באשר לטענה כי חקירתו של הנאשם התנהלה תוך שהוא נאנק מכאבים השיב העד: "**אפשר לראות שבתחילת החקירה אני שואל את הנאשם מה שלומו, הוא מציין שהוא חש בכאבים, שאלתי אותו האם אפשר להמשיך בחקירה למרות הכאבים הוא השיב בחיוב שהוא יכול לדבר וכך התחלנו את החקירה**" (עמ' 88, ש' 27- 29).
העד שלל את טענת הנאשם כי החקירה הייתה מלווה בלחצים נפשיים ואיומים בהריסת בית הוריו: "**אני לא איימתי על הנאשם בשום שלב בחקירה. לא השתמשתי בביטויים האלה, בסוף מדברים על חקירה, ואנו רוצים להגיע למטרה מסוימת ואין צורך באיומים או לחצים פיזיים כדי להגיע לתוצאות חקירה לא נכונות. אני יכול להעיד על עצמי שלא השתמשתי באיומים מסוג זה**" (עמ' 89, ש' 1- 3). כך גם שלל את טענת הנאשם לפיה החוקרים ביקשו ממנו לבדות גרסה או מניע לביצוע הפיגוע: "**במהלך החקירה שלי לא ביקשתי מהנאשם לבדות סיפור שיתאים לאיזושהי תפיסה. אפשר לראות בזכ"ד שהנחקר מוסר גרסה מאוד מפורטת, עם שמות ועם הרבה צבע, ששום דבר מזה לא היה מוכר לפני האירוע לפחות לי בתור חוקר שב"כ, דברים שלא יכולתי לבקש ולא יכולתי להמציא מהראש שלי. כל נושא של בדייה, יביא אותנו למסקנות חקירה לא נכונות וכך אנו לא פועלים**" (עמ' 89, ש' 6 – 9 לפרוטוקול). כמו כן הבהיר העד כי הוא אינו יכול להתייחס לטענת הנאשם בדבר מניעת מפגש עם עורך דינו, שעה שההחלטה לא התקבלה על ידו. לבסוף הגיב העד על הטענה, לפיה כנגד הנאשם התנהלה "חקירת צורך" באומרו: "**הנאשם לא נחקר תחת חקירת הגנת הצורך ולא הוגדר כפצצה מתקתקת בשום שלב בחקירה. יש לציין שאנו מדברים אחרי האירוע,**

כשהדקירה כבר בוצעה, ולא היתה שום מטרה של פצצה מתקתקת ולא היתה חקירה במסגרת הגנת הצורך" (עמ' 89, ש' 18- 20 לפרוטוקול).

72. בחקירתו הנגדית הכחיש העד את הטענה כי הצטרף לשלושת החוקרים שכבר היו בחדרו של הנאשם בעת שנחקר על ידי מריאנו, על מנת לאיים עליו ולגרום לו להודות, והשיב: "**לא נכון. אף אחד לא איים על הנדון. אני נשלחתי כמו שהסברתי קודם, יש אירוע דקירה, חשד לפיגוע לאומני, קפצתי לשטח, הגעתי לבית החולים ושם קיבלתי את חלוקת המשימה שלי מה אני צריך לעשות**" (עמ' 91, ש' 30- 32 לפרוטוקול). ברדה אישר כי חשוב היה לחוקרים לברר מה המניע למעשה בהסבירו: "**חקירת שב"כ חוקרת אירוע ביטחוני, כן היה חשוב לנו לדעת האם המניע הוא מניע ביטחוני או מניע פלילי. החקירה כן התעסקה במניע, אם יש פה באמת אירוע לאומני או אירוע פלילי ולכן החקירה כן התעסקה באירוע הזה. לא היו איומים, לא היו השפלות. לא היו הדברים שאתה מתאר**" (עמ' 93, ש' 3- 5 לפרוטוקול).

העד נשאל על אופי החקירה שעבר הנאשם, תוך שהסניגור טען בפניו כי הנאשם עבר "חקירת צורך", הכוללת איומים והשפלות. על כך השיב העד: "**במהלך החקירה שלי לא היו איומים ולא איימתי להרוס את הבית של הנחקר. הנחקר לא הוגדר כנחקר תחת הגנת הצורך. אני לא יודע מאיפה מגיעים התיאורים האלה של איך נראית חקירת הגנת הצורך. בחקירה שלי זה לא היה**" (עמ' 93, ש' 15 -17 לפרוטוקול). בהמשך ובתגובה לטענה לפיה כביכול נחקר הנאשם במכוון כשהוא נתון לכאבים בשל מצב רגלו הוסיף: "**עלו פה כמה טענות, קודם כל הנחקר לא הוגדר תחת הגנת הצורך, לא היה שימוש באמצעים פסולים ולא היתה הגדרה של תחת הגנת הצורך, לא משנה כמה פעמים תגיד שזה היה זה לא היה. דבר שני, אין ספק שהנחקר נורה ברגלו וחש בכאבים, לפחות ככה גם אומר את זה. החקירה שלו היתה מלווה בהתייעצות עם רופא המחלקה. לפני החקירה שלו שאלתי את הרופא האחראי עליו אם ניתן לחקור אותו, במהלך החקירה שאלתי אותו לשלומו הוא השיב לי לגבי הכאבים שהוא יכול להיחקר. הגשתי לו גם לשתות מים, אפילו גם לאור מצבו גם לאכול, לשתות דברים אחרים, הנאשם סירב כי מדובר בצום הרמדאן והוא לא רצה לאכול. במהלך החקירה גם היתה פעם אחת שנכנסה ביקורת רופאים, באו להסתכל, יצאתי מהחקירה, בדקו אותו והמשכתי בחקירה לאחר מכן**" (עמ' 93, ש' 23- 30 לפרוטוקול).

העד נשאל לגבי האפשרות שהוא כחוקר "ננעל" על המסקנה כי הנאשם הוא שביצע את פיגוע הדקירה, לאחר שזה הודה והשיב: "**אנחנו נמצאים במספר שעות של החקירה, בשלב הזה, אנחנו עוד לא יוצאים במסקנות חקירה ויודעים להגיד את כל הפרטים מההתחלה ועד הסוף.**

מדובר בתהליך חקירה שלם, כרגע החשוד הוא החשוד המרכזי באירוע. הגרסה שמתוארת בזכ"ד שלי זו גרסה שהחשוד סיפר אותה, לא פרטים, לא שבבי מידע, ולא צבע שאני הכנסתי לו בתור חוקר. מהשלב הזה, החקירה ממשיכה" (עמ' 94, ש' 28 -31 לפרוטוקול). העד הבהיר כי קיבל עדכונים ממריאנו לגבי החקירה שניהל. בזמן שהנאשם היה בטיפול רפואי המתין העד עד לשעה שבה יוכל לחקור אותו ובינתיים הגיעו דיווחים מהשטח לגבי מצלמות ותחקורים שנעשו. העד לא זכר לומר האם העדכונים כללו דיווח בנוגע לתפיסת הסכין הגדולה בשטח.

העד ברדה שב והבהיר כי החקירה שבוצעה על ידו לא נערכה בחדר מיון (כמו החקירה הראשונה), אלא בחדר נפרד, במחלקה אחרת, לאחר שקיבל אישור לחוקרו מהרופא. ברדה שלל את הטענה כי חקר את הנאשם בעיצומו של טיפול רפואי והסביר כי במהלך החקירה הייתה רק הזדמנות אחת בה נערכה לנאשם ביקורת רופאים. העד נשאל האם בירר עם הרופאים מה הטיפול שקיבל הנאשם והשיב: "**מתחילת החקירה שאלתי את הרופא אם ניתן לחקור את החשוד, לא שאלתי לגבי התרופות שהוא קיבל בעקבות האירוע ולאור הזכ"ד, הגרסה המפורטת, גם אחרי ששאלתי את החשוד האם הוא יכול להיחקר, אז הוא מוסר גרסה מאוד מפורטת, מאוד מרוכזת, עם הרבה פרטים מהזמן הקרוב. פרטים שהיו מס' חודשים לפני האירוע. לפני שהוא מוסר את הגרסה שלו הוא מספר על עצמו. הוא היה מרוכז**" (עמ' 96, ש' 30 ואילך לפרוטוקול).

העד המכונה ברדה הסביר במסגרת חקירתו הנגדית כי תפקידו בשלב זה היה רק לקבל את גרסת הנאשם ולא לאמת את הנתונים שמסר, בכך עסקו נושאי משרה אחרים בשב"כ. לדבריו, גם לא היה ממונה על החקירה, שתפקידו לדאוג לבדוק את הפרטים ולאמת אותם. העד הבהיר כי הנאשם תיאר מיוזמתו את הנערה כמתנחלת והבהיר כי זה היה המניע לדקירה, לדבריו: "**אני ביקשתי מהנאשם לספר את השתלשלות העניינים, לא ביקשתי את המניע, לא הדגשתי מה אני רוצה לשמוע, הוא נתן לי הסבר על דקירת נערה שנראית כמו מתנחלת. אני שאלתי אותו למה הוא לא דקר אנשים נוספים שהיו בתחנה, הוא הדגיש את הנושא של מתנחלים וכי לא רצה לפגוע באחרים, שאינם עונים להגדרה של מתנחלים ונתן לזה הסבר של נקמה. שום דבר מהפרטים האלה, לא דרשתי ממנו להגיד לי או הכנסתי לו לפה**" (עמ' 99, ש' 25 – 29 לפרוטוקול).

73. חקירתו הבאה של הנאשם, אשר נערכה ביום 11.6.18, בשעה 19:00 בבית החולים "העמק" בעפולה, הייתה במסגרת הודעה שנגבתה על ידי החוקר בוטרוס רושרוש (**ת/16**). החקירה

נערכה בשפתו של הנאשם, תועדה בשפה הערבית ותורגמה לעברית. בפתח החקירה הוסברו לנאשם זכויותיו והוא השיב כי הוא מבין את החשדות המיוחסים לו וכן את העובדה כי הוא מנוע מלפגוש עורך דין. הנאשם חזר באופן מפורט ומדויק על הגרסאות שמסר בחקירותיו הקודמות, תיאר את מצבו המשפחתי והרקע האישי שלו, כיצד נכנס לישראל ומה היו מעשיו מאז נכנס לארץ שלא כדין. כך גם חזר הנאשם וסיפר מה הניע אותו לבצע את הפיגוע והשתלשלות העניינים במהלכו ולאחריו. הנאשם שב ותיאר כיצד החליט לפגוע בנערה, כאשר הבחין בה - מתנחלת דתיה, ונזכר באירוע במסגרתו אמו הושפלה על ידי אנשי משטרה ומג"ב במחסום, בעת שהם היו בדרכם למסגד אלאקצא. לדבריו: "**דחפו את אמא שלי במחסום וצעקו עליה ואמא שלי בכתה. מראה זה לא אשכח אותו כל חיי ולאחר מכן אמא שלי נכנסה עברה את המחסום ואני נשארתי במחסום חיכיתי עד שסיימה להתפלל וחזרה למחסום ולאחר מכן חזרנו הביתה ומאותו רגע מעשיהם של השוטרים גרם לי לשנות** (הטעויות במקור – א.ה.) **את המתנחלים כי אנשי המשטרה במחסום חבשו על ראשם כיפה...**" (שורות 17 - 20).

הנאשם סיפר בהודעתו בפרוטרוט כיצד דקר את הצעירה לאחר שחלף על פניה מספר פעמים עד שהתיישבה בתחנה. עוד סיפר כיצד נמלט מן המקום ובמהלך מרוצתו זרק את הסכין לתוך שיח עצים שהיה בקרבת מקום וכן את התיק עם חפציו האישיים והמשיך בבריחה לכיוון ג'למה. הנאשם שב ותיאר כיצד עצר את נהג המונית וביקש ממנו להסיעו לג'למה.

הנאשם הסביר מה הייתה מטרתו, כאשר דקר את הצעירה: "**המטרה מהדקירה שלה הוא רצח לכן אני דקרתי אותה מספר דקירות עם הסכין כי היא דתייה ומתנחלת וזה גרם לי לדקור אותה עם הסכין מספר דקירות וניצלתי את ההזדמנות שהיא ישבה בתחנה ואז דקרתי אותה שהיא יושבת כדי לשלוט ולדקור אותה טוב יותר מאשר שהיא עומדת כי כשירדתי מהאוטובוס היא עמדה בתחנה וכאשר ראיתי אותה יושבת תקפתי אותה עם הסכין ודקרתי אותה**" (שורת 99 -102 להודעה).

בהודעתו מסר הנאשם, בין היתר, כי במהלך הנסיעה במונית, איים על נהג המונית בסכין על מנת שיעצור. כן ציין כי רצה לדקור את אחד השוטרים שרדפו אחריו, וכי אם השוטר לא היה יורה לעברו, הוא היא תוקף אותו ודוקר אותו למוות. הוא שלל השתייכות לארגון טרור כלשהוא אך ציין כי הוא תומך בחמאס. הוא נשאל האם יוכל לזהות את הסכינים שנשא על גופו והשיב כי שתי הסכינים נתפסו על ידי המשטרה.

74. לעניין הנסיבות בהן נגבתה הודעתו של הנאשם ציין רס"ב רושרוש כי הוא הגיע לבית החולים על מנת לחקור את הנאשם יחד עם רפ"ק דודו אסרף. בזמן שהחוקר רושרוש חקר את הנאשם נכנס ויצא רפ"ק אסרף מהחדר והנאשם הסתכל עליו. כששאל העד את הנאשם מה קרה, השיב העד כי הוא אינו יכול לראות אותו מכיוון שהוא חובש כיפה וכי הוא שונא את כל מי שחובש כיפה (מזכרו של העד **ת/13** ובעמ' 50 בחקירתו הנגדית של העד).

75. העד גבה הודעה נוספת מן הנאשם ביום 20.06.18 **(ת/17)** יחד עם החוקר פואד אבו זידאן, שאל תוכנה אתייחס בהמשך.

76. החוקר רס"ב רושרוש ערך בירור כדי לאמת או לשלול את טענת הנאשם לגבי האירוע בו נהרג אחד מחבריו. החוקר קיבל מקמ"ן החטיבה המרחבית שומרון, מסמכים (ראו המזכר והמסמכים שצורפו לו **- ת/6)** מהם עולה כי ביום 27.12.15 נהרג מוחמד סבאענה מאש צה"ל, לאחר שביצע פיגוע דקירה במחסום חווארה. יחד עימו נהרג גם נור אלדין מוחמד עבד אלקאדר סבאענה, שניהם הגיעו למחסום כשברשותם סכינים במטרה לבצע פיגוע.

77. בעדותו בבית המשפט (עמ' 45 -65 לפרוטוקול מיום 21.2.19 ועמ' 103 - 135 לפרוטוקול מיום 25.2.19) הבהיר העד כי ביום הפיגוע הוא הגיע לזירה לאחר שהנאשם כבר נלקח משם. הוא שלל את הטענה כי הודעתו של הנאשם מיום 11.6.21 נגבתה ממנו תוך שהנאשם מתפתל מכאבים: **"זה לא נכון. משום, אם באמת נכון מה שהוא טוען, הרופאים ובית החולים לא היה מאפשר לנו לחקור אותו והעובדה שבמהלך החקירה הזו, נכנס סגן מנהל בית חולים וביקש ממני להפסיק את החקירה מכיוון שרצו להעביר אותו לבית חולים פוריה, ואני הפסקתי את החקירה"** (עמ' 46, ש' 18 – 21 לפרוטוקול). בתגובה לטענת הנאשם כי חקירותיו היו מלוות בלחצים נפשיים ואיומים בהריסת בית הוריו השיב העד: **"אני יכול להעיד על זה שאיתי לא קרה דבר כזה. אני לא איימתי עליו ואני לא יודע מזה ולו הוא היה מעלה טענות כאלו, אני גם הייתי רושם את זה בעדות** (עמ' 46, ש' 29 – 30 לפרוטוקול). העד עומת גם עם טענת הנאשם לפיה במסגרת החקירה המשטרתית הוא נדרש לחזור על הגרסה שמסר לחוקרי השב"כ, אחרת יוחזר אליהם, והשיב: **"לא. לא היה דבר כזה גם. פשוט הוא מסר את הגרסה שלו לפי רצונו הטוב והחופשי. לא הופעל עליו שום לחץ שום איום. שום דבר"** (עמ' 47, ש' 3 - 4 לפרוטוקול). כן הבהיר העד כי ההחלטה על מניעת המפגש של הנאשם עם עורך דין התקבלה על ידי ראש הצוות בשב"כ וכי במסגרת אחת החקירות (הכוונה להודעה שנגבתה ביום 20.6.18), הודיע לנאשם כי הוסרה המניעה, כאשר הנאשם אף אישר כי התייעץ עם עורך

דינו. העד הוסיף כי הנאשם לא העלה במסגרת החקירות טענה כאילו הופעל עליו לחץ להודות או שננקט כנגדו נוהל "פצצה מתקתקת".

78. במסגרת חקירתו הנגדית הבהיר העד מה הייתה הדחיפות בחקירת הנאשם בבית החולים לאחר שנפצע וזאת בשל אופי החשד שיוחס לו והצורך לברר האם יש מעורבים נוספים ובכך למנוע פיגועים נוספים. לדבריו, אף שלחוקרי השב"כ הנאשם לא סיפר על מעורבים אחרים, לא היה בכך כדי לשלול את הדחיפות לחקור אותו שוב על ידי חוקר משטרה: "**... למרות שקיבלתי את הזכ"ד, אני לא מסתפק בחקירה שביצעו גם בשב"כ למרות שחקרו אותו כמו שצריך, אני גם כחוקר במשטרה, חובה עלי לחקור ולא להתמקד רק בזכ"ד שעשו השב"כ. אולי לאנשי שב"כ הוא לא רוצה למסור פרטים שלי כן הוא רוצה למסור. מאיפה לדעת? היו מקרים שאני חקרתי מחבלים בעבר שלשב"כ לא מסרו גרסה, לי מסרו אותה**" (עמ' 49, ש' 22 – 26 לפרוטוקול). העד שלל לחלוטין את טענת ב"כ הנאשם כי דרש מהנאשם לחזור בפניו במדויק על הגרסה אותה מסר לחוקרי השב"כ: "**לא קרה דבר כזה. הוא פשוט, חקרתי אותו האשמתי אותו בעבירות שיוחסו לו והסברתי לו את זה בערבית ולאחר כן שהוא הבין והסברתי לו את הכל בערבית, מסר את הגרסה שלו וכתבתי אותה בשפה הערבית**" (עמ' 50, ש' 2 -4 לפרוטוקול). כאשר נשאל העד כיצד יתכן כי הגרסה שמסר לו הנאשם הינה בדיוק אותה הגרסה שמסר לחוקרי השב"כ השיב "**זה הגרסה שלו זה האמת שלו**" (עמ' 51, ש' 25 לפרוטוקול).

בסיום חקירתו הנגדית של העד (עמ' 128 לפרוטוקול) נשאל העד שוב מדוע נחקר הנאשם בהיותו בבית החולים מבלי שנעשה בירור האם ניתנו לו תרופות שעלולות לשבש את כשירותו להשיב. העד שב ושלל את טענת הנאשם כי החקירה הראשונה נגבתה ממנו כשהוא סובל מכאבים, או במצב שאיננו מאפשר לו להגיב כראוי על שאלות החוקרים. העד הפנה שוב לעובדה כי החקירה נעשתה באישור הצוות הרפואי בבית החולים, שמניסיונו לא היה מאפשר לו לחקור את הנאשם לולא התנאים אפשרו זאת. הנאשם גם לא טען בפניו שהוא סובל מכאבים שאינם מאפשרים לו להשיב על שאלותיו.

בהמשך נשאל העד ידי ב"כ הנאשם מדוע לא עימת את הנאשם עם סתירות שונות שעלו בגרסה שמסר ביום 11.6.18, כגון טענת הנאשם כי התעורר ביום הפיגוע בשעה 12:00, אף שהפיגוע היה בסביבות השעה 11:30, לכך השיב: "**קודם כל אני גובה את העדות שלו. מכיוון שהוא היה פצוע, רציתי לדלות ממנו, לקחת ממנו כמה שיותר פרטים על האירוע עצמו ואם היו עוד מעורבים כדי שנוכל להגיע אליהם ולמנוע עוד פיגועים, ועובדה שבחקירה שנייה**

שלישית אני לא יודע באיזה חקירה, זה הוטח בפניו והוסבר לו איך אתה מסביר שהפיגוע היה בשעה איקס ואתה פה בעדות הזו אומר שיצאת ב-12. הוא אומת. לא שלא אומת. (צריך להיות "עומת"- א. ה.)" (עמ' 53 -54, ש' 30 ואילך לפרוטוקול). העד הוסיף והבהיר כי בשל מצבו הרפואי של הנאשם הופסקה החקירה בבית החולים ולא הושלמה, ועל כן הנאשם עומת עם הסתירה רק בחקירות הבאות. לדבריו: "**יש לי נחקרים שאני חוקר אותם 12 שעות ברצף כשזה מתאפשר. אבל פה במקרה הזה ספציפי לא התאפשר מכיוון שנכנס סגן מנהל בית החולים הוא אומר לי תפסיק את החקירה**" (עמ' 54, ש' 30 -32 לפרוטוקול).

לשאלת הסנגור הבהיר העד כי הוא עצמו לא בדק האם קו 47, עובר בתחנה הרלוונטית, וזאת בעקבות הגרסה שמסר הנאשם לחוקרי השב"כ. העד אישר כי לא בוצע שחזור בזירה והסביר כי התיק לווה ע"י פרקליט ולמיטב זכרונו לא היה צורך לבצע שחזור: "**מכיוון שבתיק הזה היו כל כך הרבה ראיות שמצביעות שהוא זה שביצע ולא מישהו אחר, ומה עוד ששוטרים רדפו. הייתה רק זירה אחת ולא יותר מזירות כאילו שונות והתיק היה מלווה על ידי פרקליט והפרקליט גם לא ביקש את זה**" (עמ' 63, ש' 1 -3 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם עימת את העד עם הטענה שהנאשם ניסה לרצות את חוקריו, תוך הפניה לסתירות שעלו, לטענתו, בגרסה שמסר הנאשם לחוקרים. לכך השיב העד: "**הוא מסר גרסה, אף אחד לא הכריח אותו, אף אחד לא לחץ עליו, מרצונו הטוב והחופשי סיפר את הגרסה שלו וגרסתו נרשמה בדיוק מה שאמר נרשם בעדות שלו**" (עמ' 105, ש' 26 -28 לפרוטוקול). בהתייחס לטענה מדוע לא עומת הנאשם בחקירה זו עם גרסת הקורבן הבהיר העד כי בשלב זה לא הייתה בפניו גרסתה.

79. חקירתו הבאה של הנאשם נערכה ביום 12.6.18, בבית החולים "פוריה", ע"י החוקר המכונה "ירמי". מזכ"ד החקירה (**ת/27**) עולה כי החקירה התמקדה בכניסתו האחרונה של הנאשם לישראל ושהותו בארץ. בין היתר נשאל הנאשם על האנשים איתם התגורר בטבע, כטענתו. הנאשם מסר כי איננו מכיר אותם, לא שוחח איתם ואף סעד את סעודת האיפטאר לבדו. בתגובה לתהיית החוקר לגבי ההיגיון של הגרסה שמסר, עמד הנאשם על כך שזה מה שקרה בפועל והוסיף כי לפי המבטא חלק מן האנשים הללו מוצאם מחברון, אבל לא היה לו כל קשר איתם והוא איננו מעוניין לספר אודותיהם. הנאשם לא ידע להוסיף פרטים לגבי האנשים שאצלם עבד, בטענה כי עבד בעבודות יומיות.
הנאשם שב והדגיש כי קיבל החלטה לפגוע באנשים דתיים, בשל הפגיעה בחבריו והוסיף כי העדיף לדקור אדם צעיר, כי לאדם מבוגר גם כך לא נותר זמן רב לחיות.

יש לציין כי בפתח החקירה אישר הנאשם כי הוא מטופל היטב על ידי הצוות הרפואי וכי אין לו כל התנגדות למסור הודעה נוספת.

80. המכונה "ירמי" גבה הודעה נוספת מן הנאשם ביום 17.6.21 **(ת/28)**, אליה אתייחס בהמשך.

81. בעדותו בבית המשפט (עמ' 154 -161 ו- 162 עד 169 לפרוטוקולים מיום 25.3.19 ו- 18.4.19), התבקש גם החוקר המכונה "ירמי" להגיב על טענות הזוטא שהעלה הנאשם.

העד שלל לחלוטין את טענת הנאשם ,לפיה החקירה שנערכה לו בבית החולים בוצעה בזמן שהוא מתפתל מכאבים או כי החקירה לוותה בלחצים נפשיים ואיומים בהריסת בית הוריו של הנאשם. כן שלל העד את הטענה לפיה הורו חוקרי השב"כ לנאשם למסור לחוקרי המשטרה את הגרסה שמסר להם, אחרת יוחזר לחקירת שב"כ. העד הבהיר כי ההחלטה למניעת מפגש לא התקבלה על ידו, אלא על ידי ראש הצוות. במקרה זה ראש הצוות היה המכונה "נירו". בנוסף, שלל את טענת הנאשם לפיה החוקרים שמו בפיו גרסה בדויה וביקשו ממנו לחזור עליה, לדבריו: **"החקירות שאני ערכתי אני חושב שהזכ"ד מדבר בעד עצמו. אין בטענה זו כלום, אין דבר וחצי דבר"** (עמ' 155, ש' 4 לפרוטוקול). לבסוף הבהיר העד כי למיטב הבנתו לא נערכה לנאשם חקירת צורך.

82. בחקירתו הנגדית נשאל העד מדוע היה צורך לחקור את הנאשם שוב בבית החולים והסביר כי התבקש לברר איתו נקודה הנוגעת לכניסותיו לארץ: **"החקירה מטבעה לא אורכת זמן קצר ואני נתבקשתי על ידי ראש הצוות לחקור את הנדון בבית החולים פוריה, נסעתי לשם, וכמו שמתואר בזכ"ד, בסעיף ההערות, פניתי אל מנהל המחלקה, ביקשתי את אישורו להתחיל בחקירת הנדון, ולאחר שהוא אישר וציינתי את שמו ומה מס' הרופא שלו, האם ניתן לחקור אותו וקיבלתי את האישור פניתי וחקרתי את הנדון. כמו שאתה רואה אני שואל לשלומו, מקדיש לזה זמן ולאחר מכן אני שואל אותו על היבטים נוספים בטיפול הרפואי, ורק בסעיף 8 אני שואל אותו על כניסות נוספות לישראל. מבחינתנו האירוע צריך להבין את כולו, האם מדובר באדם שהולך ונכנס לישראל ומתנהל כמו שב"ח ועל זה הוא השיב לי"** (עמ' 165, ש' 7 -13 לפרוטוקול).

העד הסביר כי לא נכנס לבירור הטיפול הרפואי שקיבל הנאשם, אך פנה לרופא (שפרטיו צוינו על ידו גם בזכ"ד), וביקש את רשותו לחקור. רק בהינתן אישור זה, הוא ניגש לחקור את הנאשם.

83. ביום 17.6.18, לאחר שחרורו מבית החולים, בבית המעצר "קישון", נחקר הנאשם שוב ע"י החוקר המכונה "ירמי" בנוכחות החוקרים "רוני", "ברדה" ו-"קליין". מזכ"ד החקירה (**ת/28**), עולה כי במסגרתה הוגש לנאשם דף מידע לעצור, אשר הנאשם הבהיר כי הוא מבין את תוכנו וחתם עליו. עוד הובהר לנאשם כי הוא מנוע מפגש עם עו"ד והנאשם השיב כי הוא מבין.

במסגרת החקירה שב וסיפר הנאשם כי החליט לבצע את הפיגוע כנקמה על מות חבריו במחסום חווארה. כמו כן כנקמה על היחס לאמו במהלך בדיקה ביטחונית, שנערכה בהיותם בדרך למסגד אלקצא לצורך תפילה. הנאשם חזר וסיפר כי במהלך הבדיקה שוטר מג"ב, חובש כיפה, דחף את אימו והרים את קולו עליה, ולכן החליט לפגוע במתנחלים. הנאשם סיפר כי התעורר באותו יום בשעה 09:00, לא הלך לעבודתו, וכוונתו הייתה להרוג אדם דתי ולאחר מכן לחזור לג'נין ולא לשוב עוד לישראל. לטענתו, לא סיפר על כך לאיש אבל שיתף את חברו מחמד שינאווי כי בכוונתו לחזור באותו יום לג'נין. הנאשם שב וציין כי העדיף להרוג אדם צעיר, ובלבד שיהיה דתי. לשם כך, ארז הנאשם תיק ובו בגדים וכן את שתי הסכינים, כשאחת מהן מוסתרת בצדי גופו, מתחת לבגדיו.

הנאשם סיפר כי עלה על קו 47 מאכסאל לעפולה וירד "**בתחנה בעפולה, שם ראה נערה צעירה...** ". לאחר כחצי שעה, במהלכה ביצע סיורים והמתין לשעת כושר, תוך שהוא שומר על קשר עין עימה עד שהתיישבה בתחנה וקראה ספר, דקר את הנערה מספר פעמים בגבה והחל לברוח לכיוון אותו חשב כיציאה לג'נין. הנאשם הוסיף כי התבלבל ולא החליף את בגדיו כפי שתכנן.

עוד סיפר הנאשם, כי בהגיעו לתחנת הדלק הבין שטעה לכן עצר את המונית וביקש מהנהג להסיעו לכיוון היציאה מן העיר. הנאשם הוסיף וטען כי לאחר שירד מהמונית הוא זיהה כי החניון אליו הגיע מצולם והבין כי בשל כך השוטרים לא ירו בו למוות. לדבריו, לא הייתה לו כוונה למות, אלא להרוג אדם ולהמשיך את חייו בג'נין לאחר מכן (כבר פגש בנערה שבכוונתו לשאת לאשה וכמעט סיים לבנות את ביתו).

הנאשם שב וסיפר כי נכנס לישראל מספר פעמים לצרכי עבודה, תוך שפירט את הדרכים בהן נכנס והמקומות בהם עבד. לשאלת החוקר שב הנאשם וסיפר על האירוע בו נהרגו חבריו במחסום חווארה, וטען כי מאז אותו אירוע הוא שונא מתנחלים, שכן אחד החיילים שהרג את חבריו היה דתי. הנאשם הוסיף כי במהלך שהייתו בישראל חשב להצית בתים בנצרת עילית ואת הרפת של קיבוץ מזרע, אולם לא עשה זאת בפועל. הנאשם חזר וטען כי לא שיתף איש בכוונותיו לבצע פיגוע.

84. במהלך חקירתו הנגדית נשאל המכונה "ירמי" בין היתר לגבי פערים נטענים בין גרסת הנאשם בחקירה בכל הקשור לשעה בה נדקרה הנערה, קו האוטובוס בו נסע והתחנה בה ירד לבין גרסת הנערה והראיות שנאספו עד אז. בין היתר, עימת הסנגור את העד עם הטענה כי לא יתכן שהנאשם ירד בתחנה בה ישבה הצעירה אם הגיע בקו 47 מאכסאל. על כך השיב העד: **"אני מפנה את בית המשפט לסעיף 11.9 לגרסת הנדון בו הוא מצוין באופן מאוד ברור את השתלשלות האירוע. הנדון עלה על קו 47 מאכסאל לעפולה, ירד בתחנה. ולא בתחנה שבה ישבה הנערה. שם ראה נערה צעירה. לאחר כחצי שעה, אני ממשיך את הקריאה וזה מסתדר לשאלת הזמנים "לאחר כחצי שעה במהלכה ביצע הנדון סיורים המתין לרגע הנכון בו יוכל לדקור אותה". כך הוא אמר בגרסתו"** (עמ' 159, ש' 15- 19 לפרוטוקול). ובהמשך: "**הנערה המתינה בתחנה. אני מפנה להמשך המשפט שמתאר, עשיתי חצי שעה של סיבובים. אני לא זוכר להגיד אם הוא ירד באותה תחנה בה היא היתה. זה יכול להיות גם משהו אחר, מתוך הדברים אפשר להבין, הוא אומר שהוא עשה סיבובים במשך חצי שעה**" (שורות 22-24).

85. מעדותו של העד המכונה "ירמי" ניתן היה להבין כי לא זכר את מילותיו המדויקות של הנאשם, שנרשמו על ידו כך: "**עלה לקו 47 ירד בתחנה בעפולה, שם ראה נערה צעירה, אחרי זה חצי שעה ביצע סיורים, והמתין לרגע הנכון לדקור אותה**". העד לא ידע לומר בוודאות האם המילה "שם" התייחסה לתחנה או לעיר עפולה:

"ש. המילה "שם" למה מתייחסת.

ת. ככל הנראה לתחנה.

ש. איזו תחנה אתה מבין או הבנת, האם התחנה בה המתינה הנערה.

ת. יכול להיות ויכול להיות שלא.

ש. מדוע לא ביררת את הנקודה החשובה הזו.

ת. א. בעיניי היא לא מאוד חשובה, הוא אמר ירדתי בתחנה. יש אפשרות להבין שבתחנה הוא ראה ויש אפשרות להבין שבעפולה הוא ראה.

ש. מדוע לא ביררת עד הסוף.
ת. להבנתי, אין הרבה הבדל אם הוא ראה אותה בעפולה או בתחנה, הוא מתאר את המצב בו הוא הולך, רואה את הנערה, שומר על קשר עין זמן של כחצי שעה וממתין לשעת הכושר בה יוכל לבצע את עצם הדקירה. כך תיאר בפני הנאשם" (עמ' 162 שורות 19 ואילך).

86. המכונה "ירמי" הבהיר לשאלת הסנגור כי ההחלטה לערוך שחזור אינה נתונה בידיו וכי אם לא התקבלה החלטה על ידי הממונים עליו לא היה טעם לברר עם הנאשם האם הוא מוכן לבצע שחזור.

87. העד השיב כי לא שאל את הנאשם אודות התיק שנתפס ותכולתו, שכן התיק היה בבדיקות מז"פ. על כל פנים, לטענת העד, בוצעו חקירות נוספות ופעולות חקירה על ידי אנשי משטרה במקביל לאנשי השב"כ, במסגרתם עומת גם הנאשם עם החומרים שנמצאו.

88. חוקר השב"כ המכונה "רוני", נכח בחקירה כחצי שעה בלבד. בעדותו הראשית (בעמ' 18 -24 לפרוטוקול), שלל העד את טענות הנאשם כי הופעל כנגדו לחץ בלתי הוגן והבהיר כי החקירה בה נכח הייתה סטנדרטית, לא נערכה במתכונת של "חקירת צורך" ולא הופעלו במהלכה על הנאשם לחצים פיזיים או נפשיים. אשר לטענת הנאשם בדבר מניעת המפגש עם עו"ד, השיב העד כי הדבר נעשה בהתאם לחוק ועל פי שיקול דעתו של ראש הצוות, בהתאם לנסיבות החשוד והחקירה.
בחקירתו הנגדית נשאל העד מדוע נכחו בחקירה מספר חוקרים והאם דבר זה נעשה על מנת להטיל אימה על הנאשם, והשיב: **"לא השתמשנו בגזרים ולא בכפפות. בחצי השעה הראשונה שנכחתי בה, זה המפגש הראשון שלו במתקן "קישון", הוא עבר בדיקה רפואית, הוא קיבל דף זכויות שהוסבר לו ואף התחיל למסור גרסה בשלב מאוד מוקדם בחקירה על כל השתלשלות האירוע. לחץ ודברים שהזכרת לא היו"** (עמ' 19, ש' 24 -26 לפרוטוקול).

במהלך עדותו של החוקר "רוני" הוטח בו, כי הנאשם מזהה אותו כמי שנכנס לחקירה עם כובע, הציג עצמו בפני הנאשם כמתנחל ואיים עליו באלימות אם לא יודה במעשים וימסור פרטים על המניע. העד הכחיש את הדברים והשיב כי הדבר: **"לא היה ולא נברא"** (עמ' 23, ש' 19 לפרוטוקול). עוד נשאל העד האם החקירה נערכה על מנת שהנאשם ימסור לחוקרים את הגרסה שרצו, והשיב: **"לא. לא משנה לי גרסתו של נחקר. אני ככלל לא מאמין לנחקרים ונוטה לבדוק את הדברים. לא הייתה לי במקרה הספציפי גרסה קודמת שאני צריך ליישר איתה קו. הגיע החשוד לחקירה, פעם ראשונה שאני רואה אותו, מוסר גרסה קוהרנטית,**

מסתדרת, ואחרי זה אני מעריך שאנחנו בשב"כ בדקנו אחרי זה את הגרסה שלו, למשל לגבי קו האוטובוס שהוא נסע, איפה הוא ירד. הוא מסר לא מעט פרטים שלטעמי נבדקו. אני לא זה שבדקתי" (עמ' 23, ש' 23- 27 לפרוטוקול).

89. סמוך לאחר החקירה הנ"ל נגבתה מן הנאשם הודעה נוספת מיום 17.6.18 על ידי חוקר המשטרה רס"מ פואד אבו זידאן (**ת/45**). העדות נגבתה ונרשמה בשפה הערבית ותורגמה לעברית. לשאלת החוקר שב הנאשם וציין את שני אירועי העבר, כמניע לביצוע הפיגוע. הוא גם סיפר כי תכנן לבצע פיגוע מזה כשנה, אולם לא מצא את ההזדמנות המתאימה, עד ליום 11.6.18. בבוקר יום האירוע כאשר ארז את חפציו גמלה בליבו ההחלטה לבצע פיגוע כנגד מתנחל או חייל ולאחר מכן לחזור לג'נין ולא לשוב לישראל לעולם.

בהודעתו מסר הנאשם כיצד הכין עצמו לביצוע הפיגוע, בהסתירו את סכין המטבח בכיס הימני של מכנסיו ואת "סכין הטפט" בכיס השמאלי והסביר: "**בגלל שסכין המטח גדולה, ואני יושב באוטובוס בצד הימני ואז אני מחביא אותה ולגבי סכין הטבט קשה לראות אותה מבעד לחולצה** (הטעויות במקור – א.ה.)" (שורות 36 -37 להודעה). עוד הבהיר הנאשם כי לצורך הדקירה השתמש בסכין המטבח משום שהיא "**חזקה יותר וקשה לשבור אותה כשאני דוקר, להב הטבט קל לשבור אותו**" (שורה 41 להודעה). הוא סיפר כי בעבר, בהיותו צעיר דקר אנשים בג'נין וכי הוא עצמו נדקר ונפצע קשה.

הנאשם שב וסיפר כי בחר לדקור את הנערה משום שלבשה "**בגדי מתנחלת**" (שורה 51 להודעה) ומאחר ולא ראה חיילים באזור. הוא שב והסביר כי לא תכנן למות כשאהיד לאחר ביצוע הפיגוע. לדבריו "**לפי התוכנית שלי שהייתה מוצלחת בתחילתה שאני דוקר אותה ובורח לג'נין ולא יודע מה קרה ונכשלה התוכנית** (שורות 53 -54 להודעה).

הנאשם שב על עמדתו, לפיה לאחר הדקירה נמלט למקום בו יש מצלמות, שם סבר כי השוטרים לא יהרגו אותו. הנאשם הוסיף כי המשיך לאחוז בסכין הטפט במהלך בריחתו, על מנת שיוכל לדקור את אנשי כוחות הביטחון והמשטרה היה וייתפס. הוא מסר כי לא הצליח לדקור אף אחד מן השוטרים וכי כשניסה לדקור אותם הם ירו בו. עוד הסביר כי בזמן שדקר את הנערה הוא אמר בלב "אללה אכבר" על מנת שלא ישמעו אותו.

הנאשם אישר כי הפיץ פוסט בפייסבוק שעסק בחבריו שנהרגו במחסום, ואשר כלל את תמונותיהם לצד רישום "שיהיה זכרם ברוך יקירים".

90. החוקר פואד אבו זידאן רשם בזכ"ד ת/60 כי נעשו מאמצים על ידי המשטרה והשב"כ לאתר אדם העונה לשם מוחמד שינאווי, אשר הנאשם טען כי עבד עמו בישראל וזאת ללא הצלחה.

91. החוקר מר אבו זידאן עומת בבית המשפט בעדותו הראשית עם טענות הזוטא שהעלה הנאשם (עדותו בעמ' 170 -218 לפרוטוקול מיום 18.4.19). לגבי הטענה כי החוקרים הכניסו לפיו של הנאשם את הגרסה שמסר השיב העד: "**בחקירה שלי הוא מסר מרצונו החופשי, מה ששאלתי אותו הוא ענה, קיבל את כל הזכויות ואף אחד לא הכריח אותו להגיד כלום. הוא ענה על מה שיש לו להגיד, ענה לשאלות הרלוונטיות והחקירה התנהלה כרגיל עם כל הזכויות שלו**" (עמ' 171, ש' 14 -17 לפרוטוקול). העד שלל את טענות הנאשם לפיהן הופעלו כנגדו בחקירה אמצעים פסולים: "**לא היה דבר כזה בחקירות איתי, הוא קיבל את הזכויות שלו. חקירה אחת היה מנוע עו"ד, אז לא קיבל את הזכות והחקירה השנייה נשאל אם ברצונו להיוועץ עם עו"ד, מסר שלא צריך, קיבל את כל הזכויות שלו, שאלות ענה בהתאם, לא היה שום דבר חריג**" (עמ' 171, ש' 23 -26 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית נשאל העד האם נערכו בדיקות לבירור גרסת הנאשם בכל הנוגע להגעתו בקו 47 וירידתו בעפולה והבהיר כי נהג האוטובוס נחקר. העד לא זכר לומר האם הנהג נשאל אודות המסלול שעובר קו האוטובוס מאכסאל לעפולה והשיב כי ממילא אין לכך חשיבות מרגע מהנאשם מודה כי הגיע באמצעות האוטובוס לעפולה, ירד שם והגיע לזירת האירוע (עמ' 188 לפרוטוקול).

מעדותו של החוקר עלה כי איננו יכול לומר איפה ירד הנאשם מן האוטובוס שכן הנאשם עצמו לא ידע לומר באיזו תחנה הוא ירד מהאוטובוס עם הגיעו לעיר עפולה: "**הוא בעצמו לא יכול להגיד לי רחוב, מספר רחוב או מספר תחנה, מאיפה הוא יודע? הוא אומר עפולה, הלכתי, מצאתי נערה, דקרתי אותה, הלכתי**" (עמ' 181, ש' 8- 9 לפרוטוקול).

ובהמשך:

"**ש: הוא נתן גרסה ברורה איפה הוא ירד?**

ת: נתן גרסה שהוא ירד מהאוטובוס, הלך, מצא בחורה יושבת בתחנה, כן? דקר אותה"

(עמ' 181 לפרוטוקול).

לשאלת הסנגור הבהיר העד כי ההחלטה האם לערוך שחזור איננה בסמכותו: "**אני אומר, שוב אני אומר, יש ראש צוות חקירה, יש פרקליט מלווה, יש ראש מחלק והם מקבלים את ההחלטות האלה, בכל מה שקשור לפעולות חקירה. אם היה נדרש, אז היה מתבצע ואני לא זוכר אם בוצע או לא**" (עמ' 192, ש' 5 -7 לפרוטוקול).

עוד לשאלת הסנגור העיד החוקר כי לא הציג לנאשם את התיק שהכיל את הבגדים, מאחר והתיק נשלח לבדיקת מז"פ. גם הסכין עצמה לא הוצגה לנאשם, אלא רק תמונה שלה. החוקר גם לא עימת את הנאשם עם העובדה שצבע הקת של הסכין איננו ירוק כפי שמסר הנאשם בהודעה קודמת, שכן החוקר לא היה מודע לכך שקיים קושי.

92. כפי העולה מחקירתו הבאה של הנאשם, שנערכה ביום 18.6.18, בבית המעצר "קישון", ע"י חוקר השב"כ המכונה "קליין" (זכ"ד החקירה סומן **ת/53**), הנאשם מסר כי הוא מרגיש טוב וחש מעט כאבים ברגלו. החוקר עדכן את הנאשם בכך שהוסרה מניעת המפגש עם עורך דינו וכי הודעה על כך תימסר גם לעורך הדין.

החקירה עסקה ברובה באירוע בו עלה הנאשם להר הבית עם אמו, אותו תיאר הנאשם כאחד המניעים לביצוע הפיגוע. החוקרים עימתו את הנאשם עם גרסת אמו, אשר טענה כי מעולם לא הייתה בישראל וכי האירוע כלל לא התרחש. בתגובה לכך צחק הנאשם ואמר כי הוא מבין בדיוק מה עבר לאמו בראש. לדבריו, אמו רצתה להגן עליו ועל כן חששה לספר על האירוע. הנאשם ידע למסור פרטים מלאים לגבי ההזדמנות, בה הגיע יחד עם אימו לירושלים. לדבריו, שנתיים קודם לכן, בזמן הרמאדאן הם הגיעו משטחי הגדה באוטובוסים מיוחדים שהסיעו מתפללים לאל אקסא. הנאשם הסביר כי לא היה צורך באישורי כניסה לישראל מאחר והם נכנסו רק לצורך התפילה. הוא גם הסביר מדוע לא הצטרפו בני משפחה אחרים לנסיעה זו פרט אליו ולאמו. לפי גרסת הנאשם הוא עצמו לא נכנס להתפלל בגלל גילו (היה כבן 17). הוא אמנם ידע זאת מראש אך קיווה שיצליח בכל זאת להיכנס לתפילה. הנאשם תיאר ביתר פירוט את האירוע שבמהלכו הושפלה אימו: לטענתו היה זה כאשר ירדו מהאוטובוסים ועמדו בשורות, אך אימו יצאה מעט מהשורה ואז אחד החיילים צעק עליה.

הנאשם השיב כי הוא בטוח שהאירוע הנ"ל התרחש. הוא עמד על גרסתו גם כשהחוקר הטיל ספק באמיתות הסיפור וזאת לאור מה שמסרה אמו של הנאשם. הנאשם לא שינה את טענתו אף כאשר החוקר ניסה לברר עימו מפורשות האם יתכן כי המציא את הדברים. הנאשם חזר ואמר כי מה שהוא תיאר אכן קרה בפועל וכי קשה לשכוח הזדמנות שבה מתירים לך לעלות

להתפלל בירושלים. כאמור, בהתייחסו לגרסת האם הוא שיער כי היא לא סיפרה את האמת וזאת כדי להגן עליו.

93. ביום 20.6.18 נגבתה מהנאשם הודעה נוספת על ידי חוקרי המשטרה בוטרוס רושרוש ופואד אבו זידאן (**ת/17**). החקירה התקיימה לאחר שכאמור, הוסרה מניעת המפגש והוא כבר נועץ בעורך דינו.

בהודעתו אישר הנאשם כי כאשר הבחין בקציין דודו אשרף, חובש הכיפה, בזמן שנחקר בבית החולים על ידי החוקר בוטרוס תגובתו הייתה כי הוא איננו יכול לראות אותו (כפי שתואר במזכרו של בוטרוס). הנאשם אישר כי הגיב כך מאחר והוא שונא יהודים דתיים.

במהלך החקירה שב הנאשם וסיפר כי דקר את הנערה במטרה לרצוח אותה. הוא לא זכר בדיוק כמה פעמים דקר את הנערה, אבל ציין כי דקר אותה מספר פעמים. החוקרים ביקשו לחדד עם הנאשם את השאלה באיזה שלב החליט לבצע פיגוע, והוא סיפר כי כבר כשיצא מאכסאל כוונתו הייתה לבצע את הפיגוע. כשהבחין בנערה הלבושה לבוש דתי "נכנס בו זעם" והוא החליט לדקור אותה.

לנאשם הוצגו תמונת הסכין הגדולה והוא זיהה אותה כסכין עמה ביצע את הפיגוע. בהמשך הוצגה לנאשם תמונת סכין הטפט והוא זיהה אותה כסכין אותה החזיק עליו בזמן ביצוע הפיגוע ואשר באמצעותה איים על השוטרים. כאשר הודע לנאשם כי על הסכין הגדולה נמצא דמה של הנערה הוא השיב:

"**אני אמרתי לך שעם הסכין הזו אני דקרתי את הבחורה הדתייה ולכן כן נמצא דם שלה על הסכין**" (שורה 44).

במהלך החקירה הוצג לנאשם סרטון מצלמת האבטחה של סניף ארומה והוא זיהה בו את הנערה אותה דקר על פי לבושה. בהמשך זיהה הנאשם את עצמו בסרטוני מצלמות אבטחה, המתארים את בריחתו, הגעתו לתחנת הדלק ועלייתו למונית.

הנאשם נקלט במצלמות האבטחה כשהוא בורח מהזירה ללא התיק שהיה עימו. בתגובה הסביר הנאשם: "**אני רואה את עצמי בורח לאחר שדקרתי את הבחורה. לשאלתך למה התיק לא עלי אני זרקתי אותו לאחר שדקרתי את הבחורה וברחתי מהמקום וזרקתי את התיק מהלחץ**" (שורות 52 – 53).

הנאשם זיהה עצמו בסרטוני האבטחה של מצלמות בניין גלבוע 45 בעפולה, שתעדו את בריחתו מהשוטרים הדולקים אחריו. הנאשם אף זיהה עצמו מחזיק את סכין הטפט בידו כדי לדקור שוטר, מרים אותה לעבר השוטרים ומאיים עליהם באמצעותה.

הנאשם עומת שוב עם הגרסה שמסרה אימו, אשר הכחישה כי אי פעם נסעה עימו לירושלים וטענה כי מעולם לא יצאה מגינין. בתגובה השיב הנאשם: "**לא נכון. אולי היא מפחדת שתפליל אותי במשהו בטעות**" (שורה 69). הוא נותר בגרסתו גם כאשר עומת עם כך שאימו מכחישה קיומו של אירוע שבו הושפלה האם: "**כנראה הם מפחדים עלי שאם ימסרו שכן נסעתי והושפלה אני אפגע מזה ולכן שללו את מה שמסרתי**" (שורה 82 להודעה). הנאשם הוסיף גם כי הוריו לא יודעים דבר על חבריו לכן השיבו בחקירה שלא ידוע להם על חברים שלו שנהרגו לאחרונה.

בהמשך, הוצגו לנאשם פרסומים שהעלה בפייסבוק במספר הזדמנויות לזכר חבריו נור ומוחמד סבעאנה, אשר נהרגו תוך כדי ביצוע פיגוע.

94. בעדותו בבית המשפט העיד החוקר בוטרוס כי במהלך החקירה הוא הציג לנאשם תמונה צבעונית של הסכין הגדולה, אותה זיהה הנאשם ולא את הסכין עצמה (עמ' 110 לפרוטוקול). העד הסביר כי יתכן שהסכין שנתפסה הייתה עדיין בבדיקות מז"פ. העד הוסיף והבהיר כי לא ערך בדיקות על מנת לבחון את גרסת הנאשם, ככל שהיא קשורה למגוריו ועבודתו באכסאל בחודשים טרם ביצוע הפיגוע. הנאשם גם לא נלקח על מנת לברר היכן מצא לטענתו את הסכין הגדולה, שכן הוא עצמו אמר שאיננו זוכר מאין לקח אותה. העד לא זכר לומר האם נתפס תיק עם בגדיו של הנאשם והאם אלה הוצגו לו במהלך החקירות שערך.

העד נשאל האם דאג כי יבוצעו בדיקות מז"פ שונות, כולל בדיקת טביעות נעל בזירה וטביעות אצבע של הנאשם על הסכין הגדולה, והשיב כי אינו יודע האם הדבר בוצע מאחר והדבר נמצא באחריות אנשי מז"פ. בהנחה שלא נבדקו טביעות אצבע על הסכין, הסכים העד כי מדובר בפעולת חקירה שצריך היה לבצעה ולא היה לו הסבר מדוע לא בוצעה (עמ' 121 לפרוטוקול שורות 12 - 15). במסגרת חקירתו החוזרת השיב העד כי חוקר הזירה הוא המחליט האם לבצע בדיקות כלשהן ואילו בדיקות פורנזיות לבצע. לשאלת בית המשפט, מה קורה במצב שבו יש צורך חקירתי לבצע בדיקה שחוקר מז"פ לא מצא לנכון לבצעה, השיב העד כי הדבר יבוצע, אלא אם כן לא ניתן לבצע את הבדיקה.

עוד הבהיר העד כי מכיוון שמדובר היה בחקירה של עבירת ביטחון, אין חובה לתעד אותה בהקלטה ובצילום ובפועל זה לא נעשה.

גם החוקר פואד אבו זידאן נשאל בחקירה נגדית אודות הנסיבות של גביית ההודעה הנ"ל. בין היתר נשאל האם ברר עם הנאשם מה היה תיאור הנערה שדקר. בתגובה השיב החוקר כי הנאשם מסר שדקר בחורה דתיה. הוא לא זכר האם שאל אותו שאלות נוספות בעניין המראה שלה, אולם הבהיר כי במהלך חקירתו של הנאשם מיום 20.6.18 הוא הראה לנאשם את סרטון מצלמת ארומה, בו זיהה הנאשם את הנערה. לדבריו: "**בכל מהלך החקירות הוא אומר ראיתי בחורה דתייה, לבוש של מתנחלת ואז הסרטון הזה בא, סוגר את התיאור שלו, שהוא אומר זאת הבחורה וראיתי אותה מדברת ואחרי זה נופלת**" (עמ' 204, ש' 23 -25 לפרוטוקול).

בהתייחס לשאלות מדוע לא עימת את הנאשם עם סתירות שעלו, לפי הנטען, בגרסתו ומדוע לא הרחיב וחקר אותו בנוגע לאירועים קודמים שהנאשם הזכיר, כגון אירועי הדקירה, השיב החוקר: "**אני לא זוכר בדיוק למה, יכול להיות שהייתי קצר בזמן, הייתי צריך לסיים ואז שאלתי מה הכי רלוונטי לתיק שלנו. אני לא זוכר למה, כאילו אתה שואל אותי משהו שהיה לפני שנה**" (עמ' 214, ש' 8- 10 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף: "**כנראה שהתמקדנו רק באירוע עצמו וגם, אני שוב אומר, אנחנו בשת"פ עם השב"כ וצוות חקירה ומחליטים יחד מה להתעמק, מה לא, אבל אני לא זוכר למה**" (עמ' 215, ש' 6 -8 לפרוטוקול). העד הוסיף וציין כי להתרשמותו, התשובות שנתן הנאשם לשאלות אותן נשאל, לא ניתנו מתוך ניסיון לרצות את החוקרים, לדבריו: "**אני לא ראיתי שהוא מרצה אותנו והוא דיבר חופשי. מה שהוא אמר אני כתבתי ולא יודע על מה אתה מדבר, שהוא מרצה אותנו**" (עמ' 218, ש' 7 -9 לפרוטוקול).

95. חקירתו האחרונה של הנאשם נערכה ביום 21.6.18, בבית המעצר "קישון", ע"י חוקר השב"כ המכונה "קליין". מזכ"ד החקירה (**ת/54**) עולה, כי החקירה התמקדה בניסיונות לברר האם לנאשם יש קשר לאירועים ביטחוניים אחרים שהתרחשו באותה תקופה בעפולה ולא פוענחו, לרבות דקירת נהג אוטובוס כחודשיים קודם לכן. הנאשם שלל כל קשר לאירועים אלו ומסר כי כלל לא שמע עליהם.

96. חוקר השב"כ המכונה "קליין" העיד בבית המשפט בנוגע לנסיבות גבייתן של שתי הודעות נשוא הזכ"דים ת/53 ו – ת/54, בהן היה מעורב (עמ' 143 -154 לפרוטוקול).

במסגרת חקירתו הראשית התבקש העד להגיב על טענות הנאשם כי מניעת המפגש עם עורך דין נועדה לשבור את רוחו. לעניין זה השיב: "**מניעת העו"ד במהלך החקירה יושמה על בסיס הסמכות שיש לשב"כ ועל פי החוק. לא מתוך כוונה לשבור את רוחו כפי שנאמר או על מנת לשבור אותו בחקירה ולהשפיע עליו**" (עמ' 143, ש' 16 -17 לפרוטוקול). העד הוסיף ושלל את טענת הנאשם לפיה החוקרים הכניסו לפיו סיפור וביקשו שיחזור עליו בפניהם, תוך שהבהיר כי "**לא היו דברים מעולם**" (עמ' 143, ש' 21 לפרוטוקול). כן שלל את הטענה לפיה חקירתו של הנאשם נערכה במתכונת "חקירת צורך", וכללה אמצעים פסולים כלשהם.

בחקירתו הנגדית נשאל העד האם במהלך החקירה לא עלה בליבו חשד כי הנאשם בודה מליבו את הגרסה נוכח העובדה שהוריו הכחישו את התקרית בדרך לאל אקצא. (יש לציין כי השאלה איננה מתיישבת עם קו ההגנה של הנאשם, שלפיו החוקרים שמו דברים בפיו ואין המדובר בפרטים שהוא בדה מליבו). על כך השיב העד: "**אני יכול להפנות אותך לזכ"ד שאני ערכתי אותו, זכ"ד מה – 18 לחודש בשעה 13:45 (ת/53) , שבזכ"ד הזה אני זוכר, מפנה לסעיף 21, אני רק אשלים שהנדון אמר כי הוא בטוח בעצמו. ניתן לראות בסעיפים 22 , 23, 24 שבהם גם שאלתי אותו, כי באותה עת היה חוסר הבנה אל מול הגרסה של אמו, מה היה באל אקצא והאם הדבר קרה או לא קרה, ולכן שמנו זום אין על הדבר הזה, והוא בעצמו גם השיב שהוא לא המציא את הסיפור והוא מעריך שאמו רוצה להגן עליו, ולכן היא לא מסרה בדיוק מה שהיה שם, אבל מבחינתו הוא לא המציא את זה וזה מה שהיה**" (עמ' 145, ש' 13 -18 לפרוטוקול).

בכל הנוגע לחקירה מיום 21.6.18, הבהיר העד כי זו נערכה על מנת לברר אם לנאשם קשר לאירוע ביטחוני נוסף שהתרחש בעפולה. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע המתינו לחקירה האחרונה על מנת לשאול את הנאשם בעניין זה, השיב העד: "**הוא נחקר אודות האירוע המרכזי ובשלהי חקירתו יש אירועים נוספים שאנחנו כארגון שאחראי על ביטחון מדינת ישראל, צריכים לחקור אותו על זה. האירוע שקרה חודשיים לפני כן בעפולה, בו נדקר נהג, מבחינתנו יתכן ונור שינאוי, הנאשם מעורב בו ולכן גם נחקר על זה**" (עמ' 150, ש' 25 -28 לפרוטוקול).

<u>קבילות ההודעות – הפן המשפטי</u>

97. כמפורט לעיל, בתחילה, בעת התשאול הראשוני בזירה ובפתח החקירה הראשונה שנערכה לנאשם בבית החולים הוא הכחיש כל קשר לפיגוע וטען כי נמלט מהשוטרים מאחר והוא

שוהה בלתי חוקי. בהמשך, כבר בשלב מוקדם מאד של החקירה הוא הודה בדקירת הצעירה וביתר המיוחס לו בכתב האישום, תוך שהוא מוסר גרסה מלאה ומפורטת של מה שהתרחש בזמן האירוע ולאחריו. הנאשם התמיד בגרסת ההתוודות שלו לאורך כל חקירותיו, וגם לאחר שהתייעץ עם עורך דינו לא שינה את גרסתו. נוכח הטענות שהעלה בא כוחו, עלינו לברר האם הודאותיו של הנאשם או חלקן הן קבילות. באם יימצא כי המאשימה אוחזת בהודאות קבילות של הנאשם בביצוע פיגוע, יהא עלינו לבחון מה משקלן של הראיות הללו, על פי המבחנים שהותוו בפסיקה.

98. כידוע, הפסיקה התוותה שני מסלולים לבחינת קבילותה ומשקלה של הודאת חוץ. האחד הוא המבחן הסטטוטורי, המעוגן בהוראת סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971, הקובע כי הודאת חוץ של נאשם תהא קבילה רק מקום בו הוכח שההודאה הייתה "חופשית ומרצון". פרט לרצון להבטיח את אמינותה של ההודאה, מבחן זה שם לו מטרה גם להגן על זכותו של הנחקר לשלמות הגוף והנפש, כמו גם על זכותו לאוטונומיה של הרצון החופשי, וזאת כתכלית העומדת בפני עצמה כעילה לפסילתה של הודאה (ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא(1) 461 (להלן: "**הלכת יששכרוב**"), וע"פ 4855/16 **שוויקי נ' מדינת ישראל** (11.11.18), להלן: "**עניין שוויקי**")).

99. בהתאם לפסיקה, הודאה תחשב כזו שניתנה באופן "חופשי ומרצון", רק מקום בו לא הופעלו בגבייתה אמצעי לחץ חיצוניים – להבדיל מלחץ שמקורו בנפשו של הנחקר פנימה – שהיה בהם כדי לשלול את יכולתו של הנחקר לבחור בין מסירת הודאה להימנעות ממסירתה (ע"פ 1520/97 **חדד נגד מדינת ישראל** (18.12.2000) וע"פ 1301/06 **עזבון אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל**, פ"ד סג(2) 177, 201 (2009)).

100. לצד האמור, קבעה הפסיקה כי לא כל פגיעה בזכויות הנחקר תוביל לפסילת הודאתו, וכי יש לבחון בכל מקרה האם נגרמה בפועל פגיעה **משמעותית וחמורה** בחופש הבחירה ובאוטונומיית הרצון שלו. רק מקום בו הגיעה רמת הפסלות כדי פגיעה "בצלם דמות האדם" של הנחקר, תיפסל ההודאה, מניה וביה, ללא בחינת ההשפעה המעשית על חופשיות רצונו של הנחקר (ע"פ 10477/09 **מובארק נ' מדינת ישראל**, (10.4.2013) (להלן: "**הלכת מובארק**").

101. המסלול השני לבחינת קבילותה של הודאה הינו **דוקטרינת הפסילה הפסיקתית**, אשר התגבשה ועוגנה בהלכת יששכרוב. במסגרת הדוקטרינה, נתון לבית המשפט שיקול דעת לקבוע כי הודאה אינה קבילה מקום בו הגיע למסקנה כי זו הושגה שלא כדין וכי

קבלתה כראיה במשפט תגרום לפגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן (ראה גם בפסק דין מובארק, פסקה 39). לעניין זה נקבע במסגרת הלכת יששכרוב:

> **"הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פיסקת ההגבלה. מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא.**
>
> **נוסחת האיזון האמורה תיושם על-פי שיקול-דעתו של בית-המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות-המידה המנחות עליהן עמדנו. אמות-מידה אלה נוגעות לאופיה ולחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומיושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הודאות נאשמים**." (פסקה 76 לפסק דין יששכרוב).

102. בגדר האיזון האמור על בית המשפט לבחון, בין היתר, את אופייה ואת חומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת ההודאה, את מידת ההשפעה שהייתה לאי החוקיות על מהימנותה של ההודאה, ואת הנזק שייגרם מפסילת ההודאה לעומת התועלת שתצמח מכך (ראו: **הלכת יששכרוב**, פסקאות 63-75). עוד יש לומר כי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית הינה דוקטרינה של "בטלות יחסית" (ראו: **עניין שוויקי**).

103. בחינת קבילותן של ההודאות לפי המסלול הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות צריכה לפיכך להיעשות בשני שלבים: ראשית יש לבחון האם הופעלו כנגד הנאשם אמצעי חקירה פסולים, מן הסוג שפורט בפני בית המשפט ורק אם התשובה על כך היא חיובית, יש לבחון כיצד

השפיעו אמצעים אלה על אוטונומיית הרצון של הנאשם. לחלופין, תבחן השאלה האם דבקה אי חוקיות בגביית ההודאה אשר באיזונים הראויים מצדיקה את פסילתה.

<u>טענות הזוטא של הנאשם</u>

104. ראשית, אתייחס לטענות הזוטא המפורטות שהעלה הנאשם בפתח משפטו. כאמור לעיל, במענה לכתב האישום הכחיש הנאשם כל מעורבות בפיגוע ובהמשך העלה מספר טענות זוטא.

105. במענה הראשון לאישום טען ב"כ הנאשם כי הגם שנאמר לנאשם מפורשות שהוא ביצע את הפיגוע, הוא הכחיש כל מעורבות בו, הן בזירה והן בבית החולים. אולם בהמשך, בעת שקיבל טיפול רפואי בבית החולים בעקבות פציעתו, הפעילו עליו החוקרים לחץ, כאשר בין היתר אמרו לו "**אנחנו לא שואלים אותך אם עשית או לא ולא שואלים אותך איך עשית כי זה ברור מאליו תדבר מה שאנחנו אומרים לך, אנחנו שואלים ורוצים לדעת מדוע**" (עמוד 13, שורת 3 -4 לפרוטוקול). לפי הנטען לא היה מדובר בחוקר אחד אלא במספר חוקרים שאמרו לנאשם את הדברים האמורים לעיל.

הנאשם הוסיף כי הודאתו נלקחה באמצעים לא הוגנים, תוך כדי הפעלת לחץ ואיומים בהריסת ביתו ובית משפחתו, היה ולא יודה בביצוע הפיגוע, כפי שתיארו לו החוקרים.

106. ביום 16.1.19 הגיש בא כוח הנאשם טענות זוטא מפורטות בכתב, בגדרן טען כדלקמן:

א. מיד לאחר מעצרו של הנאשם ולאחר שנורה ברגלו, חרצו אנשי הביטחון את גורלו, עת החליטו כי הוא דקר את הנערה. הנאשם הופשט מבגדיו במקום מעצרו, הושאר עירום כביום היוולדו וחקירתו החלה עוד בשטח, כאשר החוקרים דורכים על ראשו ועל פצע הירי ברגלו, תוך שהם מבקשים ממנו להסביר מדוע ביצע את הפיגוע. חרף האמור, בשלב זה הכחיש הנאשם את המיוחס לו ואף נתן הסבר המניח את הדעת להימצאותו באזור, כאשר הבהיר כי הוא שוהה בלתי חוקי לצרכי עבודה וכי הוא נמצא בדרכו חזרה למקום מגוריו בג'נין.

ב. גם לאחר שהובהל באמבולנס לבית החולים "העמק" בעפולה והועבר לטיפול בחדר הטראומה, הוסיפו החוקרים לחקור את הנאשם וזאת חרף הכאב בו היה נתון כתוצאה מפציעתו. לטענת הנאשם, חקירתו לוותה בלחצים נפשיים וכן באיומים, לפיהם אם לא

יספק את מבוקשם של החוקרים, ייהרס בית הוריו באופן מידי. כשהכחיש הנאשם את מעורבותו בפיגוע, הבהירו לו החוקרים באופן מאיים כי הם אינם שואלים אותו האם ביצע את הפיגוע, אלא אומרים לו שהוא המבצע וכל שברצונם לדעת הוא מדוע ביצע אותו.

ג. מרגע שנורה הנאשם ברגלו בסביבות השעה 13:00 ומעת העברתו לבית החולים, היה הנאשם נתון לחקירה קשה ובלתי נסבלת עד סמוך לשעה 19:00. במשך כל הזמן בו קיבל טיפול רפואי והתפתל מכאבים, למעט זמן קצר בו נעשו לו צילומי רנטגן, לא הרפו ממנו החוקרים, והם הוסיפו ללחוץ עליו ולאיים בהרס בית הוריו, היה ולא יספק להם את מבוקשם.

ד. כאשר הועבר הנאשם לחקירת המשטרה, נאמר לו ע"י חוקרי השב"כ שעליו למסור לשוטרים את מה שמסר להם, אחרת הוא יוחזר אליהם שוב.

ה. במסגרת כל תקופת חקירתו, בין הימים 11.6.18 ועד 18.6.18, נמנעה מהנאשם האפשרות להיפגש עם עו"ד, ללא כל הצדקה, וזאת על מנת לשבור את רוחו ולאפשר לחוקרים לקבל את מבוקשם.

ו. במהלך חקירתו ע"י חוקרי השב"כ התבקש הנאשם למסור מניעים לביצוע הפיגוע, אשר יתאימו לפרטים אותם מסרו לו חוקריו, פרטים שחלקם הגדול כבר היה בידיעת הציבור.

ז. הנאשם היה נתון ל"חקירת צורך" ללא כל הצדקה, שכן לא קיים היה מצב המחייב להתמודד עם "פצצה מתקתקת". מעבר לכך, אף אם היה צידוק לחקירת הצורך, אין בכך כדי לסלול את הדרך לקבילות הודאתו ולהענקת משקל משמעותי לה.

107. לטענת הנאשם, הופעלו נגדו אמצעי חקירה שיש בהם להשפיל, לבזות ולפגוע בשלמות גופו ונפשו. בהתאם ביקש לפסול את הודאותיו, הן מכוח העיקרון הגורף המצוי בסעיף 12 לפקודת הראיות, הן מכוח דוקטרינת הפסילה היחסית אשר התגבשה בהלכת ישישכרוב והן מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק". לעמדתו, מניעת המפגש לתקופה כה ארוכה, שלא לצורך, כשלעצמה, מצדיקה לפסול את הודאותיו.

108. בהודעת הבהרה מיום 30.1.19 הוסיף בא כוח הנאשם כי הנאשם איננו זוכר את שמות חוקריו, לרבות חוקרי שב"כ והמדובבים אשר הזדהו בכינויים שונים. לטענתו, המדובבים שכונו

בכינויים שונים, כמו אבו זייד, הציגו עצמם כאנשי תנזים. הם לחצו ואיימו עליו לדבוק בהפללת עצמו שכן התנזים מתכוון לקחת אחריות על הפיגוע. כן נתבקש הנאשם לספק חיזוקים לכך שהוא תכנן את הפיגוע על ידי אמירה כי תכנן פיגועים נוספים, כמו שריפת בית בנצרת עילית.

<u>הכרעה בטענות הזוטא</u>

109. כפי שניתן לראות הנאשם פרש יריעה רחבה של טענות, באמצעותן ביקש להצביע על פגמים וקשיים בהליך גביית ההודאות והנסיבות בהן נחקר, כדי ללמד כי התקיימו עילות לפסול אותן כראיות, או לכל הפחות שלא לתת להם משקל כלשהו לחובתו. טענות הזוטא שהעלה הנאשם כוללות מספר ראשים עיקריים: טענות להפעלת אלימות פיזית, חקירת הנאשם בצורה לא הוגנת בעת שהוא סובל מכאבים ויצירת לחצים נפשיים בלתי הוגנים, שכללו בין היתר, איומים להרוס את בית הוריו כמו גם אמירות כי חוקריו יודעים שהוא ביצע את הפיגוע ורק מעוניינים לדעת מה המניע לכך.

הטענה כי הנאשם הופשט ונחקר באלימות בזירת האירוע

110. בפירוט טענות הזוטא שהעלה הנאשם נטען כי מיד לאחר מעצרו ולאחר שנורה ברגלו, הוא הופשט מבגדיו, הושאר עירום כביום היוולדו וחקירתו החלה עוד בשטח, כאשר החוקרים דורכים על ראשו ועל פצע הירי ברגלו, תוך שהם מבקשים ממנו להסביר מדוע ביצע את הפיגוע.

111. ראשית יש לומר, כי במעמד זה תושאל הנאשם קצרות, לאחר שקיבל טיפול רפואי ראשוני על ידי החובשים שהגיעו למקום, ובמהלך הטיפול הכחיש כל מעורבות באירוע. כך שגם אם היה מקום לקבל את טענתו של הנאשם, הרי אלימות זו שהופעלה כנגדו והשפלתו על ידי הפשטתו לא הובילו למסירת הודאה בביצוע המעשה או מעורבות בו.

שנית, דין הטענה להידחות עובדתית משלא הוכחה ואף הופרכה מגרסת הנאשם עצמו. בבית המשפט העיד הנאשם ומסר גרסה שאיננה תואמת את טענת הזוטא שהעלה בפתח משפטו. על פי עדותו של הנאשם בבית המשפט (בעמ' 318 לפרוטוקול), **אחד השוטרים שרדפו אחריו** רץ לעברו, קילל אותו, וצעק לו "אתה שחטת אותה", תוך שהוא דורך על פצע הירי ברגלו ומרביץ לו. הנאשם הוסיף וטען, כי לאחר מכן משכו אותו השוטרים לחניון והוא הופשט מבגדיו ונחקר בשטח, כשהוא עירום כביום היוולדו. משמע, על פי גרסתו, מי שדרך על רגלו

הפצועה היה אחד השוטרים שרדפו אחריו ולא אחד החוקרים, כפי שנרשם בטענות הזוטא. יש לומר כי השוטרים שרדפו אחר הנאשם ועצרו אותו לאחר שנורה לא חקרו אותו ולא גבו ממנו כל הודעה.

הגרסה שמסר הנאשם בבית המשפט הייתה מצומצמת יותר מהגרסה שנפרשה במסגרת טענת הזוטא שהעלה בא כוחו, בהיבטים מסוימים, ורחבה יותר בהיבטים אחרים. כך למשל, בשום מקום לא העיד הנאשם כי מי מחוקריו או מי מהשוטרים שהיו במקום, דרך על ראשו באותו מעמד, כפי שטען בא כוחו בפירוט טענות הזוטא. לעומת זאת, הנאשם אמר בעדותו כי פרט לדריכה על רגלו הפצועה הוא גם הוכה בסמוך לאחר מעצרו, טענה שלא הועלתה במסגרת טענות הזוטא.

112. מעבר לקשיים שפורטו לעיל, המטילים ספק בגרסת הנאשם ומלמדים על מידת אי מהימנותה, טענותיו אלו נשללו לחלוטין ע"י השוטרים שניהלו את המרדף אחריו (אהרון יוסף, ולד דובינסקי ורן אלוני). השוטרים העידו כי לאחר שהנאשם נורה ברגלו, בעט השוטר דובינסקי בסכין הטפט על מנת להרחיקה מהנאשם ולאחר מכן נאזק הנאשם ללא התנגדות וכלל לא תוחקר על ידם. השוטרים העידו כי לא שאלו את הנאשם דבר ולא חקרו אותו, אלא רק אזקו אותו, ללא התנגדות מצידו.

יצוין כי ב"כ הנאשם כלל לא עימת את השוטרים עם טענות הנאשם, לפיהן השוטרים קיללו אותו, הטיחו בו ששחט את הצעירה והפעילו כלפיו אלימות כלשהי או כי הוא הופשט מבגדיו על ידם או בנוכחותם.

113. עדויות השוטרים אף נתמכות בסרטוני מצלמות האבטחה גלבוע (ת/51), במסגרתן ניתן לראות בבירור את פלג גופו התחתון ואת רגליו של הנאשם בעודו שכוב לאחר שנורה, כאשר בשום שלב לא ניתן להבחין באחד השוטרים או באדם כלשהו נוגע ברגלו של הנאשם או מפעיל כלפיו אלימות, כפי שתיאר. רק כ-11 דקות לאחר שנורה הנאשם, ניתן לראות במצלמות האבטחה כי הנאשם מובל בהליכה, (ולא נגרר) כשהוא לבוש, לחדר המדרגות של הבניין.

114. כפי העולה מעדותו של הנאשם, הוא כיוון את טענותיו לאלימות שהופעלה כנגדו בעת המעצר כמו גם להשפלות שספג כאשר הופשט מבגדיו ונגרר, כלפי השוטרים ולא חוקרי השב"כ שהגיעו לזירה. למרות האמור, נוכח טענות הזוטא שהעלה בפתח המשפט עומתו החוקרים עם טענות אלה, (בפרט על ידי בא כוח המאשימה). חוקרי השב"כ המכונים "אקי" ו-"גלילי",

שנכחו בזירת התפיסה של הנאשם, העידו כי איש לא פגע בנאשם באופן פיזי בזירה. לפי עדותם הנאשם לא הופשט מבגדיו, למעט באופן חלקי ע"י אנשי מד"א, וזאת רק לצורך הענקת הטיפול הרפואי. הם שללו מכל וכל את הטענה כי בשלב כלשהו בזירה היה הנאשם עירום כביום היוולדו.

במסגרת חקירותיהם הנגדיות **לא נשאלו החוקרים כלל על ידי הסנגור** לגבי הטענות לאלימות שהופעלה כביכול כנגד הנאשם מצידם או מצד מי מאנשי המשטרה, בעת המעצר ולא נעשה כל ניסיון לערער את גרסתם בהקשר זה.

115. פרט לעדויות המהימנות של השוטרים וחוקרי שב"כ, טענתו של הנאשם, שלפיה הוא הופשט בזירה ונותר עירום כביום היוולדו באופן משפיל, נסתרה גם ע"י חוקר המז"פ אלון שלו. על פי עדותו של שלו, בשלב בו טופל הנאשם בזירה ע"י כוחות מד"א, הוא היה לבוש מכנסיים, חולצה ונעליים. חלק מן הלבוש נחתך במהלך ולצורך הטיפול הרפואי. העד הבהיר, כי רק לאחר שהסתיים הטיפול בנאשם בשטח ורגע לפני פינויו לבית החולים, הוא עצמו תפס את בגדי הנאשם, לצורך בדיקתם. הדבר נעשה במקום מוצנע (חדר המדרגות של בניין מגורים), כאשר הנאשם, אשר נותר בתחתוניו, פונה לאחר מכן באופן מידי לבית החולים כשהוא מכוסה בסדין של מד"א. לדבריו: "**הוא היה במקום מוצנע, זה מן כוך כזה של בניין מגורים ששמה הוא שכב... תפסתי את הבגדים שלו ולאחר מכן הוא ישר פונה ל, העמיסו אותו על אלונקה והוא פונה לבית חולים באמבולנס. הוא נשאר בתחתונים וכיסו אותו בסדין כזה של מד"א**" (עמ' 28, ש' 16 -25 לפרוטוקול). העד הוסיף והעיד כי לא ראה שהנאשם נחקר בשטח, תוך שהופעלה כלפיו אלימות כלשהי.

העד מר שלו הוסיף כי הסיר את גדיו של הנאשם רק לפני שהנאשם הועלה לאמבולנס. לדבריו: "**אני מסביר לך שאני הגעתי לזירה וטיפלתי בזירה, הוא היה עם בגדים. לפני שהוא עלה לאמבולנס ומד"א רצו לפנות אותו, אמרתי ביקשתי מהם, הפשטתי את הבגדים. הורדתי ממנו, זאת אומרת תפסתי את הנעליים מכנסיים וחולצה שלו, הוא היה על האלונקה ומשמה הוא פונה**" (עמ' 30, ש' 9 -12 לפרוטוקול).

116. עדותו של מר שלו נתמכת בצילומים 30 -32 לדו"ח מסכם חקירת מז"פ (ת/3), בהם נראה הנאשם שכוב על הארץ, לאחר שקיבל טיפול רפואי בשטח, כאשר הוא לובש מכנס ג'ינס וחולצה שחורה ארוכה. אומנם בצילומים ניתן לראות כי בגדיו של הנאשם קרועים מעט, ככל הנראה לצורך הטיפול הרפואי, אולם בוודאי שאין עסקינן בנאשם ש"הופשט" מבגדיו.

במסגרת צילום 33 לדו"ח, אף אפשר לראות כי חדר המדרגות בו טופל הנאשם ע"י מד"א, הינו מקום המוצנע יחסית מן העין, כאמור בעדותו של מר שלו.

117. **סוף דבר, טענת הנאשם כי הופעלה כנגדו אלימות או כי הופשט והושפל בשטח על ידי חוקריו וזאת על מנת לחלץ ממנו הודאת שווא, נסתרה לחלוטין והופרכה כליל, הן באמצעות עדויותיהם המהימנות של כל העדים הרלוונטיים שנכחו בזירה והן בראיות מוחשיות, הכוללות את צילומי מצלמות האבטחה ותמונות דו"ח המז"פ, בהן צולם הנאשם בשטח. בגדיו של הנאשם נלקחו ממנו מיד לפני שהועבר לבית החולים לצורך בדיקתם בטרם תזוהם הראיה. הנאשם פונה באמצעות האמבולנס כשגופו מכוסה בסדין ותוך שמירה על כבודו ופרטיותו, ככל הניתן בכפוף לנסיבות מעצרו. למותר לציין כי גרסת הנאשם בהקשר זה, שהופרכה כליל היא דוגמה לקשיים ולסתירות שעלו בעדותו, ואשר הובילו למסקנה כי היא איננה ראויה לאמון, כפי שיפורט בהמשך.**

הטענה כי הנאשם נחקר כשהוא סובל מכאבים

118. במסגרת טענות הזוטא חזר בא כוח הנאשם וטען כי לאורך חקירותיו סבל הנאשם מכאבים עזים, ולמרות זאת נחקר ארוכות על ידי החוקרים. במסגרת עדויותיהם הראשיות עומתו החוקרים בהרחבה על ידי ב"כ המאשימה עם טענת ב"כ הנאשם, שלפיה, הם התעלמו מכאביו של הנאשם וחקרו אותו בעודו סובל מכאבים. עדויותיהם של כל חוקרי השב"כ והמשטרה מעל דוכן העדים היו סדורות, עקביות ואמינות. החוקרים, אשר הותירו רושם של אנשי מקצוע רציניים ומקצועיים, תיארו באופן מפורט את תהליך עבודתם ואת אופן כתיבת הזכ"דים וההודעות, באופן המשקף את הנעשה בחקירה, תוך שהם מכחישים ושוללים באופן מוחלט את הטענות כביכול נקטו באמצעים פסולים כנגד הנאשם.

119. כל החוקרים אשר נכחו בחקירות הנאשם בבית החולים, הבהירו כי החלו בחקירתו של הנאשם רק לאחר קבלת אישור מהצוות הרפואי ולאחר שהנאשם קיבל טיפול רפואי ראשוני. לעיתים הופסקה החקירה מטעמים רפואיים. לפי העדויות והמזכרים שערכו החוקרים, הנאשם נשאל בחקירות אלה מה מצבו והאם הוא מסוגל להשיב על שאלותיהם והוא השיב בחיוב. עדויותיהם של החוקרים בעניין זה לא הופרכו ולא נסדקו.

120. כפי שתואר לעיל, בפתח חקירתו השנייה, בה הודה הנאשם לראשונה במעורבותו בדקירה, תוך מתן גרסה מלאה ומפורטת, נשאל הנאשם לשלומו והשיב כי הוא חש כאבים, אולם הוא יכול לדבר למרות הכאבים.

אף במסגרת החקירות הבאות שנערכו בזמן שהיה מאושפז, בהן חזר הנאשם והודה בביצוע הדקירה, מסר הנאשם כי שלומו טוב (ראו חקירה מיום 12.6.18- ת/27) ולא העלה כל טענה לעניין מצבו הרפואי (ראו חקירה משטרתית מיום 11.6.18 - ת/16). כך גם בחקירות שנערכו לנאשם לאחר שחרורו מבית החולים, בהן הוסיף הנאשם להודות בביצוע הפיגוע, המשיך הנאשם לציין כי שלומו טוב (ראו חקירה מיום 17.6.18- ת/28 ; חקירה מיום 18.6.18- ת/53 ; חקירה מיום 21.6.18- ת/54).

121. אין חולק כי זמן קצר קודם למעצרו, נורה הנאשם וסבל מכאבים, אולם בעקבות הטיפול הרפואי שקיבל, מצבו ככל הנראה הוקל והיה כזה שאפשר לו לענות על שאלות חוקריו, שאלמלא כן לא היה מאפשר זאת הצוות הרפואי. אך ברור הוא שבמצב אחר, ובהעדר נימוקים טובים, ראוי להימנע מחקירתו של חשוד כל עוד הטיפול הרפואי בו לא הושלם ובזמן שהוא סובל מכאבים. אלא, שבמקרה זה הסבירו החוקרים מדוע היה חשוב לחקור את הנאשם מיד לאחר שנתפס, מחשש לפיגועים נוספים ולצורך חקירת האפשרות כי הוא הסתייע באחרים. מסיבה זו החל תשאולו של הנאשם בסמוך לאחר מעצרו וקבלת הטיפול הרפואי הראשוני והוא נמשך לסירוגין בין הבדיקות והטיפולים, על פי הצרכים הרפואיים, כפי שהוכתבו על ידי אנשי הצוות הרפואי.

122. במזכר ת/18, עליו מסתמך הסנגור, לא הוסתר כי הנאשם חש בכאבים, והדבר נרשם מפורשות במזכר. יחד עם זאת, הנאשם נשאל האם למרות הכאב הוא יוכל להשיב לשאלות החוקרים והשיב בחיוב. כאמור, רופאיו של הנאשם אישרו את הפעולה. מת/18 לא עולה כי הנאשם סבל מכאבים עזים, שמנעו ממנו להתרכז בחקירה ולמסור גרסה מלאה לחוקריו. אין גם כל אינדיקציה לכך שמצבו של הנאשם נוצל לצורך חילוצה של הודאת שווא מפיו. הדבר גם לא עולה מעדות הנאשם עצמו.

יש לציין כי החקירה שתועדה בזכ"ד ת/18 החלה בשעה 16:00, קרי, כשלוש שעות וחצי לאחר שהנאשם נורה ברגלו והובהל לבית החולים.

123. לאור האמור, יש לדחות מכל וכל את הטענה כי החוקרים התעלמו מכאביו של הנאשם וחקרו אותו בעודו מתפתל מכאבים, חקירה דורסנית שגרמה לו להודות במה שלא ביצע.

הטענה להפעלת לחץ נפשי בלתי הוגן ואיומים

124. לטענת ההגנה, נגד הנאשם הופעלו אמצעי חקירה מהסוג שיש בו כדי להשפיל, לבזות ולפגוע בשלמות גופו ונפשו. אמצעים אלה פגעו הלכה למעשה בזכותו לשלמות גופו ונפשו, השפילו וביזו אותו ולכן יש לפסול את הודאותיו הן מכוח העיקרון הגורף שבסעיף 12 לפקודת הראיות והן מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית. טענתו העיקרית של הנאשם הינה, כי חקירותיו לוו בהפעלת לחצים נפשיים קשים וכן באיומים, לפיהם אם לא יספק את מבוקשם של החוקרים, ייהרס בית הוריו. דוגמא ללחץ בלתי הוגן שהופעל כנגד הנאשם רואה הסנגור באמירה (שאיננה שנויה במחלוקת), כי החוקרים יודעים שהוא ביצע את המעשה ורק מעוניינים לדעת מה היה המניע לכך. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי חקירתו של הנאשם התנהלה כ"חקירת צורך", אך לא פירט כיצד בא הדבר לידי ביטוי.

125. החוקרים כולם, חוקרי השב"כ וחוקרי המשטרה שללו הפעלת לחץ נפשי כלשהו על הנאשם, לרבות איומים בהריסת בית הוריו, היה ולא ימסור להם את מבוקשם. חוקרי השב"כ הבהירו כי מבוקשם היה לקבל מהנאשם, שהיה חשוד באותה עת, גרסת אמת על מנת לתפוס את המחבל שביצע את הפיגוע ולמנוע פיגועים נוספים וכי לא היה כל טעם לכפות עליו למסור גרסה שאיננה אמת. הם הוסיפו ושללו את טענת הנאשם, כי הוא התבקש לבדות מליבו גרסה לעניין המניע, שהביא אותו לבצע את הפיגוע, או כי איימו עליו לספר לחוקרי המשטרה את הגרסה שמסר לחוקרי השב"כ, אחרת יוחזר לידיהם. לבסוף, הבהירו כלל חוקרי השב"כ, כי כנגד הנאשם כלל לא התנהלה "חקירת צורך" וכי לא הייתה סיבה לנהל חקירה בהתאם לנוהל זה.

כאמור, חוקרי השב"כ, שגבו מהנאשם את הודאותיו ואשר כלפיהם כוונו חיצי טענותיו, באשר לשיטות פסולות שנקטו כנגדו, הותירו רושם חיובי ומצאתי לתת אמון מלא בעדויותיהם.

126. בחינת חקירותיו של הנאשם והעדויות הרלוונטיות: עדות חוקריו ועדותו הנאשם עצמו, מעלה כי לא הופעלו כלפיו לחצים פיזיים או נפשיים בלתי הוגנים, כאלה שהיה בהם כדי לשבור את

רוחו של הנאשם ולגרום לו למסור גרסת שווא. לא ננקט נגדו גם בחקירה כל אמצעי שממנו ניתן להסיק כי מדובר היה בחקירת "צורך".

127. לגבי העניין האחרון, הנאשם עצמו אישר כי לא היו עינויים בחקירה, ולא סיפר על אמצעי חקירה חריגים, המלמדים על כך שהחוקרים התייחסו אליו כאל "פצצה מתקתקת", כפי שטען בא כוחו. לפיכך, לא הונח כל בסיס לטענה זו, שהוכחשה נחרצות על ידי החוקרים, ודינה להידחות.

128. הטענה כי הופעלו איומים כנגד הנאשם כי אם לא יודה בביצוע הפיגוע ייהרס ביתו לא הוכחה. עדותו של הנאשם לא הייתה עקבית וסדורה והותירה רושם לא מהימן. לדוגמא: בעוד שעד לשלב העדות הוא טען כי החוקרים איימו להרוס את ביתו או את בית הוריו, הרי במסגרת עדותו הראשית הוא הוסיף וטען כי איימו לעצור את בני משפחתו. (שורה 4 בעמ' 319). החוקרים הכחישו את הטענה כי איימו להרוס את בית הוריו של הנאשם מכל וכל. (הם לא עומתו עם הטענה כי איימו לעצור את בני משפחתו). מעבר לכך, יש חוסר היגיון בטענה שחוקריו של הנאשם איימו כי ביתו ייהרס אם לא יודה בביצוע העבירה, אך אם יודה שהגיע במטרה לפגוע ביהודים ובדקירתה של נערה בניסיון לרוצחה, ביתו או בית הוריו לא ייהרס.

129. במסגרת עדותו הראשית השיב הנאשם כי לאחר שנגבו ממנו הודעות על ידי חוקרי השב"כ הוא הועבר למשטרה ושם חזר על הגרסה מבלי שהופעלו כנגדו אמצעים לא חוקיים, בכלל זה לא הושמעו כלפיו איומים. לדבריו, הוא הודה גם במהלך חקירותיו במשטרה כי אנשי השב"כ איימו עליו שאם ישנה את גרסתו, הוא יוחזר אליהם. כאמור, חוקרי השב"כ שללו את הדברים, ועדויותיהם ראויות לאמון.

130. חוקרי השב"כ לא הכחישו כי ביקשו לברר עם הנאשם מדוע ביצע את הפיגוע והפנו אליו שאלות רבות במטרה להבין האם מדובר באירוע שבוצע על רקע לאומני. מטרתם הייתה בראש ובראשונה ללמוד על מידת האיום והחשש לפיגועים נוספים. הם ביקשו גם לדעת בדחיפות האם הנאשם קיבל סיוע ונעזר באנשים אחרים לצורך הוצאת תכניתו אל הפועל, כדי לנסות לאתר ולשים יד על שותפים פוטנציאליים. לצד זאת, עלה מן העדויות, כי לאור היקף הסמכויות של השב"כ ותחומי פעילותו, חשוב היה לחוקרי השב"כ להבין האם מדובר באירוע פלילי גרידא או באירוע בטחוני שחייב את התערבותם.

על סמך הממצאים שכבר נאספו, נאמר לנאשם בחקירתו ת/29 כי החוקרים אינם שואלים אותו אם ביצע את העבירה אלא מעוניינים רק לשמוע ממנו מה המניע למעשה. הדברים תועדו במזכר ולא הוסתרו על ידי החוקרים.

אין המדובר באמצעי פסול, כל שכן אמצעי כזה שהיה בכוחו לשלול מהנאשם את האוטונומיה של הרצון החופשי.
קיימת תמימות דעים כי חשיפת האמת ומיצוי הדין עם אשמים דורשים ואף מחייבים היזקקות לתחבולות חקירה (ע"פ 7939/10 **זדורוב נ. מדינת ישראל**). חוקרי משטרה נאלצים להשתמש לעיתים בתחבולות כדי להביא את הנחקר להיפתח בפניהם ולהשיב לשאלותיהם, אך על האמצעים הללו להיות סבירים. פירוש הדבר אמצעים כאלה שאינם מפרים את זכות החשוד להימנע מהפללה עצמית; ושהשימוש בהם איננו פוגע בשורת עשיית הצדק, והכל בהתחשב בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה (ע"פ 1301/06 **עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל**, סג(2) 177 (2009) וע"פ 2831/95 **אלבה נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(5) 221, 291 (1996)).

131. האמירה אליה מפנה הסנגור, שנכללה באחת החקירות בלבד, היא רחוקה מאד מלהוות תחבולה לא הוגנת ולא ניתן לראות בה גם הפעלת לחץ פסיכולוגי על הנאשם. כפי שניתן לראות, החוקר הביע בפני הנאשם את אמונתו באשמתו אבל לא הציג בפניו מצג שווא לגבי מסד ראייתי שהביא אותו למסקנה זו, תחבול שבעבר נחשבה אף היא כלגיטימית (ראו בהקשר זה דיון בע"פ 7939/10 **זדורוב** בפסקה 51 ואילך). החוקר גם הסביר כי באותה שעה הראיות שנאספו שכנעו אותו כי החשוד שנתפס הוא שביצע את הפיגוע וחשוב היה לו לברר מוקדם ככל הניתן האם המניע למעשה הוא לאומני. יכולתו של הנאשם להימנע מהפללה עצמית לא נפגעה כתוצאה מהאמירה הנ"ל ולמרות זאת הוא בחר להתוודות בביצוע הפיגוע. גרסה בה התמיד לאורך החקירות ואף לאחר שנועץ בעורך דינו.

132. אם לא די בכל האמור, הרי שגרסת הנאשם מעל דוכן העדים, הן בנוגע לטענות הזוטא והן בעניינים אחרים, לא הותירה רושם מהימן. ההסברים אותם סיפק הנאשם לא היו סבירים ותשובותיו היו מבולבלות, חסרות עקביות וחסרות היגיון פנימי. בעדותו של הנאשם אף נפלו סתירות פנימיות וחיצוניות מהותיות היורדות לשורש העניין, אליהן אתייחס בהמשך, כאשר אדון במשקלן של ההודאות, שכן טענות הנאשם כנגד קבילות הראיות שלובות בטענות שיש בהן השלכה לגבי הערכת מהימנותן ומשקלן. בשלב זה אומר, כי הנאשם לא מסר גרסה

אחידה ועקבית לגבי האמצעים הפסולים שלטענתו הופעלו כנגדו, ולא עלה בידו לשכנע כי עדויות החוקרים בהקשר זה אינן אמת.

כפי שיפורט בהמשך, בעדותו הוסיף הנאשם טענות שלא עלו קודם לכן, כמו הדריכה על רגלו הפצועה ואיומים לעצור את בני משפחתו. בנוסף, העלה הנאשם במסגרת חקירתו הנגדית טענות כנגד התנהלות החוקרים, אשר זכרן לא בא קודם לכן. בין היתר העיד הנאשם כי מי מהחוקרים איים עליו כי יכניס אותו לצינוק, יגביר את החימום על מנת לגרום לנמק ברגלו ואף ירק עליו (עמ' 329 לפרוטוקול). כשנשאל הנאשם מדוע לא העלה טענה זו קודם לכן ומדוע לא נחקרו החקרים אודות טענות אלה, השיב הנאשם באופן תמוה כי לא נשאל על הדברים קודם ולכן לא ענה. הוא לא ידע לזהות מי מהחוקרים שהעידו במשפט נקט כלפיו בדרך זו ולא היה בפיו הסבר משכנע לכך שאף אחד מהם גם לא נשאל על כך בחקירה הנגדית על ידי סנגורו.

133. בעת חקירתו של המכונה "רוני" שהוא חוקר השב"כ הראשון שהעיד בבית המשפט, נטען כלפיו כי הנאשם מזהה אותו, כמי שחבש כובע בחקירה, הציג עצמו כמתנחל ואיים עליו. הדברים הוכחשו נמרצות על ידי העד. במסגרת חקירתו הראשית לא חזר הנאשם על טענה זו, אך בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה, בחקירה הנגדית, טען כי הלחץ שהופעל עליו כלל חבישת כובע, שמבחינתו מהווה אינדיקציה לכך שמדובר במתנחל, ומתנחלים הוא שונא:

"**דתיים או המתנחלים אני לא יודע מה ההבדל ביניהם מי שלובש כובע זה מתנחל.**

...

ש: כל יהודי דתי הוא בעינייך מתנחל.

ת: ככה התרגלנו ככה למשהו, ככה אנחנו רגילים מאז שאנחנו קטנים.

...

ככה אנחנו שומעים מהמבוגרים זה שלובש או חובש כובע הוא מתנחל".(עמ' 371 – 372 לפרוטוקול).

כשנתבקש הנאשם להסביר מה עשה אותו חוקר שלבש כובע ואיזה פרובוקציה עורר, לדבריו, השיב הנאשם:

"**הוא התחיל לעשות פרובוקציה והוא התחיל להגיד לי אנחנו הדתיים, ואמר לי נראה לי שאתה שונא את המתנחלים הדתיים ואז הביא את הכובע והתחיל לרקוד מול העיניים שלי ולעשות כאילו להתגרות בי**". (עמ' 372 לפרוטוקול).

מעדותו של הנאשם ניתן להבין כי עצם נוכחותו של חוקר חובש כובע היא בעיניו פרובוקציה. כפי שהגיב כלפי השוטר חובש הכיפה דוד אסרף. בניגוד לטענות שהוטחו במכונה "רוני", הנאשם לא טען כי אויים על ידי החוקר אלא לגרסתו, החוקר התגרה בו כאשר רקד מולו. עוד יש לציין, כי התגרות זו יוחסה למכונה "רוני" בזמן שנטל חלק בחקירה יחד עם המכונים "ירמי" ברדה" ו"קליין". אף אחד מן החוקרים האלה לא נשאל בחקירתו הנגדית בנוגע להתנהגות המיוחסת לחוקר "רוני". נוכח האמור, יש לדחות את גרסתו של הנאשם גם בהיבט זה. יתר על כן, לא זו בלבד שמדובר בגרסה מפותלת ולא אחידה, אלא היא אף לא מלמדת על כל הפעלת אמצעי לא סביר בחקירה, שיש בו כדי לפגום בהודאה.

134. בחקירתו הנגדית הבהיר הנאשם מפורשות כי לא חשש "להתעמת" עם חוקריו. כך העיד כי כאשר סבר כי אחד החוקרים התגרה בו, פנה אליו ואמר לו כי "**יוריד ממנו את האזיקים ויראה**" (עמ' 341, ש' 12 לפרוטוקול). למותר לציין כי התנהגות זו אינה עולה בקנה אחד עם אדם אשר לטענתו היה נתון ללחץ כה רב, עד שהיה מוכן להודות בכל דבר שיתבקש.

135. בהודעת ההבהרה באשר לטענות הזוטא שהגיש הנאשם הוא העלה גם טענות ביחס לאיומים מצד מדובבים. לטענתו, אלה איימו עליו להתמיד בהודאותיו, גם לאחר ששוחרר מבית החולים, בטענה כי מדובר באנשי תנזים וכן לחצו עליו כי יודה בתכנון פיגועים אחרים. כפי שניתן להבין, מדובר איומים, שהושמעו לכאורה, לאחר שורה של הודאות שמסר הנאשם. בהקשר זה יוער, כי לא הוכח כלל שהופעלו מדובבים במסגרת החקירה, (הנושא עלה אמנם במסגרת חקירה נגדית של מי מהחוקרים אך הובהר כי התשובה חוסה תחת תעודת החיסיון כחלק משיטות הפעולה). מעבר לכך, גרסתו של הנאשם אף בהקשר זה לא הייתה מהימנה, רוויית סתירות ופירכות ואין לקבלה.

136. בעדותו סיפר הנאשם כי לאחר ששוחרר מבית החולים הוא הובא לכלא מגידו, שם הוכנס לתא עם מדובבים (בתרגום מילולי "ציפורים"). לטענת הנאשם, הוא התבקש ע"י המדובבים, אשר הציגו עצמם כאסירים מארגון תנזים, כי יספר להם את הסיפור על מנת להעלות את חשיבותו, והוא חזר בפניהם על ההודאה השקרית שמסר לחוקרי השב"כ. לטענת הנאשם, הוא הבין כי לא מדובר באסירים מאחר שהחזיקו בתא סכין וכוסות זכוכית וחשד כי מדובר במדובבים. יום לאחר מכן פנו אליו המדובבים, כאשר הבינו שהנאשם חשף את זהותם וטענו כי הגרסה שמסר להם שקרית (עמ' 324 לפרוטוקול). בתגובה השיב להם הנאשם כי כל מה שסיפר לשב"כ היה אמת. לטענתו, המדובבים איימו עליו שאם לא יספר להם את האמת, יהרגו אותו באמצעות דוקרנים שהיו בידיהם. הנאשם הסביר כי שמע מחבריו שהמדובבים

יכולים להיות אלימים, ועל כן חשב כי אין לו סיבה להקריב את חייו כדי לא לומר את האמת. לדברי הנאשם: "**אמרתי להם בשביל החברים שלי ואז הוא אמר לי תמציא משהו, הוא לא אמר לי תמציא, ואז הוא אמר לי כאילו הוא לא אמר לי במדויק תמציא אבל הוא הביא את זה כאילו בעקיפין שלעזוב את הסיפור של האימא ולספר משהו אחר**" (עמ' 325, ש' 16 -18 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף כי בשלב זה סיפר למדובבים שהמניע לביצוע הפיגוע היה מות חבריו וזאת על מנת להניח את דעתם, לדבריו: "**אני מכיר את הפרטים של מה שקרה עם החברים שלי. אני יודע את הפרטים של החברים ולכן סיפרתי את הסיפור כי אם היו שואלים אותי נניח על אירוע אחר ומתי זה קרה אני לא אוכל לענות להם**" (עמ' 326, ש' 23 - 25 לפרוטוקול).

במסגרת חקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע דרשו ממנו המדובבים לשנות את סיפור האירוע בהר הבית, והשיב: "**אין הוכחה שהסיפור של האימא נכון ולכן הוא בדה את, המציא את הסיפור הזה השני**" (עמ' 353, ש' 1 -2 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף, כי הסיפור השני שסיפר לחוקרים, אודות חבריו שנהרגו במחסום, משכנע יותר, ודבריו: "**הם שאלו את אימי והיא אמרה להם שזה לא נכון אבל כשסיפרתי להם על החברים שלי שנהרגו הם בדקו ומצאו שהם ממש באמת נהרגו ב-2015**" (עמ' 353, ש' 8 -9 לפרוטוקול). הנאשם הבהיר כי אחרי שהמדובבים אמרו לו כי אינם מאמינים לסיפור עם אמו וכי עליו להמציא משהו אחר, הוא ירד מהסיפור. אולם כאשר עומת הנאשם עם העובדה כי גם בחקירתו האחרונה מיום 20.6.18 עמד על הגרסה של האירוע בהר הבית, השיב כי הוא אינו זוכר אם אמר את הדברים.

137. מדובר בגרסה תמוהה, שלא ברור כיצד היא מחזקת את גרסת הנאשם שלפיה הודאותיו הן הודאות שווא. ראשית, לא הוכח שהופעלו מדובבים בחקירה ולא ברור גם מה הצורך בהכנסת מדובבים לתאו של עצור, לאחר שכבר הודה מספר פעמים בביצוע העבירה ומסר מניע מפורש למעשיו. שנית, אם תפקידו של מדובב בדרך כלל הוא לדובב ולחלץ הודאה מחשוד, הרי שלפי גרסת הנאשם, תפקידם של המדובבים היה להפחידו כדי שיחזור בו מהגרסה שמסר לשב"כ וישנה אותה. אם לא די בכך, לפי גרסתו של הנאשם, המדובבים לחצו עליו לומר את האמת, הוא חשש מפניהם, החליט שאין טעם להתעמת איתם ולכן סיפר להם את האמת. ומה היא אותה אמת? שביצע את הפיגוע בעקבות מותם של חבריו ולא בשל התקרית עם אמו. על פי עדות הנאשם, עקב איומי המדובבים, הוא זנח את המניע לפיו ביצע את הפיגוע בשל האירוע בו הושפלה אמו בהר הבית וסיפר כי המניע היה מותם של חבריו בשנת 2015 במחסום חווארה.

כאמור, מדובר בגרסה לא משכנעת ותמוהה, העומדת בסתירה לראיות. ראשית, כבר מראשית החקירה, בחקירתו מיום 11.6.18 (ת/18), כאשר הנאשם היה עדיין מאושפז בבית החולים וטרם פגש לטענתו במדובבים, נטען על ידו כי אחד המניעים לביצוע הפיגוע היה מותם של חבריו במחסום חווארה, עליהם חשב במהלך נסיעתו באוטובוס לעפולה והוא לא חזר בו מגרסתו זו לאורך החקירה. שנית, הנאשם הוסיף כי גם התקרית עם אמו גרמה לו לשנוא אנשים דתיים ולרצות לפגוע בהם. הוא חזר על גרסתו זו גם במסגרת חקירתו האחרונה מיום 20.6.18 (ת/17) ואף טען כי הוריו, אשר שללו את הדברים, רק מנסים להגן עליו.

לא זו אף זו, הנאשם לא הסביר למה חזר באוזני חבריו לתא, בטרם חשד בהם כי הם מדובבים, על הגרסה שמסר לחוקריו אם לא מדובר בגרסת אמת, ולמעשה התמיד בה, גם לאחר שעוררו את חשדו. עוד נותרה עלומה השאלה מה היה הטעם לכך שאותם מדובבים לחצו עליו לוותר על הטענה שהתקרית עם אימו היא שהיוותה מניע למעשיו ובד בבד להמשיך ולדבוק בגרסה כי פעל מתוך מחאה על מה שארע לחבריו, כשבכל מקרה מדובר במניע לאומני.

138. נוכח כל האמור מצאתי לדחות את טענת הנאשם לפיה הודאתו בביצוע הפיגוע התקבלה בשל לחצים נפשיים ואיומים שהופעלו נגדו. שוכנעתי, כי האמצעים שהופעלו כנגד הנאשם לא שברו את רוחו או גרמו לו לתחושה של חוסר אונים, וכי אמרותיו של הנאשם בפני חוקרי השב"כ והמשטרה, נמסרו מרצונו הטוב והחופשי.

<u>הטענה בדבר מניעת המפגש עם עו"ד</u>

139. ב"כ הנאשם טען עוד, כנימוק המצדיק את פסילת ההודאות, בין אם במסלול סעיף 12 לפקודת הראיות ובין אם בהיבט דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, כי מהנאשם נמנעה זכות ההיוועצות בעורך דינו בין הימים 11.6.18 ועד 18.6.18, זאת ללא כל הצדקה, ורק על מנת לשבור את רוחו ולאפשר לחוקרים לקבל את מבוקשם.

140. הזכות להיוועצות בעורך דין, המעוגנת בסעיפים 32 – 35 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו- 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), הינה אחת מזכויות היסוד של הנחקר, היא מסייעת לוודא כי העצור מודע לזכויותיו בחקירה ותורמת לשמירה על תקינות החקירה לרבות בהיבט של הבטחת אמינותן של הראיות המושגות במסגרת החקירה (ראו **הלכת ישששכרוב**). זכות זו לא רק הודגשה בפסיקתו של בית משפט המשפט העליון (ע"פ

1094/07 **דדון נ' מדינת ישראל** (3.7.2008)), אלא אף עוגנה בחוק, באופן שלא מותיר ספק באשר לחובתן של רשויות החקירה לכבדה ולקיימה ככתבה וכלשונה.

141. עם זאת, אין מדובר בזכות מוחלטת, אלא כזו שיש לאזן עם זכויות ואינטרסים אחרים. לעניין זה נקבע במסגרת סעיף 35 לחוק המעצרים, כי ניתן למנוע פגישה של עצור החשוד בעבירת בטחון עם עורך דין, מקום שבו פגישה כזו עלולה לשבש את מעצרם של חשודים אחרים, להפריע לגילוי ראיה או לתפיסתה, לשבש את החקירה, או שמניעת הפגישה דרושה כדי לסכל עבירה או כדי לשמור על חיי אדם.

לעניין זה נפסק כי "**מניעת פגישה בין עצור לבין עורך דינו הינה פגיעה קשה בזכות העצור. פגיעה כזו נסבלת רק כאשר הדבר חיוני מבחינתם של צורכי הביטחון והכרחי מבחינתה של טובת החקירה**" (בג"צ 6302/92 **רומחיה נ' משטרת ישראל**, פ"ד מז(1) 209 (27.1.1993)).

142. הנאשם לא העלה כל טענה כנגד חוקיות צווי מניעת המפגש ולא סתר את החזקה כי הטעמים להוצאת הצווים מכוח סעיף 35 לחוק המעצרים היו ענייניים וסבירים.

143. בתחילת חקירותיו הוסברה לנאשם זכותו להימנע מלהשיב על שאלות שעלולות להפלילו וכן נאמר לו כי באופן זמני, הוא מנוע מלהיפגש עם עורך דין (ת/29). על פי עדויותיהם של חוקרי השב"כ הצווים הוצאו על ידי ראש הצוות המכונה "נירו", שלא העיד בפנינו. בנסיבות אלה, לא יכולים היו חוקרי השב"כ שהעידו בפנינו, לפרט ולהתייחס לנימוקים שהובילו את ראש הצוות לקבל החלטה זו. יחד עם זאת, כולם שללו את הטענה כי מדובר היה באמצעי שנועד לשבור את רוחו של הנאשם. הם ידעו לומר מתוך חלקם ומעורבותם בנעשה, כי בשלב ראשון היה חשש כי הנאשם פעל מתוך מניע לאומני, והסתייע לשם כך באחרים, לכן חקירת השב"כ התמקדה בניסיון לאתר מעורבים ובפרט במאמץ לסכל פיגועים נוספים.

144. יודגש כי הודעת המניעה נמסרה לנאשם כבר במסגרת חקירתו הראשונה בבית החולים (ת/29), שם הוסבר לו כי לא יוכל להיפגש עם עורך דינו עד ליום 14.6.21 בשעה 16:00 והנאשם אישר כי הוא הבין את מה שנאמר לו. אף עיון ביתר החקירות אשר נערכו בשעה שמניעת המפגש הייתה בתוקף, מעלה כי הנאשם היה מודע היטב לזכויותיו ולכך שבשלב זה הוא מנוע מלפגוש עורך דין.

145. על ההחלטה לדחות מפגש עם עורך דין רשאי העצור לערור בפני נשיא בית המשפט המחוזי (ובהעדרו- בפני סגן נשיא) מכוח סעיף 35(ה) לחוק המעצרים. על החלטת בית המשפט ניתן

להגיש ערר ברשות לבית המשפט העליון. משמע, בפני הנאשם או מי מטעמו, פתוחה הייתה הדרך לתקוף את חוקיות הצווים ולהשיג על הטעמים שעמדו בבסיסם, באמצעות העמדתם למבחן שיפוטי. לא הונחה בפנינו כל החלטה ממנה ניתן ללמוד כי הצווים נבחנו ונמצאו כבלתי מוצדקים. (המאשימה טענה בסיכומיה כי לא הוגש כל ערר כנגד ההחלטות לדחות את המפגש וההגנה לא חלקה על כך).

בנסיבות אלה, וכל עוד לא נקבע אחרת, דחיית המפגש עם עורך הדין לא היוותה אמצעי פסול שכל מטרתו הייתה לחלץ הודאה מהנאשם. (ראו בהקשר זה את פסקי הדין שניתנו בע"פ 8457/15 **מדינת ישראל נ' ווזווז** (01.11.2018) ובע"פ 7090/15 **ח'ליפה נ' מדינת ישראל** (25.08.2016)).

146. עוד יש לזכור כי גם לו התקבלה הטענה בנוגע לפגם שנפל בדחיית המפגש עם עורך הדין, הרי שהיה בכך כדי להשליך על ההודאות שנגבו במהלך התקופה בה נמנע מהנאשם להתייעץ עם עורך דינו. כאמור לעיל, גם לאחר ההתייעצות, המשיך הנאשם לדבוק בגרסה שמסר מלכתחילה, עובדה שמצביעה אף היא על כך שמתן ההודאות היה מתוך רצון חופשי ולא דבק פסול בדרך בה נגבו ההודאות.
יש לציין כי לאחר שהוסרה מניעת המפגש, הדבר הודע לנאשם והוסבר לו שהודעה מתאימה תימסר לעורך דינו (ראו חקירה מיום 18.6.18- ת/53). הנאשם הבין כי הוא עתיד להיפגש בקרוב עם עורך דינו. למרות האמור, הוא השיב לשאלות החוקר ולא חזר בו מגרסתו. הנאשם דבק בהודאתו גם לאחר ההתייעצות עם עורך הדין וכאשר הוסברה לו זכותו להיפגש עם עורך דין בתחילת החקירה המשטרתית מיום 20.6.18 (ת/17), ויתר הנאשם על זכותו זו תוך שהבהיר "**לא אני לא רוצה אתמול בלילה היה אצלי עורך דין חאלד מחאגנה מאום אל פחם והתייעצתי עמו ואין צורך בכך**". לאחר מכן שב הנאשם במהלך החקירה על הודאתו, תוך שציין מפורשות כי דקר את הנערה מספר פעמים, במטרה לרצוח אותה.

147. אם כך, מניעת המפגש לפרק זמן של 7 ימים, נעשתה כדין ולא פגעה בזכויותיו החוקתיות של הנאשם. משכך, איננה יכולה להביא לפסילת ההודאות. התנהלות הנאשם לאחר ההתייעצות מלמדת כי מניעת המפגש לא פגעה באינטרס שבהבטחת קיומו של הליך הוגן ואין חשש כי בשל דחיית המפגש נפגמה יכולתו של הנאשם למסור את גרסתו מרצון חופשי. יחד עם זאת, מניעת המפגש היא אחד הנתונים שיש לשקול בעת שיבחן משקלן של ההודאות כראיה.

148. **לסיכום פרק זה, לא מצאתי כי הוכחו עילות שיש בהן כדי להביא לפסילת ההודאות, על פי כל אחד מן המסלולים הרלוונטיים: זה המעוגן בסעיף 12 לפקודת הראיות או מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.**

משקלן של ההודאות

149. הנאשם מבקש לקבוע כי גם אם תדחינה הטענות כנגד קבילות ההודאות הרי שאין ליתן להן כל משקל, מאחר והדברים שמסר הושמו בפיו על ידי החוקרים ואינם דברי אמת.

150. על פי הפסיקה ישנם שני מבחנים מצטברים לבחינת משקלה של הודאה: מבחן פנימי ומבחן חיצוני. "**המבחן הפנימי בוחן את משקלה של ההודאה לנוכח סימני האמת העולים ממנה "כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמסרים בה וכיוצא בהם סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באימון"... המבחן החיצוני עניינו בדרישה לתמוך את ההודאה בתוספת ראייתית מאמתת מסוג "דבר מה נוסף", שתכליתה להפיג את החשש שהנאשם הודה במעשים שלא ביצע. נקבע בפסיקה, כי ניתן להסתפק בכל סוג של ראיה, ישירה ונסיבתית כאחת, שיש בה כדי לאשר את תוכן ההודאה (ראו: ע"פ 6977/03 סארה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 19 (20.7.2009)). המבחן החיצוני בודק את ההודאה על פי סימני האמת החיצוניים לה, אשר יש בהם, לפי מבחני השכל הישר, כדי לשפוך אור על אמיתותה (עניין לוי, עמ' 234). שני המבחנים מקיימים ביניהם "מקבילית כוחות", באופן שככל שההודאה זוכה למשקל רב יותר, כך יידרש "דבר מה" בעל משקל קטן יותר; ולהיפך, ככל שמשקלה של ההודאה נמוך יותר, כך יהיה צורך בתוספת ראייתית בעלת משקל משמעותי יותר...**" (ע"פ 7090/15 **ח'ליפה נ' מדינת ישראל** (25.08.2016)).**"

המבחן הפנימי של ההודאות

151. כאמור, בגדר המבחן הפנימי, יש להתחקות אחר אלמנטים כגון הגיונה הפנימי של ההודיה, בהירות ההתנסחות, רצף הרצאת הדברים, השאלה האם הם מבולבלים אם לאו, וכיוצא בזה.

152. הודאותיו של הנאשם עומדות במבחן הפנימי. הן בעלות היגיון פנימי, רצופות ועקביות. בהודאותיו ניכרים סימני האמת. הנאשם מתוודה ומספר על המניע שהביא אותו לבצע את המעשה, האמצעים בהם הצטייד כדי להוציא את תכניתו אל הפועל, הוא משתף במחשבות שעברו בראשו ותכניותיו לפני ביצוע הדקירה כמו גם מדוע החליט להוציא לפועל את תכניתו בהזדמנות שנקרתה בפניו. הוא גם משתף בתכניתו להחליף את בגדיו לאחר הפיגוע ובתחושותיו לגבי כך שלא פעל על פי תכנית זו. בהודאותיו הוא מספר גם על המחשבות שחלפו במוחו בזמן שאיים על השוטרים באמצעות סכין הטפט ומתעניין במחירים שהוא עלול לשלם בעקבות תפיסתו.

153. על פי המזכרים וההודעות ניתן לראות כי הנאשם נחקר באווירה טובה, נשאל מה שלומו והשיב על כך בכל אחת מהפעמים, בשתפו גם כאשר חש כאבים. הוא הסכים לחשוף בפני החוקרים כבר בשלב ראשוני של החקירה, את קוד הגישה למכשיר הטלפון שלו, אף שהיה מדובר בקוד מורכב שהיה צורך להמחישו בציור ולולא פעל כך, יש להניח כי היה צורך להשקיע מאמצים רבים כדי לפצחו. מכאן, כי נדרשה מידה רבה של שיתוף פעולה מצד הנאשם והוא נכון היה לפעול בהתאם לה .

154. הנאשם עמד על גרסתו גם כאשר חוקריו הטילו בה ספק (בכל הנוגע למשל לסיפור שהתרחש בעת שאמו הגיעה להר הבית כדי להתפלל).

155. כאמור לעיל, הנאשם לא הודה מיד במעורבותו בדקירה. הוא הכחיש כל קשר אליה מיד עם מעצרו וגם בפתח חקירתו הראשונה שנערכה בשעה 13:35 בבית החולים (ת/29). עם זאת, כבר בשלב די מוקדם של החקירה, הוא הודה בביצוע הפיגוע, אך ניסה למזער את חומרת המעשה. הוא עטף את הסיפור במספר פרטים לא נכונים- בכל הנוגע לצבע קת הסכין, למועד בו נכנס לארץ והדרך בה הגיע לישראל. הנאשם לא הודה מיד כי תכנן פיגוע מטעמים לאומיים מראש, אלא ניסה לספק מניע אחר באומרו כי הנערה התגרתה בו. בהקשר זה בדה פרטי רקע, כאשר סיפר כי הנערה התגרתה בו בשל מוצאו, לאחר ששמעה אותו מתפלל בערבית. יש לציין בהקשר זה כי הנערה לא עומתה עם גרסה זו בחקירתה הנגדית, שכן גם לפי גרסתו הנוכחית של הנאשם לא התרחשה סיטואציה כזו. משמע, אין מחלוקת, שאף כאשר הנאשם הודה בדקירה הוא תיבל את גרסתו בתחילה בפרטים לא נכונים, אותם בדה מליבו.

156. באותה הזדמנות סיפר הנאשם גם כי הוא זרק את הסכין, ששימשה אותו בדקירה (ואשר בשלב זה טרם נמצאה), יחד עם התיק בו היו בגדים. לעניין זה, העיד כאמור המכונה

"מריאנו" כי רק בעקבות קבלת מידע זה מהנאשם, הורה לכוחות בשטח לחפש את הסכין וזו נמצאה בהמשך, בשיח סמוך לזירת הדקירה.

כאמור, הנאשם הטעה את חוקריו כאשר אמר שנכנס לישראל באותו יום דרך ירושלים. אלא שכאשר העמיד אותו החוקר על כך שהוא יודע את האמת, וכי מבדיקה שנערכה ידוע כי שהה באכסאל, הוא תיקן את עדותו והודה ששהה באכסאל כבר מחודש פברואר.

157. לאחר שחקירתו הופסקה בשעה 14:30, לצורך קבלת טיפול רפואי, חודשה החקירה בשעה 16:00, כשעה וחצי לאחר סיום החקירה הקודמת. במסגרת חקירה זו (ת/18), כבר מסר הנאשם הודאה מלאה ומפורטת, החל מכניסתו לישראל שלא כדין, המשך בפעולות אותן ביצע ביום הפיגוע, המניעים לביצועו, הסיבה בגינה בחר בנערה כקורבן, אופן ביצוע הפיגוע, ההימלטות מהזירה וכלה באירוע במהלכו ברח מהשוטרים שדלקו אחריו, הניף לעברם את סכין הטפט ונורה ברגלו. הנאשם סיפר כי בשלב הזה רצה להיות שהיד ואף אמר את דברי השהאדה.
הנאשם שיתף לגבי עברו וסיפר כי הפסיק את לימודיו בגיל 17 מכיוון שהתנהגותו בבית הספר הייתה אלימה. הוא הגיב באלימות כלפי מי שהעליב אותו ואף השתמש בסכין. כפי שניתן לראות, הנאשם "נידב" מידע מעבר לנחוץ לצורך הודאה מצומצמת במקרה שבו הוחשד, סיפר על מקרים קודמים בהם נכנס לישראל כדי לעבוד ועל מעורבותו באירועי דקירה אחרים.
כאשר התבקש לתאר את סדר יומו החל מיום לפני הפיגוע, מסר הנאשם השתלשלות מפורטת ומדויקת של מעשיו, לרבות, התייחסות לאנשים שעימם שוחח, מתי אכל וכיוצ"ב. הוא שיתף בפתיחות בפרטים, אך מבלי לחשוף שמות של מי שהיה עלול להסתבך כתוצאה מקשריו עימו: מי שעבד או לן עימו, חברתו, עימה שוחח בטלפון וכדומה. משמע, הנאשם עצמו החליט אילו פרטים לחשוף ואילו לא, כשהטעם לאי חשיפת השמות שאותם בחר לא לציין הוא ברור.

במהלך ההודאה ניכרו סימני האמת בגרסתו. כך למשל לפני שהחל בתיאור הדברים ביקש הנאשם לדעת מה העונש הצפוי לו והשיב על השאלות למרות שלא קיבל תשובה לתהייה זו. הוא תיאר לא רק את מעשיו אלא גם את תחושותיו, כוונותיו ושאיפותיו, כאשר הסביר מדוע בחר לנהוג כפי שנהג. לדוגמא, הנאשם הסביר מדוע חיכה שהנערה תשב, לפני שדקר אותה, מצב בו היא לא תוכל להתנגד וסיכוייו לגרום למותה יהיו גבוהים יותר והוסיף: "**כי רצה לבצע את הפיגוע בצורה מוצלחת ולא רצה לפשל**". בסוף ההתוודות המפורטת הביע הנאשם

חשש שמעשיו יסבו נזק להוריו וביקש לדעת האם ביתם כבר נהרס. על כך השיב לו החוקר בשלילה. הוא גם התעניין בשלומה של הנערה.

כפי שיפורט בהמשך, גם במסגרת ההודאה בחקירה השנייה, ידע הנאשם למסור פרטים מוכמנים, אשר מתיישבים עם גרסת הנערה ויתר הראיות בתיק, כגון העובדה שהנערה ישבה בזמן שנדקרה, אופן ומיקום הדקירה הראשונה (מלמעלה למטה לכיוון הצוואר ועצם הבריח), התנהלותה של הנערה לאחר הדקירה הראשונה והעובדה שלאחר שניסתה להימלט נדקרה הנערה עוד מספר פעמים בגבה.

בהמשך היום נחקר הנאשם במסגרת עדות משטרתית, ואף במסגרתה מסר בפני החוקר גרסה אשר הינה זהה במהותה בכל הנוגע למניע שהביא אותו לבצע את הפיגוע, דקירת הנערה ובריחתו מהזירה תוך זריקת הסכין לשיח בקרבת מקום.

העובדה כי כבר בחקירות אלו, אשר נערכו זמן קצר ביותר לאחר מעצרו, מסר הנאשם גרסה מלאה ומפורטת, במסגרתה אף הפנה לפרטים מוכמנים רבים, יש בה כדי ללמד על אמיתות גרסתו.

158. כפי שניתן לראות מהחקירות שאליהן התייחסתי לעיל ומיתר חקירותיו של הנאשם, הנאשם ענה בהרחבה לשאלות החוקרים, שאל אותם שאלות והעלה סברות שונות מיוזמתו. בין היתר, כבר במסגרת חקירתו השנייה, מסר הנאשם מיוזמתו כי טעה עת זרק את התיק עם הבגדים ואת הסכין כאשר נמלט מהזירה, שכן במחשבה שניה יכול היה להחליף בגדים ולהסתיר את הסכין, כך שלא היו חושדים בו. בנוסף, לאחר שנשאל האם הסכין בה השתמש לביצוע הפיגוע יכולה להרוג והשיב בחיוב, הוסיף הנאשם מיוזמתו, כי בזמן שנמלט מהזירה ראה את כתם הדם על סכין והבין כי זו לא חדרה לגופה של הנערה עד הסוף.

159. הנאשם לא חשש לסרב לענות על שאלות שהציגו בפניו החוקרים, כאשר הייתה לו סיבה לעשות כן. כך, בין היתר, במסגרת חקירתו מיום 12.6.18 (ת/27), אשר נערכה כשהנאשם עדיין מאושפז, נשאל הנאשם על האנשים איתם התגורר בארץ, אולם השיב כי לא הכיר את אותם אנשים, כי אין לאותם אנשים קשר אליו וכי הוא אינו מעוניין לספר אודותיהם. חרף הערות החוקר כי גרסה זו של הנאשם, שלא הכיר כלל את מי שישן עימו וכי אכל לבדו את ארוחות "איפטר" של צום הרמאדאן, איננה סבירה, הנאשם התעקש ועמד על תשובותיו כשהוא מסרב לסבך אחרים בפרשה או בביצוע עבירות אחרות. במסגרת חקירתו מיום

21.6.18 (ת/54), שלל הנאשם כל קשר לאירועים ביטחוניים אחרים שהתרחשו באותה תקופה באזור ולא פוענחו, לרבות דקירת נהג אוטובוס כחודשיים קודם לכן. למותר לציין כי התנהלות זו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם אדם המעוניין "לרצות" את חוקריו ולמסור להם כל מידע שיבקשו, אמיתי או בדוי, ואף איננה מתיישבת עם הטענה כי חוקריו שמו מילים בפיו, תוך הפעלת איומים ולחץ.

המבחן החיצוני לקביעת מהימנות ההודאות

160. במסגרת המבחן החיצוני נדרש בית המשפט לברר האם יש להודיה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודיה עצמה, כלומר, האם קיים "דבר מה נוסף", אשר מחזק את האמור בהודיה. **"אחד המבחנים החשובים להערכת משקלה של הודיה הוא מידת ההתאמה או אי ההתאמה בין תוכן ההודיה לבין פרטי האירוע העברייני. מבחן זה עשוי לפעול הן לחיזוקה של ההודיה והן להחלשתה. כאשר נכללים בהודיה פרטים מוכמנים, אשר מי שלא היה מעורב באירוע העברייני לא אמור לדעת אותם, יש בכך משום חיזוק רב ערך לאמיתותה של ההודיה... ידיעת פרטים מוכמנים נחשבת לחיזוק איכותי במיוחד, עד כי נקבע בפסיקה שהיא עשויה לעלות כדי סיוע (ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פיסקה 26 ([פורסם בנבו], 11.5.06)). עם זאת, חשוב להבהיר, כי עשויות להיות דרגות שונות של ידיעת פרטים מוכמנים, ובהתאם עשוי להשתנות משקלו של נתון זה...**

כאמור, השוואת ההודיה למציאות עשויה גם להחליש את משקלה של ההודיה. כך יקרה כאשר מתגלים סתירות או פערים ממשיים בין ההודיה לבין המציאות האובייקטיבית, הנלמדת מנתונים חיצוניים להודיה ... עם זאת, לא בכל מקרה בו ישנן אי התאמות בין ההודיה למציאות יביא הדבר לשלילה מוחלטת של כוחה הראייתי של ההודיה." (ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב (18.10.2010)).

161. בהודעתו ת/18 מיום 11.6.18 בשעה 16:00, מסר הנאשם כי ביצע את הפיגוע ממניע לאומני, וציין את שמות חבריו, שנהרגו באזור חווארה. באותו מעמד מסר הנאשם לבקשת החוקרים את הקוד לפתיחת מכשיר הטלפון שלו. מכשיר הטלפון של הנאשם נפרק מאוחר יותר, באמצעות הקוד שמסר (ת/46). ב- 20.6.18 נשאל הנאשם לגבי חשבון הפייסבוק שלו והוצאו משם הפוסטים שהעלה בתמיכה בחבריו שנהרגו (ת/7) ובתאריך 25.6.18 נערכה בדיקה כדי לאמת את טענות הנאשם, באשר לנסיבות הריגתם של חבריו על ידי החוקר רושרוש (ת/6). משמע, החוקרים לא יכולים היו לדעת מה היה הרקע למעשיו של הנאשם ומי הם חבריו שנהרגו ואשר מותם היווה מניע למעשיו. פרטים אלה נמסרו מיוזמתו של הנאשם ואין עליהם

מחלוקת גם היום. לא מדובר בפרט זניח, אלא בהסבר שנתן הנאשם לרצונו לבצע פיגוע ולשנאתו כלפי אנשים דתיים (מתנחלים כלשונו).

162. הנאשם סיפר בהודאותיו הראשונות כי הגיע לעפולה בקו 47, פרט שהיה בידיעתו שלו. בחוקריו אף הוטח במהלך חקירותיהם הנגדיות כי לא בדקו פרט זה ולא בחנו את מסלול הנסיעה של הקו. קרי, סיפורו של הנאשם בהודאותיו מתובל בפרטים שנמסרו מיוזמתו ומרצונו הטוב ושאין עליהם מחלוקת.

163. כך גם התיאור שמסר הנאשם בכל הנוגע לקורותיו לאחר הדקירה, מגעיו עם נהג המונית, חילופי הדברים ביניהם ומהלך העניינים עד שנעצר, כל אלה תואמים את יתר הראיות, ומעלים בבירור כי סיפר את האמת.

ידיעת פרטים מוכמנים

164. חיזוק ממשי לאמיתות הודיית הנאשם בחקירותיו, הינה העובדה כי במסגרתן, ובעיקר במסגרת חקירותיו הראשונות, אשר נערכו זמן קצר ביותר לאחר שהגיע לבית החולים, מסר הנאשם מספר פרטים מוכמנים, עליהם לא יכול היה לדעת אלמלא נכח בזירת הפיגוע והיה מעורב בו.

165. כבר במסגרת חקירתו הראשונה בבית החולים (ת/29), אשר נערכה בחדר המיון בשעה 13:35, זמן קצר ביותר לאחר הגעת הנאשם למקום, הודה כאמור הנאשם בדקירת הנערה. הנאשם נשאל היכן זרק את הסכין והשיב כי זרק אותה ליד התיק שלו, כאשר בתיק היו בגדיו.

166. פרטים מוכמנים אלו שמסר הנאשם הינם משמעותיים ביותר, שכן, בהתאם לעדותו של החוקר המכונה "מריאנו", אשר ניהל את החקירה, בעקבות תשובה זו של הנאשם הוא הנחה את הכוחות בשטח לחפש את הסכין הגדולה. לעניין זה העיד כאמור: "**תוך כדי החקירה שאני מנהל בבית החולים אותר התיק. בשלב הזה, לא אותרה הסכין. כשהוא מתחיל למסור את הגרסה שלו שהוא זרק את התיק בסמוך לאיזשהו שיח, אני שואל אותו איפה הסכין והוא אומר שזה ליד התיק. בשלב הזה, אני זוכר שהעברנו מידע מהחקירה לשטח להמשיך בחיפושים באיזור שאותר בו התיק, ואז אותרה שם הסכין. זה מה שאני אומר**".

167. העובדה שבעקבות תשובת הנאשם אכן נמצאה הסכין הגדולה בקרבת זירת הפיגוע (וראו לעניין זה עדותו של אלון שלו וכן דו"ח מסכם חקירת מז"פ (ת/3), בו נרשם כי הסכין הגדולה נמצאה כ-35 מטרים מדרום לתחנת האוטובוס), מהווה אם כן פרט מוכמן איכותי ובעל משקל רב. כן עלה מעדויות השוטרים שערכו את החיפוש כי הם קיבלו הוראה לערוך את החיפוש שם, בהתאמה למה שהעיד המכונה "מריאנו".

168. כשעה וחצי לאחר חקירתו הראשונה, ולאחר שעבר טיפול רפואי, נחקר הנאשם שנית ע"י החוקר המכונה "ברדה". במסגרת חקירה זו מסר הנאשם גרסה מלאה, אשר כללה מספר רב של פרטים מוכמנים.

169. ראשית, סיפר הנאשם כי החליט לבחור בנערה כקורבן משום שהייתה לבושה "כמתנחלת". בהמשך הבהיר הנאשם כי מבחינתו קיים הבדל בין מתנחלים ובין יהודים "רגילים". כאשר נשאל מה כוונתו ביהודים "רגילים" השיב הנאשם כי כוונתו ליהודים חילוניים. אף במסגרת העדות משטרתית שמסר הנאשם, אשר נערכה בבית החולים (ת/16), תיאר הנאשם את הנערה כ"דתייה ומתנחלת".

170. בענייננו, אין מחלוקת כי הנערה הינה דתייה, אשר בהתאם לעדותה הייתה בדרכה ביום הפיגוע לאולפנת רעיה בבית אל. העובדה כי ניתן היה לזהות את הנערה כ"דתייה", אף עולה מהודעותיהם של העדים אשר סייעו לנערה עת הגיעה לבקש עזרה סמוך לסניף ארומה (ראו לצורך העניין הודעת מנשה ברוך (ת/73), אשר תיאר כי הבחין "**בבחורה כבת 20 דתייה היא הייתה עם מטפחת ככל הנראה שנפלה מראשה**").

העובדה שהנאשם ידע, אם כן, לתאר את קורבן הדקירה כ"מתנחלת" או כדתייה, מהווה אף היא פרט מוכמן בעל משקל ממשי.

בהקשר זה יש לומר כי התייחסותו של הנאשם לחוקר חובש הכיפה שהתלווה לחוקריו, מהווה חיזוק נוסף לגרסתו, שלפיה, הוא בחר בנערה כקורבן, בשל כך שהמראה החיצוני שלה העיד על היותה דתיה ולגבי שנאתו ליהודים דתיים.

171. בהמשך חקירתו פירט הנאשם את האופן בו ביצע את הפיגוע. הנאשם סיפר כי המתין לרגע בו הנערה תשב (שכן סבר כי כך יש סיכוי גבוה יותר לגרום למותה), ולאחר מכן דקר אותה מלמעלה למטה לכיוון הצוואר ועצם הבריח בצד שמאל. הנאשם הוסיף כי לאחר הדקירה

הראשונה נעמדה הנערה, צעקה וניסתה לברוח, וכאשר סובבה את גבה לכיוונו, הוא הוסיף ודקר אותה כ- 4 -5 פעמים בגבה. בהודעתו מיום 17.6.18 סיפר הנאשם כי הנערה התיישבה והחלה לקרוא בספר.

172. הפרטים שמסר הנאשם לעניין האופן בו ביצע את הפיגוע, תואמים ברובם המוחלט את הגרסה שמסרה הנערה בעדותה וכן את התיעוד הרפואי בעניינה. כזכור, בעדותה סיפרה הנערה כי היא התיישבה בתחנה לאחר זמן מה, כאשר מרבית הממתינים כבר לא היו במקום. לאחר שהתיישבה בתחנה והחלה לקרא בספר, התקרב אליה מישהו והיא חשה כאב חזק בכתף שמאל, אז הרימה את מבטה וראתה אדם עומד מולה עם סכין. בשלב זה היא התרוממה והחלה לרוץ לכיוון קפה ארומה. כעולה מהתיעוד הרפואי בעניינה (ת/21), התקבלה הנערה בבית החולים כשהיא סובלת מ- 9 דקירות בבית חזה, בטן עליונה וכתף שמאל.

יוצא, אם כך, שהנאשם ידע לומר פרטים רבים רלוונטיים, המעידים ללא ספק על כך שהודאתו היא אמת. סממני האמת הללו, כוללים לא רק את המראה החיצוני של הנערה והאופן בו נפגעה, אלא גם את מעשיה בדקות שקדמו לדקירתה. מדובר בפרטים בעלי משמעות רבה, שכן הם תואמים להפליא את סיפורה של הנערה.

מה מקור הידיעה של הפרטים המוכמנים ויתר הפרטים שמסר הנאשם במסגרת הודאותיו

173. הנאשם לא מסר גרסה ברורה ועקבית בשאלה האם בדה את סיפור ההודאה מליבו או שקיבל את הפרטים מחוקריו. במהלך עדותו, ככל הנראה מתוך הבנה כי בהודאותיו נכללו פרטים מוכמנים, המעידים עליו כמי שביצע את הפיגוע, טען הנאשם כי החוקרים הם שהכתיבו לו את פרטי ההודאה, תוך שהפעילו עליו לחץ נפשי בלתי נסבל ואיימו עליו בהריסת ביתו. גרסה זו, איננה מתיישבת גם עם דברים אחרים שטען הנאשם, שלפיהם, חלק מהפרטים שנרשמו בזכד"ים כלל לא נאמרו. לא ברור גם אם החוקרים הם ששמו את הדברים בפיו מדוע כללו הודאותיו פרטים לא מדויקים, כגון צבע קת הסכין הגדולה. משמע, מחד טען הנאשם כי הגרסה שמסר הושמה בפיו ע"י החוקרים, תוך שימוש באמצעים פסולים, ומאידך טען כי בפועל הזינו אותו החוקרים גם במידע שגוי, ללא כל הסבר הגיוני לכך.

174. לא זו אף זו, בעדותו הבהיר הנאשם לא פעם כי למעשה נשאל על ידי החוקרים "שאלות פתוחות". כך טען כי החוקרים שאלו אותו מה היה צבע הסכין הגדולה ולא שמו בפיו את

התשובה: "**הם שאלו אותי מה הצבע של הסכין ואמרתי כחולה**" (עמ' 327 לפרוטוקול). לאמיתו של דבר, הנאשם השיב בחקירתו הראשונה כי צבע הסכין הוא ירוק, ודומה כי איננו מבחין או מדייק בתיאור הצבעים. הנאשם המשיך ותיאר כיצד התנהלה החקירה בנושא מיקומם של הסכין והתיק שנשא עליו: " **...ואז שאל אותי איפה זרקת את הסכין ואמרתי לו בין העשבייה, הצמחייה, ואז אמרתי שיש תיק שם, אמרתי להם גם את התיק זרקתי לשם ואז הוא שאל אותי איפה זרקת את הסכין ואת התיק ואמרתי להם זרקתי את שניהם לכיוון הצמחיה. ...שניהם ...שניהם ביחד**" (עמ' 327, ש' 24 -31 לפרוטוקול). ניתן ללמוד מן המתואר כי לא זו בלבד שהחוקרים לא שמו בפיו את הגרסה שעליה התבססה הודאתו, אלא שהנאשם מיוזמתו שיתף את חוקריו כי פרט לסכין הוא השליך גם את תיקו באזור. יתרה מכך, הטענה כי החוקרים שמו בפי הנאשם עובדות שאינן מדויקות (כמו צבע הסכין), ולא ניסו גם לתקן את התייחסותו לשאלה זו בהמשך החקירות, היא בלתי סבירה.

175. טענה נוספת שהעלה הנאשם בהקשר זה אף היא דינה להידחות. הנאשם טען בעדותו כי את הפרט הנוגע לכך שהנערה קראה בספר כשישבה בתחנה הוא שמע מהחוקר. לגרסתו, החוקר שאל אותו האם הנערה קראה ספר לפני שדקר אותה או לא: "**בחקירה הוא שאל אותי למה דקרת אותה כשהיא יושבת אז אמרתי לו שאני הייתי הולך בסביבה ועשיתי סיבוב והוא שאל אותי יושבת היה לה ספר או לא היה לה ספר? אז אמרתי היה לה ספר ואז התחלתי לבדות סיפור**" (עמ' 330, ש' 1 -3 לפרוטוקול). משהתבקש הנאשם להסביר כיצד ידע להשיב לחוקר כי הנערה קראה ספר, השיב: "**כן. הם היו מדברים אני מבין קצת עברית. כשאמר מילה ספר אני ניתפסה לי המילה ואז אני, ואז הייתי אומר להם מה שהם רוצים לשמוע, מה שהם מעוניינים לקבל.** (עמ' 330, ש' 13 -15 לפרוטוקול). מתשובתו זו האחרונה ניתן להסיק כי לגרסת הנאשם הוא שמע את החוקרים מדברים בעברית והבין כי הנערה קראה ספר, משמע, הדברים לא נכללו בשאלה שהופנתה אליו, כפי שטען מלכתחילה. למותר לציין כי גם סוגיה זו לא הוטחה בחוקרים ואיש מהם לא נחקר בשאלה האם סיפק לנאשם את פרט המידע הנ"ל.

176. חיזוק נוסף למסקנה כי הטענה שהנאשם ידע את הפרטים שסיפר בהודאותיו רק מתוך מה שאמרו לו חוקריו היא בדויה ואין לה בסיס, ניתן למצוא בתשובות הנאשם ביחס לדברים בהם לא הודה. הנאשם נחקר אודות האפשרות שהיה מעורב בדקירתו של נהג אוטובוס בעפולה, אירוע שהתרחש כחודשיים לפני דקירת הנערה. בתגובה סתר את עצמו והשיב: "**לא אני איך אני יודע? שאני אפתח סיפור לפתוח דלת כאילו חדשה ולהתחיל לספר סיפורים נוספים?**" (עמ' 358, ש' 5 -6 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף: "**אם הייתי מודה הייתי צריך**

להמציא סיפורים. מאיפה אני אביא סיפורים", מבלי שהסביר מדוע החוקרים לא סייעו בידו לבנות סיפור, כפי שעשו, לטענתו, בכל הנוגע לדקירת הנערה.

177. יש לומר כי הטענה לפיה החוקרים שמו דברים בפיו של הנאשם לא עלתה קודם לכן בצורה מפורשת וברורה. החוקרים לא עומתו בחקירותיהם הנגדיות עם טענה זו ועם התזה שלפיה הנאשם למד מהם מה התרחש בפועל. גם לא הוכח כי מי מהחוקרים הרלוונטיים ידע בעת שנגבו ההודעות את הפרטים שלפי הנטען נמסרו לנאשם במהלך חקירתו. יש לציין כי לגבי מקום זריקת הסכין העיר החוקר מיוזמתו במהלך חקירתו כי בשעת גביית ההודאה הסכין עדיין לא נתפסה כלל.

178. עדותו של הנאשם, גם בהקשר זה לא הייתה אמינה והובאה בצורה מבולבלת. הנאשם, שידע להבחין לאורך עדותו בין שוטרים לבין אנשי הביטחון או המודיעין כפי שכינה אותם, לא מסר גרסה אחידה לגבי זהות אלה ששמו דברים בפיו. בתחילה אמר כי אנשי המשטרה הם אלו שסיפרו לו מה קרה, בזמן שצעקו עליו כי שחט נערה, כאשר עצרו אותו. מיד לאחר מכן סיפר כי השוטרים סיפרו לו מה התרחש מרגע המעצר ועד חדר המיון (עמ' 320 לפרוטוקול). בהמשך סיפר כי את כל הפרטים לגבי הנערה הוא שמע מהחוקרים בבית החולים לפני הטיפול והצילום וכי החקירה עצמה הייתה לאחר הטיפול. כשנתבקש לתאר את מהלך החקירה הוא סיפר שבחדר נכחו 3 חוקרים, אחד מהם רשם, (האחרים עמדו ליד החלון והדלת), ואז נתנו לו את הפרטים (עמ' 321 לפרוטוקול). ניתן לראות כי הנאשם מבקש לשכנע בעדותו כי למד מהשוטרים ו/או מהחוקרים שלקחו חלק בחקירה הראשונה, על כל פרטי האירוע. למרות זאת, כאמור, לא נעשה כל ניסיון במהלך חקירותיהם הנגדיות להטיח בהם טענה זו ולא ברור עד כה, מה היא טענתו: מי מהשוטרים/חוקרי השב"כ גילה לו פרטים שלא היו בידיעתו, ואילו פרטים סיפר כל אחד מהם ובאיזה שלב.

179. קיימות אם כך ראיות רבות התומכות בגרסת ההודיה והעונות על הדרישה של "דבר מה נוסף". יש לבחון, עם זאת, האם קיים "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר" שיש בהם כדי להפחית ממשקל הראיה.

> "... **כאמור, המטרה היא לבחון האם ההודאה מתיישבת עם הראיות החיצוניות הקיימות, הן כבסיס להרשעה והן כבסיס לזיכוי. טול למשל מקרה בו נאשם מוסר בהודאתו היכן טמונה הגופה, והיא אכן נמצאת שם – זוהי ראיית "דבר מה נוסף" חזקה. בנבדל, אם נאשם מפרט בהודאתו את**

דרך גרימת המוות, למשל בחניקה, אך נתיחת הגופה מעלה שהמנוח נפטר כתוצאה מחניקה ומטביעה – מדובר ב"דבר מה חסר". אחרון, אם נאשם מוסר בהודאתו היכן טמונה הגופה, והגופה נמצאה במקום אחר – לפנינו מקרה של "דבר מה סותר". ודוק, כשם שאין בקיומו של "דבר מה נוסף" כדי להבטיח הרשעה – כך אין בקיומם של "דבר מה סותר" או "דבר מה חסר" להוביל בהכרח לזיכוי. תפקידו של בית המשפט לבחון את המכלול על פי הכלל במשפט הפלילי של "הספק הסביר". (ע"פ 6296/13 **אדריס נ' מדינת ישראל** (22.03.2015)).

180. ההגנה סבורה כי הודאת הנאשם איננה מתיישבת עם המציאות בכמה עניינים:

א. **מספר הדקירות**- הגרסה שמסר הנאשם במסגרת הודעתו ת/18 שלפיה, לאחר הדקירה הראשונה דקר את הנערה עוד 4 -5 פעמים איננה עולה בקנה אחד עם הממצאים הרפואיים, מהם עלה כי הנערה נדקרה בפועל 9 פעמים. יחד עם זאת, בהמשך, שינה הנאשם את גרסתו, וכאשר נשאל על ידי החוקר בוטרוס רושרוש (בהודעה ת/17) כמה פעמים דקר את הנערה השיב "**לא זוכר כמה פעמים דקרתי אותה עם סכין אבל זה היה כמה פעמים**". מעבר לכך, לא מדובר בסתירה הפוגמת במשקל הראיה. לא ניתן לצפות ממי שביצע רצף של דקירות לדעת בוודאות מה היה מספר הדקירות בפועל. מגרסתו של הנאשם עלה בבירור כי הוא מודה בכך שדקר את הנערה פעמים לא מועטות, שמספרן עולה על 2 או 3 דקירות. יתרה מכך, עצם העובדה כי הנאשם ידע לתאר כי ביצע את הדקירה הראשונה כאשר הנערה יושבת, מלמעלה למטה לכיוון הצוואר ועצם הבריח בצד שמאל, וכי לאחר שניסתה לברוח הוא הוסיף לדקור אותה מספר נוסף של דקירות בגבה, כל אלו מהווים פרטים מוכמנים, עליהם יכול היה הנאשם לדעת רק בשל היותו הדוקר.

ב. **צבע הסכין**- סתירה משמעותית לראיות האחרות טמונה בתשובת הנאשם כי צבע הסכין, שבאמצעותה דקר את הצעירה היה ירוק כשבפועל מדובר בקת בצבע עץ. כפי שפורט לעיל, בהודאתו הראשונה, הודה הנאשם אמנם בדקירה, אך מסר לצד זאת פרטים לא מדויקים. הוא שיקר לגבי המועד והדרך שבהם הגיע לישראל, בהמשך תיקן ונתן גרסה מפורטת ומלאה, שגם היום הוא איננו חוזר בו ממנה. כך גם טען בהודעתו זו כי הנערה התגרתה בו, ולכן דקר אותה, פרט שגם עליו איננו עומד עוד. יוצא, כי חרף הודאתו של הנאשם בשלב ראשוני של החקירה בדקירה, הוא ניסה למזער את חומרת מעשיו, ומסר פרטים שאינם נכונים. לעומת זאת, בכל חקירותיו הבאות, הוא מסר גרסה עקבית ונחושה.

בכל הנוגע לסכין, זו לא הוצגה פיזית לעיני הנאשם ויש להצטער על כך. גם אם הסכין נשלחה לבדיקה, לא הייתה מניעה להציגה בפניו לאחר הבדיקה. יחד עם זאת, כאשר הוצגה בפניו תמונת הסכין הוא אישר שזו הסכין שבאמצעותה דקר את הנערה. תמונת הסכין בעותק שהוגש לבית המשפט כנספח לת/17 איננה בצבע. החוקר בוטרוס רושרוש העיד עם זאת, כי הציג לנאשם במהלך החקירה תמונה צבעונית, והלה זיהה את הסכין. על כל פנים, גם אם נצא מתוך הנחה שלנאשם הוצגה תמונה בשחור לבן, המראה של הסכין מאפשר לזהותה, ללא קושי. מדובר בסכין גדולה, עם להב רחב וסימנים על הקת (3 מסמרים).

ג. **התקרית בה הושפלה אמו של הנאשם בדרך לתפילה בהר הבית**- לטענת ההגנה, סיפור התקרית בדרך להר הבית לא היה ולא נברא, מדובר בעוד פרט שבדה הנאשם מליבו כדי לרצות את חוקריו, או הושם בפיו על ידי החוקרים.
הוריו של הנאשם זומנו להעיד כעדי הגנה ובעדויותיהם שללו את הטענה כי אמו של הנאשם נכנסה לישראל אי פעם בעבר.

אמו של הנאשם, הגב' שיפא שינאווי סיפרה בעדותה כי מעולם לא נסעה לירושלים ולמעשה לא יצאה מגינין: "**אני בחיים שלי לא ביקרתי באל אקצה ולא נסעתי לשם. אני לא יצאתי לאל אקצה, לא נסעתי. המקסימום אם אני יוצאת מהבית זה לשכנים או למשפחה שלי**" (עמ' 425, ש' 21 -23 לפרוטוקול).
האם, שעדותה הייתה מגמתית ונועדה לסייע לבנה להיחלץ מן הצרה, השיבה בחקירתה הנגדית כי גם הגרסה לגבי חבריו של הנאשם איננה נכונה: "**נור הוא לא מספר את האמת כי לא היו לו חברים שנהרגו**" (עמ' 428, ש' 3 לפרוטוקול). זאת למרות שבפייסבוק של הנאשם נמצאו ראיות ברורות לכך שגרסה זו היא אמת, והנאשם העלה אותה בשלב מוקדם של החקירה, תוך מסירת פרטים מלאים ומדויקים אודותיהם.

גם אביו של הנאשם, מר טאהר שינאווי, שלל את הגרסה שלפיה הנאשם נלווה אי פעם לאמו, כשזו נסעה להתפלל באלאקצה: לדבריו: "**הבן שלי לא נסע לאל אקצה וגם אשתי לא היתה באל אקצה. בכלל היא לא הלכה לשם. אין לנו בעיות עם אף אחד. אצלנו מקובל שהאישה לא יוצאת בלי רשות בעלה או בלי ידיעתו ...** " (עמ' 435, ש' 14- 16 לפרוטוקול).

נוכח גרסת ההורים ניסו החוקרים לברר עם הנאשם האם מסר להם גרסת אמת, (התנהלות שאיננה עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם, שלפיה החוקרים לא התעניינו בגילוי האמת ואף

הכתיבו לו גרסה שקרית). החוקר בוטרוס רושרוש הקשה עליו בחקירה (ת/17), חזר ושאל אותו מדוע שהוריו ישקרו בנקודה זו. למרות שהייתה לנאשם אפשרות בשלב זה לשנות את גרסתו (בפרט לאור טענתו כי המדובבים לחצו עליו לומר שמדובר בסיפור שיקרי), הוא בחר להיצמד לגרסה שמסר וטען כי הוריו מגוננים עליו. יש לציין כי הודעתו ת/17 – הודעתו האחרונה של הנאשם, ניתנה לאחר שהתייעץ עם עורך דינו.

הטענה כי סיפור התקרית בירושלים לא התרחש והומצא על ידי הנאשם או נאמר לו על ידי החוקרים היא חסרת היגיון, גם מן הטעם שהנאשם כבר מסר מניע לאומני למעשיו, וסיפור אל אקצה לא הוסיף דבר לעלילה.

נוכח האמור, אינני נותנת אמון בעדותם המגמתית של הוריו של הנאשם, שכל מטרתה הייתה להרחיקו מאחריות לביצוע הפיגוע המיוחס לו ומעדיפה את הגרסה שמסר הנאשם בהודאותיו.

ד. **מסלול קו האוטובוס ומיקום התחנה בה ירד הנאשם בעפולה**- נושא נוסף, לגביו הרחיב ב"כ הנאשם בסיכומיו ובחקירות הנגדיות של חוקרי הנאשם, הינו שאלת השעה בה הגיע הנאשם לעפולה, התחנה בה ירד ומה ראה בזמן נסיעתו באוטובוס.

הנאשם טען כי הגיע לעפולה מאכסאל באוטובוס - קו 47. מר מוסא שיבלי, שהובא כעד הגנה, נהג ביום האירוע בקו 47 מאכסאל לעפולה, באוטובוס של חברת סופרבוס. לפי עדותו, (עמ' 398 -405 לפרוטוקול והודעתו במשטרה **נ/1**), הוא נהג במיניבוס שיצא בשעה 10:55 מאכסאל, והגיע לתחנתו הסופית- התחנה המרכזית בעפולה- בסביבות השעה 11:30. העד, שכבר איננו עובד כנהג אוטובוס, לא זכר לומר מה היה מסלול הנסיעה של קו 47 בתוך עפולה, לא ידע איפה נדקרה הנערה ולא יכול היה לומר האם יש לקו 47 תחנה בסמוך לזירת האירוע.

עד ההגנה האדריכל מר עומר מחאג'נה קבע בחוות דעתו כי לקו 47 יש 3 תחנות הורדה בלבד בעפולה לפני התחנה הסופית שהיא התחנה המרכזית. אף אחת מהן איננה התחנה בה המתינה הנערה לאוטובוס. מכאן, שלא יתכן כי הנאשם ירד בתחנה בה המתינה הנערה או ראה אותה מהאוטובוס ולכן ירד שם. המומחה לא ציין בחוות דעתו על סמך מה הוא יודע את פירוט התחנות אליהן התייחס בחוות דעתו. על כל פנים הוא לא נחקר בחקירה נגדית אודות חלק זה של חוות הדעת. בהתאם לחוות הדעת, כאמור, קו 47 עוצר בארבע תחנות

בתוך העיר עפולה, שהאחרונה שבהן היא התחנה הסופית, אך לפניה קיימות שלוש תחנות הורדה, לרבות בכיכר העצמאות, במרכז העיר.

חרף המאמץ הרב שהשקיעה ההגנה כדי לברר מה הוא מסלול הנסיעה של קו 47 ומה היא שעת ההגעה של האוטובוס לעפולה במטרה להצביע על קושי לכאורה בין נתונים אלה בהשוואה לגרסה שמסר הנאשם בהודאותיו, אין נפקות רבה להכרעה בהן.

ראשית, הנאשם עצמו לא ידע למסור בשום שלב מהי התחנה בה ירד בעפולה, באיזו שעה הגיע לעיר או מה המסלול בו צעד לאחר ירידתו מהאוטובוס. במסגרת המענה לכתב האישום נטען כי "**הנאשם מודה שהוא ירד בתחנת אוטובוס אבל לא יכול לומר באיזה תחנה ובאיזה כתובת בעפולה**". הוא אף הוסיף כי מאחר ונאמר לו שהמחסום נמצא באחד הכיכרות איפה שיש דקלים, הוא ירד שם בתחנה. תיאור זה איננו תואם תחנה מרכזית, אלא תחנה בתוך העיר באזור שמאפייניו דומים לזה שבו שכנה תחנת האוטובוס בה ישבה הנערה.

אמנם כתב האישום מפרט כי הנאשם ירד בתחנה בה ישבה הנערה, אך הראיות שהובאו לפנינו מלמדות כי הנאשם לא טען בצורה ברורה בחקירה כי ירד באותה תחנה, אלא סיפר שירד בתחנה כלשהיא בעפולה, כפי שהשיב גם בתשובה לאישום. לעניין זה מתבסס ב"כ הנאשם בסיכומיו על משפטים שנרשמו בזכ"דים ולפיהם "**הנדון עלה על קו 47 מאכסאל לעפולה וירד בתחנה בעפולה שם ראה נערה צעירה**" וכן "**הנדון ירד מהאוטובוס וראה את הנערה עומדת ליד התחנה**". אולם בפועל, לא ניתן ללמוד ממשפטים אלו ואחרים באופן חד משמעי כי הנאשם סיפר בהודאותיו כי הוא ירד מהאוטובוס באותה תחנה בה המתינה הנערה, אלא רק כי לאחר ירידתו מהאוטובוס בעיר עפולה ראה את הנערה. לכך יש להוסיף, כי לפי גרסת הנאשם הוא הסתובב בעפולה כרבע שעה לאחר רדתו מהאוטובוס ועד הדקירה, מכאן, שלפי גרסתו, הדקירה לא התרחשה מיד לאחר שירד מהאוטובוס.

רק בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי למעשה ירד בתחנה הסופית והאחרונה של הקו בעפולה וזאת בסתירה למה שמסר בתשובתו לאישום. מדובר בגרסה כבושה, שמטרתה הייתה לבסס את התזה כי גרסתו בחקירה איננה תואמת את המצב האמיתי, ויש לדחותה.

יתרה מכך, כאמור, הנאשם העיד כי הסתובב כעשר דקות עד רבע שעה בטרם דקר את הנערה. הוא גם הודה מפורשות בעדותו כי היה בסביבה בה התרחש הפיגוע בעת שזה התרחש. לדבריו, הוא שמע את ההמולה ולכן החל לברוח מן המקום. הוא אף אישר כי התיק

אשר נמצא במרחק של כ-200 מטרים מהזירה בה אירעה הדקירה, הינו תיקו האישי, אותו זרק במהלך מנוסתו כאשר החל להרגיש ב"אווירה מוזרה", כטענתו. כלומר, תהא התחנה בה ירד, אשר תהיה, אין מחלוקת כי הנאשם הגיע ממנה אל זירת האירוע.

עד ההגנה, האדריכל עומר מחאג'נה, העיד כי בהתאם לחוות דעתו (**נ/2**), המרחק בין התחנה המרכזית בעפולה לתחנה בה נדקרה הנערה הוא 800 מטר. בהתאם לבדיקה שערך המומחה, פרק הזמן להליכה בין התחנות עומד על 13 דקות. חוות הדעת נ/2 אינה נתמכת בראיות כלשהן לגבי השעה בה הגיע הנאשם לעפולה או התחנה בה ירד, ומבוססת כולה על השערות, אשר העד הבהיר כי נמסרו לו ע"י ב"כ הנאשם. יתרה מכך, על פי המפה שצירף המומחה עצמו, אך ברור הוא כי קיימים מסלולי הליכה רבים, המובילים מהתחנה המרכזית למקום הדקירה, ואין כל ראיה כי הנאשם פסע בדרך שנבדקה על ידי המומחה, כמו גם באיזו מהירות הלך הנאשם. המומחה אישר כי הוא לא בחר במסלול הקצר ביותר בין שתי הנקודות (עמ' 412 שורה 11). בהתאם, אין מנוס מלקבוע כי לחוות הדעת אין כל משקל ממשי. כך גם קשה לייחס משקל למדידה שנערכה באשר לפרק הזמן שלוקח לעבור בהליכה את המרחק מהתחנה המרכזית לתחנה בה ישבה הנערה, על כל פנים, גם אם היינו מקבלים את הסברה כי אכן הנאשם ירד מהאוטובוס בתחנה המרכזית בעפולה בסביבות השעה 11:30, וכי לוקח כ- 13 דקות כדי להגיע משם לזירת האירוע, אין בכך כל סתירה לעובדות בהן הודה הנאשם ולעובדות כתב האישום, זאת בשים לב למועד בו התרחש הפיגוע (בהתבסס על עדות הנערה, מצלמת סניף ארומה ויתר הראיות שפורטו לעיל).

לטענת ב"כ הנאשם, בכל הנוגע לסוגיית השעה בה הגיע הנאשם לעפולה נפלו סתירות רבות שאינן מאפשרות לתת אמון בגרסתו. בין היתר הפנה לחקירתו המשטרתית של הנאשם מיום 11.6.18 (ת/16), בה סיפר כי התעורר באותו יום בשעה 12:00. כפי שפורט לעיל, לא יכולה להיות מחלוקת לגבי שעת הפיגוע, לאור הראיות שהובאו בפנינו, עדויות הנוכחים וסרטוני מצלמות ארומה. לפיכך, אין ספק כי טענת הנאשם לפיה התעורר בשעה 12:00 באותו יום איננה נכונה או שנרשמה באופן שגוי. גרסה זו באה לאחר מספר הודעות, בהן מסר כי התעורר בשעה 09:00 בבוקרו של אותו יום (ת/18) וכך מסר גם בהמשך הודעותיו (ראו ת/28 מיום 17.6.18). גרסתו העקבית של הנאשם, אם כך, להוציא החקירה ת/16, בה נרשמה שעת יקיצה שונה, הייתה כי הוא התעורר בשעה 09:00, התפלל ונערך ליציאה, גרסה העולה בקנה אחד עם האפשרות כי הוא עלה על אוטובוס בשעה 10:55.

181. סיכומו של דבר, ההגנה לא הצביעה על "דבר מה סותר" או "חסר" כזה שיש בו לפגום במידה משמעותית במשקלן של ההודאות. בפסיקה נקבע לא פעם כי קיומן של סתירות ופרכות בהודיה, אין בהן להביא בהכרח למסקנה כי מדובר בהודיה שאינה מהימנה. בהקשר זה ראוי להפנות לדברים שנקבעו בפרשת וולקוב:

> **"על אף מאפייניה הייחודיים, הודיה היא למעשה סוג מסוים של ראיה שאת משקלה יש להעריך על פי סימני האמת (ראו, סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת הראיות); וכן, ע"פ 403/89 עבדול חי נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(4) 610, 620, מול האותיות א-ב (1992)). פערים בין ההודיה לבין המציאות ניתנים לגישור במספר דרכים. ראשית, הודיה, ככל עדות אחרת מפי בן אנוש, כפופה לחולשותיו ולמגבלותיו של הזיכרון האנושי. אין זה אלא טבעי כי הודיה תכלול גם השמטות, אי דיוקים, סתירות מסוימות וכדומה (ראו למשל, ע"פ 1714/95 יתום נ' מדינת ישראל, פיסקה 2.א.5 ([פורסם בנבו], 20.4.97)). מובן, כי הסבר מסוג זה אינו יפה אלא לסתירות ולפערים שאינם מהותיים. שנית, ייתכנו מקרים בהם יבחר המודה, משיקוליו, לא לחשוף את מלוא העובדות הידועות לו או להחדיר להודיה נתונים לא נכונים. זאת, כאשר סבור הוא שהצגת הדברים בצורה מסוימת תפחית את אשמתו או על מנת להכשיל את החקירה וליצור בלבול העשוי להיטיב את מצבו (ראו למשל, ע"פ 5825/97 שלום נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 933, 950 (2001)). שלישית, גם אם קיימים פערים או סתירות שקשה להציג להם הסבר סביר, אין בכך תמיד כדי לסתום את הגולל על מהימנותה של ההודיה. לא אחת קורה שהפסיפס הראייתי אינו מושלם. העובדה שקיימים חללים ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את האפשרות להרשיע על פי המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר (ראו, ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 657, 667-668 (2004); עניין ארקה, פיסקה 45)".**

182. בענייננו, העובדה שבאחת מחקירותיו ציין הנאשם כי התעורר ביום האירוע בשעה 12:00, ודאי אינה עולה לכדי סתירה של ממש, וודאי כאשר הנאשם עצמו טען במסגרת עדותו הראשית, כי עלה על האוטובוס באכסאל בסביבות השעה 10:30 או מאוחר יותר והגיע

לעפולה בסביבות השעה אחת עשרה וחצי. גם באשר ליתר הטענות, שנבחנו לעיל, גם אם אכן עלו במסגרת חקירותיו של הנאשם סתירות שונות, הרי שמדובר בסתירות שאינן מהותיות ואין ללמוד מכוחן כי לא ניתן לתת אמון בהודאותיו.

כאמור, כנגד הנאשם קיימות ראיות "חיצוניות" משמעותיות ביותר להודאה, המצביעות על אמיתותה. ראיות אלה כוללות את מציאת תיקו של הנאשם, שהכיל את בגדיו, ואשר מבסס את המסקנה בנוגע להימצאותו בזירת הפיגוע; מציאת הסכין הגדולה ועליה דמה של הנערה בשיח סמוך לזירת הפיגוע, לא רחוק מתיקו של הנאשם, כפי שמסר הנאשם לחוקריו; התנהלותו של הנאשם לאחר פיגוע הדקירה, עת ביקש למלט עצמו מהזירה, ברח מהשוטרים שרדפו אחריו ודרשו ממנו לעצור, ואף הניף לעברם את סכין הטפט; וכן שקריו של הנאשם מעל דוכן העדים וחוסר האמון המוחלט בעדותו.

בהקשר זה, יודגש, כי התנהלותו המחשידה של הנאשם לא החלה אך בשלב שבא לאחר המפגש בינו לבין שוטרי מג"ב (אז, הוא טען כי ברח מפניהם מאחר ולא היה ברשותו אישור כניסה לישראל), אלא החלה בשלב מוקדם יותר עת זרק את התיק המכיל את הבגדים האישיים שלו (טרם פגש את השוטרים) באופן תמוה וללא כל סיבה סבירה (מלבד היותו מעורב במעשה העבירה) ועת נצפה על ידי רוכב הטרקטורון הולך באופן תמוה כשהוא מביט לצדדים, סמוך לתחנת הדלק.

183. בחינת הודאות הנאשם בראי המבחן הפנימי והחיצוני, מובילה למסקנה כי מדובר בהודאות אמת, שמשקלן רב ושניתן לבסס עליהן הרשעה, בשל סימני האמת שלהן והראיות הנוספות התומכות והמהוות "דבר מה נוסף" כנדרש. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בכך שהנאשם חזר על פרטי ההודאה לאורך כל החקירה, גם לאחר ששוחרר מבית החולים. משהוסרה מניעת המפגש עם עו"ד התייעץ הנאשם עם עורך דין וגם לאחר כל זאת המשיך לדבוק בגרסתו, בה לקח אחריות על הדקירה ממניעים לאומניים.

<u>התנהלות הנאשם לאחר הפיגוע</u>

184. אין מחלוקת, והדברים אף עולים מגרסת הנאשם עצמו בבית המשפט, כי לאחר האירוע במהלכו נדקרה הנערה, נמלט הנאשם, אשר היה באזור, מהמקום. כמו כן אין מחלוקת ממשית כי בהמשך, לאחר שירד מהמונית, נמלט הנאשם מהשוטרים שדלקו אחריו, גם לאחר שאחד מהם ירה באוויר, ובהמשך שלף את סכין הטפט והניף אותה באוויר.

185. האירועים המתוארים- קרי בריחת הנאשם מהשוטרים, שליפת סכין הטפט והנפתה לעבר השוטרים טרם נורה, נתמכים כאמור בסרטוני מצלמת אבטחה (**ת/51**). מכל מקום אציין כי

עדויות השוטרים אשר ניהלו את המרדף אחרי הנאשם היו סדורות, מהימנות ועלו בקנה אחד האחת עם השנייה. בהתאם, מצאתי לתת אמון בגרסה שנמסרה על ידם באשר להתנהלות הנאשם.

186. התנהלות הנאשם באירוע זה, מהווה כשלעצמה חיזוק לאשמתו גם בביצוע הפיגוע, שכן הדעת נותנת כי אדם חף מפשע, אשר לא ביצע כל עבירה, לא יימלט משוטרים הקוראים לו לעצור ובוודאי שלא ישלוף לעברם כלי נשק קר. על פי גרסת הנאשם, הן במענה לכתב האישום והן מעל דוכן העדים, הסיבה בגינה נמלט מהאזור בו התרחש הפיגוע, ובהמשך נמלט מהשוטרים שדלקו אחריו, הייתה בשל העובדה ששהה בישראל ללא אישור כדין. אלא שגרסה זו של הנאשם מעוררת קושי רב ולא מצאתי לתת בה כל אמון. כידוע, עבירה של כניסה לישראל ללא היתר, לצרכי פרנסה, הינה עבירה קלה יחסית, אשר העונש בצדה אינו גבוה (רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (8.12.2014)). על כן, גם אם ניתן היה לקבל את גרסת הנאשם כי בשל העדר אישור השהייה רצה להרחיק עצמו מזירת הפיגוע, הרי שאין זה סביר כי יפתח במנוסה מהשוטרים שדלקו אחריו ויוסיף להימלט מהם גם לאחר שביצעו ירי אזהרה באוויר. בוודאי אין זה סביר כי אדם שכל חטאו הינו כניסה לישראל ללא אישור, יבחר לשלוף למול עיני השוטרים כלי נשק קר, אותו הוא נושא על גופו, ויניף אותו לעברם, תוך סיכון ממשי של חייו.
הוסף לכך, נבצר מבינתי מה הוביל את הנאשם לזרוק את תיקו האישי. ישאל השואל - מה בין זריקת תיקו לבין רצון להתחמק מפני השוטרים לבל ייעצר/ייתפס בהיותו שוהה בלתי חוקי!. רוצה לומר, הנאשם החל להשיל מעליו פרטים ו/או חפצים אישיים שיכולים לזהות אותו ו/או לקשור אותו לפיגוע עוד בטרם פגש את השוטרים.

187. בעדותו בחקירה הנגדית, טען הנאשם כי במהלך המרדף אחריו כלל לא אחז בסכין הטפט, ובהמשך אף טען כי לא הניף את סכין הטפט ביד אחת מול השוטרים, אלא הרים את שתי ידיו במטרה להיכנע. ראשית, יש לציין כי גרסה זו של הנאשם סותרת את המענה שנתן לכתב האישום, שם טען כי הניף את סכין הטפט לעבר השוטרים "**למעין התגוננות ולמעיין התרסה**". שנית, סרטוני מצלמות האבטחה (ת/51) מתעדים את בריחתו של הנאשם מהשוטרים ואת התנהלותו במהלך המפגש עמם, בהם ניתן לראות בבירור כי עוד בשלב המנוסה מהשוטרים הוציא הנאשם מכיס מכנסיו חפץ הנראה כמו סכין הטפט ואחז אותו בידו. בהמשך, נראה הנאשם בבירור כשהוא מניף את החפץ הנראה כסכין הטפט ביד אחת ומנופף לעבר השוטרים.

188. כשעומת הנאשם עם צילומים אלו, הסתבך הנאשם בלשונו וניסה להתחמק מתשובה, עד שלבסוף נתן תשובה תמוהה ובלתי מתקבלת על הדעת, שלפיה חלק מהסרטונים זויפו ועברו פוטושופ, במסגרתו צורף סכין הטפט לידו. אף מהאמור ניתן ללמוד על חוסר ההיגיון בגרסת הנאשם מעל דוכן העדים, גרסה שאף נסתרה באמצעות ראיות אחרות והותירה רושם בלתי מהימן.

189. מול מסד הראיות המהימנות שהביאה המאשימה, ואשר העלתה תמונה המצביעה על אשמתו של הנאשם במיוחס לו, פרשת ההגנה כללה את עדותו של הנאשם, שבה נתגלו סתירות, תהיות וקשיים, כפי שיפורט להלן. כן הובאו במסגרת פרשת ההגנה עדויות נוספות, שאליהן התייחסתי לעיל, ואשר לא היה בהן לסייע להגנתו.

<u>עדות הנאשם</u>

190. הנאשם סיפר בעדותו כי ביום מעצרו הוא הגיע לתחנת האוטובוס באכסאל בסביבות השעה 10:30. הוא לא זכר באיזו שעה בדיוק הגיע האוטובוס והעריך כי הדבר היה בסביבות 10:30 - 10:40. (לפי עדותו של עד ההגנה, נהג האוטובוס, קו 47 יצא באותו יום מאכסאל בשעה 10:55, נתון המתיישב עם עדות הנאשם).

191. הנאשם העיד כי ירד בעפולה כשהאוטובוס הגיע לתחנה הסופית שלו: "**עליתי לאוטובוס הוא עשה סיבוב ואחר כך הגיע לעפולה, אני לא ידעתי אם זאת עפולה או לא אבל המתנתי עד שהאוטובוס הגיע לתחנה הסופית שלו ואז ירדתי**" (עמ' 315, ש' 18 -22 לפרוטוקול). גרסה העומדת בסתירה למה שמסר בחקירה ולתשובתו המפורטת לאישום.

192. הנאשם לא ידע לומר באיזו שעה הגיע לעפולה או כמה זמן נמשכה הנסיעה. לדבריו, הוא ניסה לברר לאן לפנות כדי להגיע לג'נין: "**כשירדתי לא ידעתי בידיוק, הדבר היה מוזר לי ולא ידעתי לאן פונים לגנין. שאלתי אחד שהיה שם נראה לי ערבי או דומה לי, ואז שאלתי אותו איך פונים לגנין והוא אמר לי תפנה שמאלה, הוא התחיל להגיד לי צפונה מערב אני לא הבנתי בדיוק מה, את הכיוונים, ואז התחלתי להסתובב פעמיים אולי שמאלה ימינה ובזמן שאני הייתי הולך בכביש הרגשתי שיש רעש**" (עמ' 316, ש' 6 -10 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף כי מאז ירידתו מהאוטובוס ועד שהבחין ברעש, חלפו "**בין רבע שעה ל-10 דקות, משהו כזה**" (עמ' 317, ש' 4 לפרוטוקול). כלומר, הנאשם מתאר כי הסתובב בעפולה כרבע שעה לפני ששמע

את המהומה. בזמן זה יכול היה להגיע למקום הדקירה, גם אם ירד בתחנה הסופית וכאמור, אין כל סיבה לקבל גרסה כבושה זו, שאיננה נתמכת בכל ראיה ואף עומדת בסתירה לתשובתו של הנאשם לאישום.

193. לפי עדותו, הנאשם נלחץ בשל היותו שוהה בלתי חוקי בארץ ולאחר שראה רכבי משטרה מיהר לעזוב את המקום: "**הרגשתי משהו קורה כאן, ראיתי רכבים של משטרה וכולי ואני נלחצתי בגלל שאין לי יותר שהייה וחששתי בגלל שאין לי היתר אז יאספו אותי אז התחלתי למהר בהליכה והיות והייתי, הלכתי במהירות הגעתי ליד תחנת הדלק וכשאני הייתי בדרך ראיתי מונית שיוצאת ושאלתי אותו אם הוא מוכן להסיע אותי עד אקליפטוסים ליד ג'אלמה והוא אמר לי שיש לי הזמנה אבל אני יכול להביא אותך עד לאקליפטוסים, במהלך הנסיעה היה, נוצר פקק והרגשתי שיש בעיה ואז ראיתי שיש שוטרים שעורכים חיפושים ואני נלחצתי ולא ידעתי מה לעשות, אני ירדתי מהרכב ושאלתי אותו כמה הוא מבקש, שירדתי מהרכב ובמהלך ההליכה שלי ואז אחד השוטרים התחיל לקרוא לי אני לא הקשבתי לו או לא נענתי לקריאתו, לקריאותיו**" (עמ' 317, ש' 6 -15 לפרוטוקול).

194. עוד לפי עדות הנאשם, לאחר שנמלט לחניון הבית כשהשוטרים דולקים אחריו הוא התכוון להיכנע: "**הגעתי לחניון ואני אמרתי שאני צריך להיכנע אז נכנעתי, עצרתי, הייתה לי סכין קטנה ביד והרמתי את ידי, הרמתי את הידיים כאילו שאני נכנע והשוטרים חשבו שאני רוצה לתקוף אותם ואז ירו בי**" (עמ' 317, ש' 30 -33 לפרוטוקול). דברים אלו עומדים בסתירה לתשובה שמסר הנאשם לאישום, וגם אינם מתיישבים עם הסרטונים שתעדו אותו מנופף בסכין אל מול השוטרים.

195. הנאשם מסר תיאור שלם של ההתרחשות מיד לאחר שנורה ברגלו ונפל ארצה, אך זה נסתר והופרך באמצעות עדויות החוקרים והשוטרים שנכחו במקום ועל ידי תוצרי מצלמות האבטחה. לפי עדותו של הנאשם אחד השוטרים דרך על רגלו הפצועה והחל לקלל אותו. בהמשך גם משכו אותו השוטרים עד לחניון והורידו את בגדיו, עד שנשאר עירום, כאשר בשלב זה הוסיפו לקלל אותו ולומר לו כי רצח ודקר. דא עקא כי סרטוני מצלמות האבטחה אינם תומכים בגרסה זו. ניתן ללמוד מהם כי הנאשם שכב על הארץ, בזמן שהשוטרים מקיפים את המקום ומרחיקים את הסובבים. בשלב מסוים ניגשים אליו אנשים, רוכנים לעברו, אך לא מפעילים כלפיו כל אלימות ובוודאי שאינם דורכים על רגלו. כעבור כעשר דקות, מורם הנאשם מן הארץ ופוסע לכיוון מקום סגור כשהוא נתמך על ידי אחרים. בשום שלב הנאשם לא נגרר על הארץ. בשלב זה הוא גם לבוש בבגדיו.

כפי שעלה מעדותו של אלון שלו, מיד לפני שהנאשם פונה על ידי האמבולנס, ובהיותם במקום מוסתר ומבודד, הוא לקח את בגדי הנאשם לצורך בדיקה. הנאשם נותר על האלונקה, כשהוא מכוסה בסדין, והועבר ישירות לבית החולים.

196. הנאשם סיפר בעדותו על מסכת איומים ולחצים שהופעלו כנגדו בחקירות (בעיקר בחקירה הראשונה), אשר כללו איומים בהריסת ביתו. הוא הוסיף כי איימו גם לעצור את בני משפחתו, טענה שלא העלה קודם לכן: "**אם לא תודה אנחנו נהרוס את הבית שלכם ונעצור את כל המשפחה שלך. ואז הרופא הרחיק אותם זה מה שאני זוכר**" (עמ' 319, ש' 1 -5 לפרוטוקול). עוד טען כי "**האווירה הייתה מתוחה ואמרו לי או שאתה תודה או שאנחנו נהרוס את הבית שלך בגלל על הלחץ והאיומים אני העדפתי שאני אהיה הקורבן ולא המשפחה שלי. ואז הייתי מספר מה שהם רצו ממני שאני אספר, על פי הדברים ששמעתי מהם בזמן שהובילו אותי לבית החולים לאחר שעצרו אותי**" (עמ' 319, ש' 16 -20).

197. הנאשם אישר כי הודה שביצע את הדקירה על רקע מניע לאומני, בספרו על התקרית עם אמו: "**אז אמרו לי, ואז התחלתי (לא ברור) את הסיפור שאני עשיתי את הפיגוע ואמרתי להם שאני עשיתי את הפיגוע בגלל אימא שלי, ואז התחילו לשוחח איתי למה עשיתי ואמרתי להם בגלל אימא שלי ואמרו לי מה עם אימא שלך? אמרתי שהיינו בירושלים**" (עמ' 319, ש' 23 -27 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף: "**אני סיפרתי להם שאנחנו עלינו אני ואימא שלי לירושלים, הגענו למחסום ואז דחפו אותי ודחפו את אימא שלי ולא נתנו לה להיכנס ואמרתי שבגלל זה אני עשיתי פיגוע**" (עמ' 320, ש' 4- 6 לפרוטוקול). מדברים אלה עולה בבירור כי סיפור התקרית בדרך לתפילה בירושלים הייתה פרי מוחו של הנאשם ולא הוכנסה לפיו.

198. הנאשם העיד כי הבין שמי שנדקרה היא בחורה מתוך הצעקות שצעקו עליו כשנעצר: "**שתפסו אותי ולקחו אותי למיון, שאמר לי אתה שחטת אותה, אתה שחטת אז אני הבנתי שמדובר בבחורה ואז הוא אמר דקרת ואז הבאתי סיפור על פי...** " (עמ' 320, ש' 12 -13 לפרוטוקול). הסבר זה לא נתן מענה לשאלה כיצד ידע הנאשם שמדובר בבחורה צעירה דווקא. בהמשך, הסביר הנאשם כי קיבל את כל הפרטים מרגע שעצרו אותו ועד שהובהל לחדר המיון: "**מאז שעצרו אותי ועד שהורידו אותי למיון הם סיפרו לי את הסיפור עם כל הפרטים, (ערבית), פרטים**" (עמ' 320, ש' 25- 26). טענה זו איננה סבירה, שכן הנאשם נעצר דקות לא ארוכות לאחר שהנערה נדקרה והועברה במצב קשה לבית החולים. האפשרות שהחוקרים כבר ידעו את כל הפרטים באופן שיכולים היו לעדכן בהם את הנאשם היא קלושה ולא הוכחה. נהפוך הוא, הוכח כי החוקרים לא ידעו ולא יכולים היו לדעת את כל הפרטים שמסר הנאשם

בחקירותיו. כך למשל, הסכין שבאמצעותה בוצע הפיגוע לא אותרה באותו שלב ורק לאחר שהנאשם סיפר כי השליך אותה ליד התיק, נערכו חיפושים והסכין נמצאה.

199. בניגוד לרושם שניסה בא כוחו ליצור במהלך החקירה הנגדית, תוך שהטיל דופי בחוקרים ובמניע שלהם לקיים חקירה בנוכחות מספר חוקרים, סיפר הנאשם כי אף שהיו בחדר מספר חוקרים, לכל אחד מהם היה תפקיד אחר: "**הם היו שלושה, אחד היה רושם, אחד עמד ליד החלון ואחד עמד ליד הדלת ושאלו אותי למה עשית את זה ואמרתי לא עשיתי כלום, ואז אמרו לי אתה כן עשית פיגוע ליד התחנה ונתנו לי פרטים**" (עמ' 321, ש' 20 -22 לפרוטוקול). גרסה זו תומכת בתשובות החוקרים אשר שללו את הטענה כי נוכחותם יחדיו בחדר בזמן החקירה נועדה ליצור לחץ על הנאשם. לפי העדויות, בחקירות בהן נכחו מספר חוקרים, היה חוקר מוביל שהציג את השאלות. חלק מן החוקרים נכחו בחקירה לפרקי זמן קצרים ובמקביל עסקו בדיווח ובניהול החקירה.

200. הנאשם מסר בעדותו כי חזר על הודאתו בפני חוקרי המשטרה מאחר וחוקרי השב"כ הזהירו אותו שאם לא יעשה כן, הוא יוחזר אליהם- "**לפני שהעבירו אותי למשטרה אמרו לי, אמר לי איש שירות הביטחון מה שאמרת לנו פה אתה תגיד למשטרה. ואז חזרתי על אותה גרסה שסיפרתי למודיעין גם למשטרה**" (עמ' 322, ש' 18 -20 לפרוטוקול). עוד הוסיף: "**אני המודיעין הם שאמרו לי, אם אני לא אספר אותה גרסה אני אחזור אליהם**" (עמ' 322, ש' 6 לפרוטוקול). חוקרי השב"כ הכחישו כי איימו על הנאשם בדרך כלשהיא, לרבות בדרך זו. בפועל ניתן לראות כי חקירות אנשי השב"כ והמשטרה בוצעו לסירוגין, ללא קשר לעובדה שהנאשם חזר על הודאתו במהלך החקירה המשטרתית.

201. הנאשם טען בעדותו כי לאחר שחרורו מבית החולים הוא הועבר לכלא מגידו, שם הוכנס לתא עם מדובבים. התייחסתי כבר בהרחבה לגרסה שמסר הנאשם בהקשר זה ולחוסר ההיגיון שבה. על כל פנים, אם הוכנסו לתאו מדובבים, הרי היה זה ימים לאחר שהנאשם כבר הודה בביצוע הפיגוע ולא חל כל שינוי בגרסתו, גם לאחר שפגש בהם.

202. במהלך עדותו הסביר הנאשם כיצד ידע, כך לטענתו, לספר לחוקרים כי הסכין ששימשה לדקירה הושלכה במקום מסוים בתוך צמחיה והשיב: "**לעניין הפרטי הם שאלו אותי מה הצבע של הסכין ואמרתי כחולה ... ואז שאל אותי איפה זרקת את הסכין ואמרתי לו בין העשבייה, הצמחייה, ואז אמרתי שיש תיק שם, אמרתי להם גם את התיק זרקתי לשם ואז**

הוא שאל אותי איפה זרקת את הסכין ואת התיק ואמרתי להם זרקתי את שניהם לכיוון הצמחייה. ...שניהם ביחד" (עמ' 327, ש' 24 -31 לפרוטוקול). בהמשך הבהיר הנאשם:

"העד, מר שינאוי: כשהלכתי באזור ראיתי שיש צמחיה שם ירוקה,
כב' הש' דבור: רואים שזה ליד המדרכה, (ערבית),

כב' הש' דבור: זה מה שהוא אמר, כן.
העד, מר שינאוי: כן, ליד המדרכה.
כב' הש' דבור: (ערבית). וזרקתי אותה שם.
העד, מר שינאוי: וזרקתי אותה שם.
כב' הש' דבור: היא והתיק.
העד, מר שינאוי: היא והתיק, הסכין הזאת.
עו"ד דניאלי: הוא אמר זרקתי אותם?
כב' הש' דבור: (ערבית) זרקתי אותה שם" (עמ' 328, ש' 12 -22 לפרוטוקול).

משמע, הנאשם עצמו תיאר תהליך שבו הוצגו לו שאלות פתוחות על ידי חוקריו והוא זה שקישר בין התיק והסכין, שהושלכו יחדיו לאזור הצמחייה.

גם בתגובה לשאלתו המדריכה של ב"כ הנאשם **"למה אמרת להם אם לא הייתה לך סכין שזרקת את התיק ואת הסכין ביחד? אם אתה לא זרקת ולא היה לך?** " לא הכחיש הנאשם מיד כי מסר לחוקריו פרטים אמיתיים, שאותם מסר להם מיוזמתו, אלא ניסה להסביר את מעשיו:

"ת: כשאני, כשזרקתי את התיק למה? בגלל הייתי, הרגשתי עומס להחזיק משהו איתי ולכן זרקתי את התיק.
ש: לא, למה,
כב' הש' דבור: שנייה. תיקון קטן, אני זרקתי את התיק כי אני הרגשתי שזה נטל עלי.
מתורגמן: נטל עלי.
כב' הש' דבור: רציתי להיפטר ממנו וגם לא רציתי שיחפשו אז זרקתי את התיק.
כב' הש' הלמן: באיזה שלב הוא זרק את התיק? באיזה שלב?
העד, מר שינאוי: אחרי שהתחלתי להתרחק,
כב' הש' הלמן: בדרך לתחנת הדלק?

העד, מר שינאוי: **כן, בדרך לתחנת הדלק"** (עמ' 328 – 329 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם חזר בשלב זה על שאלתו:

"עו"ד מחאמיד: השאלה שלי היא ככה תגיד לו, אם הוא לא דקר ולא הייתה לו סכין למה אמרת להם שזרקת את הסכין יחד עם התיק? "

רק בתשובה לשאלה זו נזכר הנאשם לומר כי את הפרטים האלה קיבל מחוקריו, בסתירה לדרך שבה תיאר את התנהלות החקירה דקות קודם לכן.

"הוא אמר לי אתה דקרת, אתה שחטת, והוא היה נותן לי פרטים ואני הייתי עונה לפי מה שהוא היה מספר, אומר לי. כל מה שאמרתי זה היה כדי שמשפחתי לא תפגע וגם הבית שלנו לא יפגע. לא יהרס". (עמ' 329 לפרוטוקול).

203. הנאשם תיאר בעדותו בפירוט היכן זרק את תיקו האישי, בעת שעשה דרכו לתחנת הדלק במהירות ואת תחושותיו וכוונותיו בפעולה זו, כשאין חולק כי חלק זה של הסיפור הוא נכון:

"כשראיתי שיש מהומה שם והרגשתי שזה כבד עלי כדי רציתי לצאת משם ולא רציתי שיחשדו בי כי אין לי היתר שהייה, בגלל שלא היה לי היתר ואז רציתי לברוח וזרקתי את התיק כמה שיותר רחוק". (עמ' 329, ש' 15 -17 לפרוטוקול).

לפיכך, חזר הסנגור על שאלתו והפעם מיקד אותה בסכין:

"עו"ד מחאמיד: אוקיי. הנה אני חוזר על השאלה, אני לא הבנתי ואני לא יודע אם בית המשפט הבין. אתה התיק היה לך תיק וזרקת אותו. מדוע אמרת להם שזרקת את הסכין אם לא היה לך סכין?

ת: הוא אמר לי שיש סכין אז אמרתי לו זרקתי יחד עם התיק. אני אמרתי לו יחד עם התיק.

ש: הוא אמר לי שיש סכין ואמרתי לו שזרקתי את הסכין.

ת: אני לא אמרתי לו שהסכין היה איתי אבל אמרתי לו התיק היה איתי וזרקתי אותו". (עמ' 329, ש' 21 -25 לפרוטוקול).

ניתן לצפות ממי שהודה בביצוע מעשה אלים וקשה שלא ביצע כי יזעק לחפותו ויתאר כיצד הוכנסו לפיו מילים ותכנים שלא היה מודע להם. בעת שהנאשם תיאר באופן חופשי את ההתנהלות בזמן החקירה נותר רושם שונה לחלוטין. מעדותו של הנאשם ניתן ללמוד כי מסר לחוקריו את הפרטים מיוזמתו, גרסתו מתובלת בפרטים שרק הוא יכול היה לדעת באותה עת, ושעל חלקם הוא איננו חולק גם היום.

204. באותו אופן תיאר הנאשם כיצד ידע שהנערה ישבה בתחנה וקראה ספר, תוך שהוא מוסיף פרטים לגבי מעשיו בשניות עובר לדקירה ומאשר כי הוא עצמו "בדה" את הסיפור ולא קיבל את פרטיו מהחוקר:

"בחקירה הוא שאל אותי למה דקרת אותה כשהיא יושבת אז אמרתי לו שאני הייתי הולך בסביבה ועשיתי סיבוב והוא שאל אותי יושבת היה לה ספר או לא היה לה ספר? אז אמרתי היה לה ספר ואז התחלתי לבדות סיפור" (עמ' 330, ש' 1- 3 לפרוטוקול).

על השאלה מדוע השיב דווקא שהנערה קראה ספר ולא בחר באפשרות האחרת שהוצגה לו ענה הנאשם:

"כב' הש' שיטרית: למה לא אמרת לא היה לה ספר? למה ידעת להגיד דווקא היה לה ספר? כי הוא,
העד, מר שינאוי: כדי לבדוק את הסיפור".

בתשובתו הבאה סתר הנאשם את עצמו והודה כי המילה ספר לא הונחה בפניו בשאלה שהוצגה לו:

"כן. הם היו מדברים אני מבין קצת עברית. כשאמר מילה ספר אני ניתפסה לי המילה ואז אני, ואז הייתי אומר להם מה שהם רוצים לשמוע, מה שהם מעוניינים לקבל". (עמ' 330, ש' 13- 15 לפרוטוקול).

205. הנאשם מסר בעדותו כי הפרטים שמסר לחוקריו, לפיהם דקר או נדקר בעבר בג'נין או תכנן לבצע הצתות, היו סיפורים שבדה מליבו. הנאשם הוסיף כי המדובבים הם שהעלו בפניו את סיפור ההצתות וכי בחקירה לאחר מכן החוקר שאל אותו על כך, לדבריו: **"זה לא מה שאני סיפרתי, זה סיפורים מדובבים שסיפרו. כי שסיימתי עם המדובבים והעבירו אותי לקישון ואז החוקר אמר לי שאתה רוצה לשרוף קיבוצים בנצרת עילית לבצע הצתות ואז אמרתי לו**

רגיל כמו שאתה, מה שאתה רוצה" (עמ' 332, ש' 16 -19 לפרוטוקול). מדובר בגרסה לא מהימנה שקשה לקבלה. אם רצו החוקרים להפליל את הנאשם במעשי טרור נוספים, ההיגיון אומר כי היו מאלצים אותו להודות בפשעים שבוצעו באותו אזור בעבר ולא פוענחו, כמו הניסיון לפגוע בנהג אוטובוס כחודשיים לפני המקרה.

206. כל הקשיים והתהיות הללו עלו כבר בעדותו הראשית של הנאשם ועוד בטרם נחקר בחקירה הנגדית. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם אודות הטענות שהעלה כנגד קבילות ההודאות. הנאשם הודה בסופו של דבר כי לא עונה בחקירה, לא לפני שהשיב תשובות מתחמקות באומרו:

"כשאמרתי, סיפרתי לו מה שהיה לי והוא מספר, הוא אמר לי אני אכניס אותך לצינוק ואני אעלה את החימום עד למקסימום והרגל שלי הייתה פצועה ואז יהיה לך,... ...נמק ונחתוך את הרגל" (עמ' 339, ש' 24 -29 לפרוטוקול). טענה זו לא הועלתה קודם לכן, גם לא במסגרת תשובתו המפורטת לאישום וטענות הזוטא. הנאשם הסביר כי לא ציין איום זה עד אותו רגע מאחר ולא נשאל על כך. משהוטח בו כי הדברים לא עלו כלל בחקירות העדים הוא השיב כי איננו זוכר מה סיפר לסנגורו. כאמור, בסופו של דבר אישר הנאשם מפורשות כי חקירתו לא כללה עיוויים: **"לא היו עינויים... ...היו השפלות ולחצים נפשיים.. ...זה יותר קשה מעינוי הלחץ הנפשי"** (עמ' 340, ש' 27 -31 לפרוטוקול).

207. הלחץ הנפשי וההשפלות שעבר בחקירות באו לידי ביטוי, לפי עדותו של הנאשם, בכך שאחד החוקרים (אותו זיהה כאמור, במהלך עדותו), חבש כובע של אדם דתי. לדבריו, כל החוקרים צעקו עליו, קיללו אותו ואחד מהם אף ירק בפניו. הנאשם הוסיף כי אחד החוקרים התגרה בו כשהיה אזוק, (**"הוא אמר לי אתם הפלשתינים לא גברים"**) ובתגובה אמר לו הנאשם: **"תוריד את האזיקים ותראה"** (עמ' 341, ש' 12 לפרוטוקול).

ההתגרות שעוררה את כעסו של הנאשם כללה לגרסתו אמירות כנגד הערבים והשפלתם, אך לא הניעה אותו להודות בדבר מה, אלא דווקא גררה תגובה נזעמת ותקיפה מצידו, המעידה על כך שהדברים לא שברו את רוחו:

"העד, מר שינאוי: או שהוא היה מתגרה בי אתם הפלשתינים זבל,

...

העד, מר שינאוי: אתם לא אמורים לחיות אצלנו ואני בכלל לא עונה לו,

כב' הש' דבור: **ואני לא עשיתי כלום.**

העד, מר שינאוי: **ואני לא עשיתי כלום, אני מכבד אותך למה אתה משפיל? והוא אמר שאתם הפלשתינים רק מבינים בנעל ואז הוא שם את הפנים שלו מול הפנים שלי ואז הוא התחיל (לא ברור),**

כב' הש' דבור: **הוא כיוון את הראש לכיוון הראש שלי והסתכל בי עם מבט כזה הכוונה מבט מאיים ואז אמרתי לו מה אתה עושה את זה כשאני קשור?**

העד, מר שינאוי: **ואז בא החוקר השני שהרחיק אותו והתחיל לדבר איתי ברכות, התחיל לדבר איתי בכבוד כאילו שהוא בחור טוב.**

עו"ד מחאמיד: **השני.**

העד, מר שינאוי: **השני אחרי שהרחיק את ההוא. ואז הוציא אותו החוצה ואז בא השני.**

עו"ד מחאמיד: **שיטה מוכרת".**

208. איש מהחוקרים לא התבקש בחקירה נגדית להגיב על טענות ההגנה בנוגע להשפלות שעבר הנאשם שכללו יריקות, או קשירה. כשנשאל הנאשם על כך, ונוכח מחאות בא כוחו הכחיש הנאשם כי זה היה מצב הדברים ולא נתן הסבר לכך שגרסתו זו לא הוטחה בחוקרים (עמ' 343, ש' 8 לפרוטוקול).

209. בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם את הדברים שנרשמו מפיו בהודעה מיום 11.6.18 (ת/18), לפיהם הוא רוצה להסגיר עצמו למשפחת הנערה על מנת שיהרגו אותו וטען כי לא אמר אותם מעולם. יש לציין כי לא עלתה עד לאותו שלב כל טענה לגבי כך שההודעות אינן משקפות את דברי הנאשם בחקירה וטענה כזו לא הוטחה במי מהחוקרים. כזכור, הנאשם העלה "טענת זוטא" שמשמעותה כי אמר את הדברים מתוך לחץ ובשל אמצעים פסולים שהופעלו כלפיו, טענה שונה לחלוטין מזו שהעלה לראשונה בחקירתו הנגדית. ההודעה ת/18 אף הוגשה בפתח עדותו של החוקר שגבה אותה המכונה "ברדה", (בעמ' 88 לפרוטוקול), ללא כל התנגדות או הסתייגות מתוכנה מצד ההגנה.

תגובתו של הנאשם לשאלה כיצד הוא יודע שלא אמר את הדברים תמוהה עוד יותר, בשים לב לתזה העיקרית של ההגנה, ולפיה הנאשם הודה בדברים שלא ביצע רק בשל לחץ ואיומים. תגובתו של הנאשם הייתה: "**אם אני לא עשיתי את זה, לא ביצעתי את זה למה שאני**

אתנצל?" (עמ' 343 לפרוטוקול שורה 18). בסתירה לתשובה זו הכחיש הנאשם שחוקרי שב"כ זייפו למעשה את דברי החרטה שלו:

"עו"ד דניאלי: **שוב נור מה שאתה אומר פה לבית המשפט זה ששב"כ מהפה שלך זייפו הבעת חרטה?**

העד, מר שינאוי: **אני לא אמרתי".** (עמ' 345 לפרוטוקול שורות 22 -24).

בהמשך הבהיר הנאשם כי לטענתו החוקרים רשמו דברים שלא נאמרו על ידו והנוגעים לשני עניינים: החרטה שלא באה מפיו והטענה שהתכוון לגרום נזק לקיבוצים:

"עו"ד דניאלי: **אני אומר לך אתה בעצמך כאן אמרת שחלק מהדברים שכתובים באימרות שלך לדוגמה עם ההבעת חרטה אתה לא אמרת בכלל.**

העד, מר שינאוי: וגם נושא הקיבוצים" (עמ' 348 שורות 29 -31).

דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם העובדה שהנאשם תיאר בעדותו זמן קצר קודם לכן כיצד לטענתו אישר לחוקריו כי התכוון לגרום לשריפות בקיבוצים, תוך שהוא חוזר על מה שביקשו ממנו לומר (עמ' 332 לפרוטוקול). מתשובותיו של הנאשם בהמשך העדות עולה בבירור כי אין ממש בתשובה שמסר קודם לכן בעדותו, ממנה ניתן היה להבין כי גם נושא הקיבוצים נרשם בהודעה למרות שהוא לא אמר ולא אישר אותם:

"כב' הש' הלמן: **אמרת קודם לגבי השריפות והקיבוצים, אבל אני הבנתי קודם ממה שהעדת לגבי השריפות בקיבוצים אתה כן אמרת שזה נכון אחרי שהחוקרים שאלו אותך. זה לא שהם רשמו את זה בלי שאתה תידע.**

העד, מר שינאוי: **הוא אמר כמו שאתם רוצים אם אתם אומרים שתיכננתי לשרוף אז בסדר.**

כב' הש' הלמן: **נכון. אז הוא כן אמר את זה והם רשמו את זה (לא ברור).**

העד, מר שינאוי: **לא אמרתי שאני שרפתי אמרתי להם אתם רוצים ככה זה בסדר"** (עמ' 349 לפרוטוקול).

210. הנאשם התבקש להסביר מדוע עד לאותו שלב לא עלתה טענה שחוקריו זייפו את ההודאות וכללו בהן דברים שלא באו מפיו, על כך השיב שוב כי לא נשאל על כך בעבר ורק כעת כשהוא נשאל על כך הוא מספר זאת, אך מייד לאחר מכן שב וסתר את עצמו:

"עו"ד דניאלי: אני אומר לך שאתה מעולם לא אמרת שמישהו זייף דברים מפיך באימרות שלך.

העד, מר שינאוי: אף אחד לא שאל אותי,

...

עו"ד דניאלי: אז עכשיו אנחנו לומדים פעם ראשונה שלחק מהדברים שכתובים פה לא אתה אמרת?

העד, מר שינאוי: את זה לא אמרתי" (עמ' 146 לפרוטוקול).

211. בניסיון להבין איך התנהלה החקירה נשאל הנאשם: "**ואחרי זה מתחילה החקירה. ואז הוא אומר לך עכשיו אני אגיד לך מה להגיד ואתה תגיד את זה ואני ארשום**". הנאשם השיב בשלילה, לאחר מכן טען כי איננו זוכר ובהמשך השיב:

"העד, מר שינאוי: התחלתי לתווט את הסיפור ואז הייתי לוקח דברים ממה שהייתי שומע מהם ואז הייתי בונה במהלך החקירה.

עו"ד דניאלי: אז זה בדיוק מה שאמרתי אז למה אתה אומר לא? זה בדיוק מה שאמרתי הוא אומר לך אני נותן לך דברים ואתה תגיד אותם.

ת: לא היה לי מה לתת הייתי נותן לו מה שהייתי שומע ואז הוא התחיל לאיים ואני בחרתי להיות הקורבן.

...

"לא, הוא היה אומר לי, הוא היה שואל אתה דקרת? אני אומר לו לא דקרתי והוא אומר לי כן אתה דקרת ואז הוא היה אומר לי מי? אני לא יודע מי ואז הוא היה נותן לי פרטים והיה רושם ואני הייתי נותן לו. ואז הוא שאל אותי למה עשית את זה? אמרתי לו בגלל אימא שלי" (עמ' 347 – 348).

212. כזכור בהודעתו ת/18 תיאר הנאשם את הסכין כירוקה. בעדותו טען כי סיפר לחוקרים שהיא כחולה, אך הסביר בחקירתו הנגדית כי התבלבל במהלך העדות. בחקירתו הנגדית נשאל

הנאשם מדוע מסר לחוקרים צבע לא נכון של קת הסכין הגדולה, שהיא בפועל בצבע חום והשיב: "**מה שהיו אומרים לי אני הייתי מספר**" (עמ' 350, ש' 20 לפרוטוקול).

מיד לאחר מכן סתר הנאשם את דבריו כאשר אמר:

"ש: זאת אומרת הם נתנו לך גם פרטים שהם לא נכונים וביקשו שתחזור עליהם?
ת: הוא שאל אותי מה הצבע שלה אמרתי לו ירוק, זהו.
ש: ואז הוא לא אמר לא זה לא נכון זה חום?
ת: אמרתי לו ירוק.
ש: אמרת ירוק ואז הוא לא תיקן אותך הוא לא אמר לך לא, לא, לא. תגיד שזה חום?
ת: לא זוכר" (עמ' 350 לפרוטוקול).

ניתן ללמוד מהמענה שנתן הנאשם כי חוקריו לא הציעו לו לומר מה צבע הסכין ולא אילצו אותו לומר שצבעה ירוק, אלא הנאשם ענה על שאלה פתוחה שהוצגה לו, וזאת בסתירה לטענותיו כאילו פרטי האירוע נמסרו לו על ידי חוקריו. מעבר לכך שהסכין לא נתפסה עדיין בשלב זה וצבעה לא היה ידוע לחוקרים, הרי אין כל היגיון כי ישימו בפיו של הנאשם פרטים שגויים.

כמפורט לעיל, הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא הודה בדקירתו של נהג האוטובוס, אירוע שגם בו נחשד, אם לקח על עצמו את האשמה בדבר שלא ביצע, והסביר כי לא היה לו איך להמציא סיפור כזה: "**לא אני איך אני יודע? שאני אפתח סיפור לפתוח דלת כאילו חדשה ולהתחיל לספר סיפורים נוספים? ... אם הייתי מודה הייתי צריך להמציא סיפורים, מאיפה אני אביא סיפורים?**" (עמ' 358 לפרוטוקול).

תשובה כנה זו מעידה ללא ספק על כך שטענות הנאשם לגבי האירועים שבביצועם נחשד והודה בפרטיהם, קרי, דקירת הנערה וההכנה לדקירת השוטר, הן בדויות וחסרות שחר.

213. הנאשם אישר שהיה באזור בו התרחש הפיגוע וכן אישר כי התיק שנתפס בסמוך לזירה הינו שלו. הנאשם נשאל כיצד הוא מסביר כי התיק והסכין הגדולה נמצאו במרחק לא רב אחד מהשני, והשיב "**לא יודע. כשהוא שאל אותי לגבי התיק והסכין אמרתי לו שזרקתי אותם ביחד**" (עמ' 359, ש' 17 לפרוטוקול). כאשר נשאל לגבי סכין הטפט השיב הנאשם: "**אני את זה לקחתי ככלי הגנה עצמית כי אני עובד ישראל כי יש לי כסף ופחדתי**" (עמ' 361, ש' 7

לפרוטוקול). הנאשם נשאל מדוע במהלך מנוסתו מהשוטרים לא זרק את סכין הטפט והשיב: "**כשהתחלתי לרוץ היא הייתה בצד שלי ולא הרגשתי בה**". לדבריו, הוא לא זרק את הסכין והמשיך לרוץ עד לשלב שבו עצרו אותו ואז הרים את היד והוציא את הסכין כדי להיכנע" (עמ' 362, ש' 9- 11 לפרוטוקול).

214. כאשר הוצגו לנאשם סרטוני מצלמות האבטחה אשר תיעדו את בריחתו מהשוטרים, בהן נראה הנאשם שולף את סכין הטפט תוך כדי מנוסתו מהשוטרים, ולא כפי שתיאר, טען הנאשם כי מדובר בצילום מזויף (פוטושופ), לדבריו: "**את הסכין לא הרמתי, הרמתי רק שנכנעתי, דבר שני שאני ברחתי היה שוטר או משטרה ופה לא רואים**" (עמ' 365, ש' 16 -17 לפרוטוקול). כפי שהובהר לעיל, מצלמות הבניין, שבחניה שלו נעצר הנאשם, מתעדות את הזירה מכמה זוויות שלה. בכל אחת מהן נראה הנאשם, בשלבים שונים של ריצתו לחניה. המצלמות תיעדו אותו מגיע בריצה מעבר לכביש, מוציא את הסכין וממשיך לאחוז בה עד לרגע שנעצר ואז נופף בה באוויר אל מול השוטרים. צילומים אלה מפריכים את גרסת הנאשם.

215. הנאשם עומת עם אחד הסרטונים בו הוא נראה מניף את סכין הטפט ביד אחת, בניגוד לטענתו לפיה הניף את שתי ידיו באוויר לכניעה. הנאשם חזר וטען כי הרים את ידיו לכניעה וכי הוא אינו זוכר אם מדובר ביד אחת או שתי ידיים, לדבריו "**אני אמרתי שאני הרמתי את הידיים אבל לא אמרתי שזה מה שרואים פה זה אמיתי**" (עמ' 368, ש' 18- 19 לפרוטוקול).
עד שהוצג לו הסרטון הדגים הנאשם תנועת כניעה על ידי הרמת שתי ידיו, אך לאחר שצפה בסרטון שינה את גרסתו וטען שתנועת הכניעה כללה הנפת יד אחת (היד עם הסכין). בהמשך שוב חזר וטען כי אמנם: "**זה אני אבל ההתרחשויות זה לא נכון**" (עמ' 370, ש' 2 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וטען כי לא ביצע את כל התנועות שנראות בצילומים. וכן טען כי אינו זוכר אם מלמל את תפילת השאהדה. גרסה, שלא זו בלבד שאיננה מתיישבת עם מה שרואים בסרטונים אלא גם נוגדת את תשובתו לאישום.

216. הנאשם סיפר כזכור בעדותו כי החוקרים עשו לו פרובוקציה כאשר אחד החוקרים חבש כובע של אדם דתי. הוא הבהיר כי מבחינתו אין הבדל בין אנשים דתיים למתנחלים: "**דתיים או המתנחלים אני לא יודע מה ההבדל בניהם מי שלובש כובע זה מתנחל**" (עמ' 371, ש' 26 לפרוטוקול). הפרובוקציה שעוררו החוקרים התבטאה בכך שהאדם הלבוש כאדם דתי: "**הוא התחיל לעשות פרובוקציה והוא התחיל להגיד לי אנחנו הדתיים, ואמר לי נראה לי שאתה שונא את המתנחלים הדתיים ואז הביא את הכובע והתחיל לרקוד מול העיניים שלי ולעשות כאילו להתגרות בי**" (עמ' 372, ש' 18- 20 לפרוטוקול). הנאשם עומת עם האמור במזכר ת/13,

בו רשם השוטר בוטרוס כי הנאשם העיר ביחס לחוקר אחר חובש כיפה כי אינו יכול לראות אותו מאחר והוא שונא כל מי שחובש כיפה. הנאשם טען כי לא אמר את הדברים, בהמשך תיקן ואמר שלא אמר אותם בדרך הזו. לדבריו, אכן אמר שאיננו סובל את החוקר חובש הכיפה משום שזה עשה ממנו צחוק.

דומה כי בתשובותיו עירב הנאשם בין טענותיו לגבי המכונה "רוני", שלטענתו חבש כובע של אדם דתי והתגרה בו במהלך החקירה לבין השוטר אשרף, שלא הייתה כל טענה כלפיו, ועורר את סלידתו של הנאשם רק משום שחבש כיפה.
יש לציין כי הנאשם נחקר אודות התקרית הזו במסגרת הודעתו ת/17 ואישר כי התבטא בצורה זו כלפי השוטר אשרף כיוון שהוא שונא אנשים יהודים דתיים.

217. לסיכום, עדותו של הנאשם איננה ראויה לאמון. היא הייתה רצופת סתירות, כללה טענות בלתי סבירות ותשובות מתפתלות ולא ברורות ביחס לנקודות שונות שנתבקש להגיב עליהן ולא מצא להן תשובה הגיונית. כל זאת אל מול עדויות החוקרים ועדי התביעה הנוספים, שעדויותיהם היו מהימנות, עקביות ולא נמצא כי נתגלו בהן סתירות ממשיות. עדויות עדי התביעה עלו בקנה אחד זו עם זו ונתמכו בראיות נוספות, לרבות ממצאי הזירה וראיות אובייקטיביות, כמו סרטוני מצלמות האבטחה. משכך, אני מעדיפה באופן ברור את עדויות עדי התביעה על פני עדותו של הנאשם. אין צורך לומר כי שקרי הנאשם כשלעצמם עולים כדי ראיה מחזקת ותומכת בגרסת התביעה ואף יכולים היו להוות ראיה מסייעת, בשל כך שהם מהותיים, יורדים לשורשו של העניין ונסתרים בין היתר, באמצעות ראיות חיצוניות משמעותיות.
אשר על כן, ראיות התביעה מבססות מעבר לכל ספק סביר את התשתית הראייתית עליה נסמכת המאשימה, בייחסה לנאשם את האחריות לדקירתה של הנערה.

<u>טענה לקיומם של מחדלי חקירה</u>

218. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם לקיומם של מספר רב של מחדלי חקירה, אשר גרמו לנאשם נזק ראייתי בלתי הפיך. בין היתר הפנה ב"כ הנאשם להימנעות החוקרים מלבדוק נתונים שונים שנמסרו להם ע"י הנאשם ולעמת אותו עם סתירות שונות בגרסתו. כך לדוגמא העובדה כי הוצגו לנאשם תמונות של הסכין הגדולה וסכין הטפט ולא המוצגים עצמם, הימנעות מעריכת שחזור או הצבעה, העובדה שלא נערכו בדיקת ט"א לסכין הגדולה, לא נבדקו טביעות נעל

בזירה, לא נבדקו כלל המצלמות באזור הפיגוע ולא הוצגה לנערה תמונת הנאשם, על מנת שתזהה אותו.

219. כידוע, לא כל מחדל בחקירה מביא בהכרח לזיכויו של נאשם.

> **"מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם"** ע"פ 4511/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.11.2021)**.**

על פי ההלכה אין בקיומם של מחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי הנאשם, ככל שלא נפגעה יכולתו לנהל הליך הוגן (ראו ע"פ 7164/07 **אלהוושלה נ' מדינת ישראל** (11.8.2008)). בהקשר זה יפים דבריו של כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 10357/06 **אבו דיב נ' מדינת ישראל** (6.8.2007):

> **"כפי שנפסק, כאשר עולה טענה בדבר מחדלים שנפלו בעבודת המשטרה יש לבחון האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה "כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם). והשוו: ע"פ 5781/01 אעמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 681, 688; ע"פ 5152/04 אגרונוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). בדיקה זו, אינה נערכת בהתייחס למחדל החקירתי כשהוא לעצמו, אלא תוך שקלולו על רקע מכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט. העדר ראיה שמקורה בחקירת משטרה, עשוי להיזקף לחובתה של התביעה בעת שקילת מסכת ראיותיה ויכול שהוא יסייע לנאשם כאשר בית-המשפט ישקול אם טענותיו מקימות ספק סביר ... "**

220. רובן של הפעולות אליהן הפנה ב"כ הנאשם, כלל אינן מהוות מחדלי חקירה. לגבי הפעולות שאכן מוטב היה לו בוצעו במסגרת החקירה, שוכנעתי כי הגנת הנאשם לא קופחה בשל כך שלא בוצעו והן אינן מטות את הכף לטובת זיכויו, בשים לב למכלול הראיות שהוצגו בפנינו.

221. אין ממש בטענה לקיומו של מחדל בכך שלא נבדקו מצלמות אבטחה נוספות. גורמי החקירה אספו מצלמות רלוונטיות מסביבת הזירה בה נדקרה הנערה, מנתיב המילוט של הנאשם ומהזירה בה נתפס. אין חולק כי אין מצלמה החולשת על מקום הדקירה עצמו.

ב"כ הנאשם הלין בסיכומיו בעיקר על כך שלא נתפסו כל מצלמות "ארומה", אך לתהייה זו ניתן הסבר ממצה והגיוני בעדותו של עמירם זינו. העד תיאר לאן מופנות המצלמות שלא נתפסו. מדובר במצלמות שתיעדו את הנעשה בתוך בית הקפה או היו מופנות לעבר רחובות אחרים. העד הוסיף והבהיר כי צפה בכל המצלמות של סניף ארומה לפני ההחלטה להעתיק את החומר של המצלמה הרלוונטית. יתירה מכך, אין מחלוקת כי דקירת הנערה לא התרחשה ממש בסמוך אל סניף "ארומה", אלא מעבר לצומת, במקום שלא נקלט על ידי המצלמות.

222. כן, לא מצאתי כי קיים מחדל בעובדה שלא נעשו בדיקות טביעות נעליים בזירת הפיגוע. אין כל טענה כי נמצאה בזירה טביעת נעל רלוונטית. לעניין זה אזכיר כי עסקינן בפיגוע שבוצע בתחנת אוטובוס ציבורית, אשר מן הסתם עוברים בה מאות או אלפי אנשים בכל יום.

223. ב"כ הנאשם קבל על כך ששתי הסכינים, הסכין הגדולה וסכין הטפט לא הוצגו לנאשם במהלך החקירה פיזית, אלא רק תמונותיהן. הסכינים נתפסו ונשלחו לבדיקה וגם לאחריה לא הוצגו לנאשם.
ביחס לסכין הטפט, שאין מחלוקת כי הייתה ברשותו של הנאשם, לא ברור כיצד פגע מהלך זה בהגנתו של הנאשם. צודק בא כוח הנאשם כי בכל הנוגע לאי הצגתה של הסכין הגדולה בפני הנאשם, אכן מדובר במחדל, בפרט נוכח העובדה שהוא מסר תיאור שגוי של צבע הסכין. למרות האמור, שוכנעתי כי אין לייחס למחדל זה משמעות רבה, שכן בסופו של יום זיהה הנאשם את הסכין בתמונה שהוצגה לו (לפי עדות החוקר בוטרוס רושרוש, הוצגו לנאשם תמונות צבעוניות) והוא אישר כי הסכין הגדולה היא ששימשה אותו לביצוע הפיגוע. כמו כן כבר התייחסתי לעיל לעובדה שגם בתמונה לא צבעונית ניתן לזהות את הסכין, לאור המראה הייחודי שלה.

224. אף בטענת הנאשם בכל הנוגע להצגת תמונת הנאשם בפני הנערה, לא מצאתי ממש. אכן, בעדותה סיפרה הנערה כי הייתה יכולה לזהות את הדוקר לו הייתה מוצגת לה תמונה ואף כי בהיותה מאושפזת בבית החולים, הציג בפניה גורם חקירה כלשהו תמונה בניסיון לזהות

את הנאשם. עם זאת, הנערה הבהירה כי הייתה מטושטשת באותו זמן וכי היא כלל אינה בטוחה מתי ועל ידי מי הוצגה לה התמונה. מטבע הדברים, בהיותה בבית החולים זמן קצר מאוד לאחר שנדקרה, הייתה הנערה שרויה ב"ערפול חושים" מסוים, היא אף השיבה לחוקריה באותה עת כי איננה יכולה לזהות את התוקף. בנסיבות אלה, ונוכח גרסתה של הנערה בזמן אמת, לא ניתן לומר כי העובדה שלא נערך מסדר זיהוי כלשהו מהווה מחדל חקירה.

225. לא שוכנעתי כי קיים מחדל חקירתי בכך שלא נערך לנאשם שחזור בעקבות הגרסה שמסר לחוקרים. לעניין זה הבהיר העד המכונה "מריאנו", כי בשים לב למצב הנפיץ שהיה באותו זמן בעפולה, ראו החוקרים לנכון שלא להוציא את הנאשם לשחזור בשטח. ממילא, תרומתו של שחזור כזה מוטלת מאד בספק. הנאשם העיד כי איננו מתמצה כלל בעפולה. הוא לא ידע היכן ירד מהאוטובוס, לאן פנה משם, ובאיזה מקום בדיוק קרה הפיגוע. בנסיבות אלה, אך ברור כי הנאשם לא יכול היה להוביל את חוקריו לאף אחת מן הנקודות האלה.

226. מבין המחדלים עליהם הצביע ב"כ הנאשם, היחיד המעורר קושי הוא זה הנוגע לכך שהסכין הגדולה, שבאמצעותה בוצעה הדקירה, לא נשלחה לבדיקת טביעות אצבע. מדובר בממצא הקשור באופן מובהק לדקירה, מאחר ונמצא עליו דמה של הנערה. הסכין נבדקה אך ורק לצורך בדיקת שרידי דנ"א ולא נתבקשו לגביה בדיקות נוספות.
מדובר בבדיקה אלמנטרית ומתבקשת בכל הנוגע לכלי הנשק בו בוצעה הדקירה ולכן יש לתמוה עוד יותר מדוע לא בוצעה. חמור מכך, לא הוצג כל הסבר למחדל זה. החוקרים שנשאלו על כך בחקירה הנגדית השיבו כי מדובר בבדיקה שנמצאת באחריות המז"פ אך לא הוצגה לנו כל ראיה לכך שהסוגיה נבחנה על ידי מי מאנשי המז"פ והוחלט על ידם כי לא ניתן לבצע את הבדיקה. מטופס לוואי למוצגים ת/43 עולה כי מי ששלח את המוצג למעבדה הביולוגית וסימן על גבי הטופס כי לא נדרשת בדיקת ט.א. היה החוקר פואד אבו זידאן ולא ברור מדוע החליט כך.

227. למרות שמדובר כאמור במחדל חקירה לא שוכנעתי כי הוא פוגם ב"יש הראייתי" המוצק שהוכח כנגד הנאשם וכי הוא מוביל לזיכוי הנאשם. נזכיר, כי ההשלכה של מחדל חקירתי נבחנת תוך שקלולו על רקע מכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט. בענייננו, הראיות שהוכחו כנגד הנאשם כוללת את הודאותיו החוזרות ונשנות בביצוע המיוחס לו, הודאות קבילות בעלות משקל משמעותי, הכוללות בין היתר פרטים מוכמנים ואף ראיות חיצוניות

משמעותיות ביותר, לרבות מציאת הסכין הגדולה בהתאם לגרסה שמסר הנאשם וכן התנהלותו לאחר פיגוע הדקירה. לכך מתווספים שקריו של הנאשם בעדותו בבית המשפט.

228. עוד יש לזכור כי גם לו נבדקה הסכין ונמצא כי אין עליה טביעות אצבע של הנאשם, לא היה בכך בהכרח להביא לזיכויו. כך גם אם היו ממצאי טביעת אצבע של אדם אחר, הרי נוכח הנסיבות בהן הגיעה הסכין לידיו של הנאשם לגרסתו ובשים לב ליתר הראיות, לא מדובר "בראיה מזכה". בשים לב לאמור, אף אם נזקוף את קיומם של מחדלי החקירה לחובתה של המאשימה, עדיין נותר על כנו מארג איתן של ראיות העומד לחובתו של הנאשם, כפי שהדבר פורט בהרחבה לעיל, אשר אינו מותיר ספק בדבר אשמתו בביצוע הדקירה.

<u>הפן המשפטי</u>

<u>ניסיון לרצח בנסיבות מעשה טרור</u>

229. תיקון 137 לחוק העונשין, במסגרתו בוצעה רפורמה בעבירות ההמתה, לא שינה את הוראות סעיף 305(1) לחוק העונשין, המייחס לנאשם את ניסיון הרצח של הנערה, בנסיבות המפורטות בסעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור. הסעיף האחרון מורה על החמרה בענישה בשל עבירה שהיא מעשה טרור וקובע, כי העובר עבירה שהיא מעשה טרור דינו – כפל העונש הקבוע לאותה עבירה, אך לא יותר מ-25 שנים.

המונח "מעשה טרור", על-פי הגדרתו בחוק המאבק בטרור, קובע:

> **"מעשה טרור" – מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה כאמור, שמתקיימים לגביהם כל אלה:**
>
> **(1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי;**
>
> **(2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;**

(3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה:

(א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;

(ב) פגיעה חמורה בבטיחות הציבור או בבריאותו;

(ג) פגיעה חמורה ברכוש, שבנסיבות שבהן בוצעה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה כאמור בפסקאות משנה (א) או (ב) ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה כאמור;

(ד) פגיעה חמורה בקודשי דת; לעניין זה, "קודשי דת" – מקום פולחן או קבורה ותשמישי קדושה;

(ה) פגיעה חמורה בתשתיות, במערכות או בשירותים חיוניים, או שיבוש חמור שלהם, או פגיעה חמורה בכלכלת המדינה או בסביבה".

230. בנוסף, קיים להגדת "מעשה טרור" סייג רלוונטי לענייננו, אשר קובע:

"נעשה המעשה או האיום כאמור בפסקה (3)(א) תוך שימוש בנשק או בסכין, יראו אותו כמעשה טרור גם אם לא התקיים בו האמור בפסקה (2)".

231. בעניינו, הוכח כי הנאשם ניסה לגרום למותה של הנערה מתוך מניע לאומני או אידיאולוגי, והיה במעשהו משום סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופה. על ההיבט הלאומני האידיאולוגי שביסוד המעשה ניתן ללמוד מבחירת הקורבן, כפי שעלה מדברי הנאשם עצמו בשל המראה החיצוני שלה וזיהויה כמשתייכת למגזר הדתי היהודי, וזאת על רקע שנאתו האידיאולוגית לדתיים ו"מתנחלים". הנאשם הודה בפה מלא כי התכוון לגרום למותה של הנערה ואף שיתף כי בחר בסכין שבכוחה להמית. מדבריו עלה כי עשה כל שביכולתו על מנת לממש את כוונתו (הנאשם הסביר כי לו הדקירה הראשונה הייתה נכנסת כמו שצריך, הנערה הייתה מתה). מכאן, שלא יכול להיות ספק בכך שהנאשם חפץ במותה של הנערה ומעשיו נועדו לממש את כוונתו זו.

232. הדקירות הרבות, חלקם באיזורים חיוניים יצרו סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם, כפי שעלה מן התיעוד הרפואי ועדות הרופא שטיפל בנערה.

233. המסקנה היא שהוכחו כל יסודות העבירה, בנסיבות המחמירות שלה בהיותה מעשה טרור.

<u>הכנה לרצח בנסיבות מעשה טרור</u>

234. המאשימה מייחסת לנאשם בנוסף גם עבירה של הכנה לרצח בנסיבות טרור, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור. העבירה מיוחסת לנאשם בשל התנהלותו בחלק השני של האירועים, כאשר הכין את סכין הטפט, הסתירה על גופו ובהמשך שלף אותה במהלך הריצה כשהבחין בשוטרים רודפים אחריו, מלמל את מילות השהאדה והניף את הסכין לעבר השוטרים, כל זאת במטרה לפגוע בהם ויתכן אף להיהרג במהלך העימות עם השוטרים.

235. סעיף 28 לחוק המאבק בטרור קובע:

> **"(א) העושה מעשה שהוא אחד מאלה, שיש בו משום הכנה לביצוע עבירה שהיא מעשה טרור, דינו – מחצית העונש הקבוע לעבירה, בלא החמרת הענישה הקבועה בסימן ב'; היתה העבירה כאמור עבירה שדינה מאסר עולם חובה, דינו – מאסר 15 שנים:**
>
> **...**
>
> **(3) הכנת אמצעים לשם ביצוע עבירה כאמור, לרבות כלי נשק, חומרים, מסמכים, אמצעי צילום והקלטה, תחפושות וכלי תחבורה, או החזקת אמצעים כאמור;**
>
> **...**
>
> **(ב) לעניין סעיף קטן (א), אין נפקא מינה אם הפעולה כוונה לביצוע מעשה טרור מסוים או בלתי מסוים, או אם מעשה הטרור שהאדם השתתף בהכנתו תוכנן להתבצע על ידיו או על ידי אחר.**

(ג) מי שניסה לבצע מעשה כאמור בסעיף קטן (א), וחדל מהשלמת המעשה מתוך חרטה, כאמור בסעיף 28 לחוק העונשין, יחולו עליו הוראות אותו סעיף".

236. מדובר בעבירה שעניינה "פעולות הכנה", שכלל אינם מהווים עבירה. בדברי ההסבר להצעת חוק המאבק בטרור הוסברה מטרת ההרחבה של המטריה העונשית גם אל מעשי ההכנה, וכך נאמר שם: "**ככלל, מעשי הכנה לדבר עבירה אינם ברי ענישה. הסעיף המוצע מבוסס על התפישה ולפיה מעשה הכנה למעשה טרור נמנה אף הוא עם מעשי ההכנה שראוי להעניש בשלהם. זאת בשל החומרה הטמונה לעיתים קרובות בעצם מעשי ההכנה למעשי טרור ובעיקר בשל הסכנה הגלומה במעשי הטרור, אם יושלמו, והאינטרס הציבורי לסכל את השלמת ביצועם, נוכח מניעיהם, מטרתם ותוצאתם הצפויה**". (ה"ח 611 מיום 27.7.2011).

237. המדובר אם כן על עבירה התנהגותית, אשר יסודותיה הרלוונטיים לענייננו, הן הצטיידות הנאשם מראש בסכין הטפט, תוך שהוא מסתיר אותה על גופו, שליפתה מכיסו במהלך מנוסתו מהשוטרים, עצירתו במקום והנפת סכין הטפט לעברם. כעולה מגרסתו של הנאשם בחקירותיו, הוא ביצע פעולות אלה מאחר וגמלה בליבו ההחלטה לדקור שוטר למוות (ראו ת/16 שורות 35 - 38). הנאשם הוסיף, כי לולא ירה בו השוטר הוא היה תוקף אותו ודוקר אותו למוות.

238. בתי המשפט הרשיעו נאשמים בעבירה זו בנסיבות דומות, בהן נופף נאשם כלפי שוטרים בסכין (בטרם בוצעה כל פעולה המהווה ניסיון), ראו למשל: תפ"ח (מחוזי חי') 40749-08-19 **מדינת ישראל נ' מצלח** (23.01.2020). או כאשר נתפסו בדרכם לבצע פיגוע ועוד בטרם החלו לממש את כוונתם (ראו תפ"ח (מחוזי י-ם) 49771-08-18 **מדינת ישראל נ' קפישה** (26.06.2019)).

מעשי ההכנה במטרה לדקור שוטר למוות מהווים אף הם מעשה טרור. מעשיו של הנאשם חורגים מניסיון למלט את עצמו מידי השוטרים. הנאשם החליט כי במקום להיתפס ולעמוד לדין הוא יבצע את תכניתו על ידי כך שיגרום למותו של שוטר. מסקנה זו עולה מדבריו של הנאשם בחקירה ונתמכים בהתנהגות הנאשם: שליפת הסכין כבר במהלך הריצה ועוד לפני שהשוטרים השיגו אותו, מילות השהאדה שמלמל כשנעצר, פנייתו לעבר השוטרים והנפת הסכין מולם, כמו גם נכונותו לשלם על כך בחייו.

239. בהתאם לאמור, מתקיימים אף יסודות העבירה של הכנה לרצח בנסיבות מעשה טרור.

<u>החזקת סכין שלא כדין</u>

240. הנאשם הצטייד בשתי סכינים לצורך ביצוע הפיגוע. באמצעות אחת מהן דקר את הנערה ובאמצעות הסכין השנייה התכוון לדקור שוטר למוות. נוכח האמור, ברור כי הנאשם לא החזיק בסכינים למטרה כשרה, ומכאן מתקיימים יסודות העבירה.

בתמצית אוסיף, כי במסגרת עדותו מעל דוכן העדים, בה חזר בו הנאשם מהודייתו בביצוע הפיגוע, טען הנאשם כי החזיק את סכין הטפט על גופו ככלי להגנה עצמית. משמע, אף הנאשם אינו טוען כי החזיק בסכין הטפט למטרה כשרה.

<u>כניסה שלא כדין לישראל (ריבוי מקרים)</u>

241. הנאשם הודה עוד במסגרת המענה לכתב האישום כי נכנס לישראל שלא כדין במהלך התקופה החל מחודש 6/16 ועד ליום 4.3.18 במספר רב של פעמים, שהה בישראל שלא כדין ועבד בעבודות מזדמנות. הנאשם אף הודה כי ביום 4.3.18 נכנס לישראל, תוך שימוש בהיתר חד יומי למטרות תיירות, ומאז ועד יום מעצרו- ביום 11.6.18, שהה בישראל שלא כדין ועבד בעבודות מזדמנות.

לאור האמור, ברור כי הוכחו יסודות עבירה זו.

<u>סוף דבר</u>

147. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המהוות את יסודות העבירות, ואת העבירות הקמות מכוחן והכל בזיקה לקביעות בהכרעת הדין אשר על כן, אציע לחבריי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אסתר הלמן, סגנית נשיא

כב' השופטת יפעת שיטרית

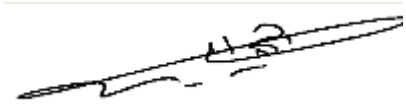
מסכימה

יפעת שיטרית, שופטת

כב' השופט סאאב דבור

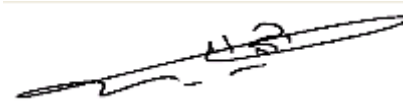
מסכים

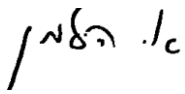
סאאב דבור, שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"א כסלו תשפ"ב, 15/11/2021 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, סגנית נשיא **יפעת שיטרית, שופטת** **סאאב דבור, שופט**

הוקלד על ידי שרה זרביב